

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

Sisältö

I Säädökset, jotka on julkaistava

- ★ Neuvoston asetus (EY) N:o 1251/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille 1
- ★ Neuvoston asetus (EY) N:o 1252/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, perunatärkkelystuotannon kiintiöjärjestelmästä annetun asetuksen (EY) N:o 1868/94 muuttamisesta 15
- ★ Neuvoston asetus (EY) N:o 1253/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1766/92 muuttamisesta ja tavallisen vehnän, rukiin, ohran, maissin ja durumvehnän vakiolaaduista annetun asetuksen (ETY) N:o 2731/75 kumoamisesta 18
- ★ Neuvoston asetus (EY) N:o 1254/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 21
- ★ Neuvoston asetus (EY) N:o 1255/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä 48
- ★ Neuvoston asetus (EY) N:o 1256/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, maito- ja maitotuotealan lisämaksusta annetun asetuksen (ETY) N:o 3950/92 muuttamisesta 73
- ★ Neuvoston asetus (EY) N:o 1257/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen ja tiettyjen asetusten muuttamisesta ja kumoamisesta 80
- ★ Neuvoston asetus (EY) N:o 1258/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 103
- ★ Neuvoston asetus (EY) N:o 1259/1999, annettu 17 päivänä toukokuuta 1999, yhteisen maatalouspolitiikan mukaisia suoran tuen järjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä 113

Hinta: 24,50 EUR

FI

Säädökset, joiden otsikot on painettu lihalla kirjasintyyppillä, ovat maatalouspolitiikan alaan kuuluvia juoksevien asioiden hoitoon liittyviä säädöksiä, joiden voimassaoloaika on yleensä rajoitettu.

Kaikkien muiden säästöjen otsikot on painettu lihavalla kirjasintyyppillä ja merkitty tähdellä.

I

(Säädökset, jotka on julkaistava)

**NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1251/1999,
annettu 17 päivänä toukokuuta 1999,
tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille**

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 36 ja 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁽²⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽³⁾,

ottaa huomioon alueiden komitean lausunnon⁽⁴⁾,

ottaa huomioon Euroopan tilintarkastustuomioistimen lausunnon⁽⁵⁾,

sekä katsoo, että

- (1) yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteena on saavuttaa perustamissopimuksen 33 artiklassa mainitut tavoitteet ottaen huomioon markkinatilanne,
- (2) markkinoiden paremman tasapainon turvaamiseksi tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 1765/92⁽⁶⁾ otettiin käyttöön uusi tukijärjestelmä,
- (3) vuonna 1992 tapahtuneen yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen jälkeen markkinoiden tasapaino on parantunut merkittävästi,

(4) vuonna 1992 tiettyjen peltokasvien viljelijöille käyttöön otetun tukijärjestelmän mukainen kesannointi on interventiohinnan alentamisen ohella auttanut pitämään tuotannon hallinnassa, ja parantunut hintakilpailukyky on mahdollistanut viljan käytön huomattavasti suuremmassa määrin kotimaan markkinoilla pääasiassa eläinten rehuksi,

(5) vuonna 1992 käyttöön otettuun järjestelmään perustuvaa tukea olisi jatkettava, mutta olisi otettava kuitenkin huomioon markkinoiden kehittyminen ja nykyisen järjestelmän soveltamisesta saadut kokemukset,

(6) jäsenvaltiot voivat tietyin edellytyksin saattaa nurmisäilörehun pinta-alatukikelpoiseksi tämän järjestelmän mukaisesti,

(7) tukijärjestelmän uudistamisessa on otettava huomioon yhteisön kansainväliset velvoitteet,

(8) markkinoiden tasapaino voidaan parhaiten saavuttaa lähentämällä yhteisön viljan hintoja maailmanmarkkinahintoihin ja säätämällä yleisistä pinta-alatuista,

(9) pinta-alatukia olisi tarkistettava, jos markkinatilanne muuttuu siitä, mitä nykyisellään arvioidaan,

(10) tukeen olisi oikeutettava vain se ala, joka on varattu peltokasvien viljelyyn tai joka on aikaisemmin saanut julkista rahoitusta kesannointia varten,

(11) jos niiden alojen summa, joille tukea haetaan järjestelmän mukaisesti, ylittää perusalan, olisi sää-

⁽¹⁾ EYVL C 170, 4.6.1998, s. 4.

⁽²⁾ Lausunto annettu 6. toukokuuta 1999, ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä.

⁽³⁾ EYVL C 284, 14.9.1998, s. 55.

⁽⁴⁾ EYVL C 93, 6.4.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ EYVL C 401, 22.12.1998, s. 3.

⁽⁶⁾ EYVL L 181, 1.7.1992, s. 12, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1624/98 (EYVL L 210, 28.7.1998, s. 3).

- dettävä tilakohtaisen tukikelpoisen alan vähentämisestä markkinoiden tasapainon turvaamiseksi,
- (12) jäsenvaltiot voivat soveltaa yhtä tai useampaa kansallista perusalaa; pidetään asianmukaisena, että tämän vaihtoehdon valitsevan jäsenvaltion olisi voitava jakaa kukin kansallinen perusala osaperusaloiksi; jos kansallinen perusala on ylitetty, kyseisen jäsenvaltion olisi voitava keskittää soveltamansa toimenpiteet kokonaan tai osittain niille aloille, joilla ylitys on todettu,
- (13) pinta-alatuissa olisi otettava huomioon rakenteelliset erityispiirteet, jotka vaikuttavat satotasoihin; objektiivisiin perusteisiin perustuvan aluejakosuunnitelman laatiminen olisi jätettävä jäsenvaltioille; aluejakosuunnitelmassa olisi vahvistettava yhdenmukaiset keskisadot; suunnitelmien olisi oltava johdonmukaisia kullakin alueella tietyssä aikana saatuaan keskisatoon nähden, ja suunnitelmissa olisi otettava huomioon tuotantoalueiden rakenteelliset erot; olisi säädettävä erityisestä menettelystä näiden suunnitelmien arvioimiseksi yhteisön tasolla,
- (14) kasteltujen ja kastelemattomien alojen satojen erottelu voidaan hyväksyä edellyttäen, että kasteluviljelmille määritellään eri perusala ja että kokonaisperusala ei kasva,
- (15) maissi poikkeaa sadoltaan muista viljakasveista, mistä syystä erilainen kohtelu saattaa olla perusteltua,
- (16) pinta-alatuen laskemiseksi peruskorvaus tonnilta olisi kerrottava kyseiselle alueelle vahvistetulla viljojen keskisadolla; jos maissille ja muille viljakasveille vahvistetaan erilaiset satomäärät, olisi maissille vahvistettava erilliset perusalat,
- (17) peltokasveille olisi vahvistettava yhtenäinen perusmäärä; perusmääriä tonnia kohti olisi korotettava viljojen interventiohinnan useassa vaiheessa toteutettavan alentamisen vuoksi; valkuaiskasveille olisi otettava käyttöön erityistuki niiden pitämiseksi kilpailukykyisinä viljojen kanssa,
- (18) jos interventiohintoja alennetaan lopullisesti, perusmäärää olisi lisättävä soveltamalla samaa korvaustasoa kuin markkinointivuosille 2000/2001 ja 2001/2002,
- (19) durumvehnälle olisi otettava käyttöön erityisjärjestelmä durumvehnää käyttävän teollisuuden hankintatarpeita vastaavan tuotantotason säilyttämiseksi, ja talousarviomenoja olisi seurattava; tähän tavoitteeseen päästäneen ottamalla käyttöön kullekin jäsenvaltiolle durumvehnän enimmäisviljelyalaa rajoitettu lisäkorvaus; alojen ylityksessä jätettyjä hakemuksia olisi mukautettava,
- (20) durumvehnän tuotanto on joissakin jäsenvaltioissa lisäksi vakiintunut perinteisten tuotantoalueiden ulkopuolelle; tuotannon tietyn tason säilyminen kyseisillä alueilla olisi taattava myöntämällä erityistukea,
- (21) pinta-alatukien saamiseksi tuottajien olisi kesannoitava ennakolta määritelty prosenttiosuus peltokasvien viljelyalastaan; kesannoituja aloja olisi hoidettava siten, että tietyt ympäristöä koskevat vähimmäisvaatimukset täyttyvät; kesannoitujen alojen olisi sovellettava myös non-food-tarkoituksiin edellyttäen, että voidaan soveltaa tehokkaita valvontatoimenpiteitä,
- (22) nykyisessä markkinatilanteessa kesantovelvoite olisi alennettava 10 prosenttiin ajanjaksoksi 2000–2006; prosenttimäärää olisi tarkistettava tuotannon ja markkinoiden kehittymisen huomioon ottamiseksi,
- (23) kesannointivelvoitteesta olisi maksettava soveltuva korvaus; korvauksen olisi vastattava viljakasvien pinta-alatukia,
- (24) pientuottajilta, joiden pinta-alatukia koskeva hakemus jää tietyn tason alle, ei pitäisi edellyttää kesannointivelvoitteen noudattamista; kyseinen taso olisi vahvistettava,
- (25) tuottajille voidaan myöntää vapaaehtoisesta kesannoinnista kesannointitukea ylimääräisen kesannon osalta; jäsenvaltioiden olisi vahvistettava alan enimmäismäärä,
- (26) pinta-alatuet olisi maksettava kullekin viljelyalalle kerran vuodessa; niiden alojen, joita ei ole otettu viljelykäyttöön välittömästi ennen asetuksessa (ETY) N:o 1765/92 vahvistetun järjestel-

män voimaantuloa, ei pitäisi olla tukikelpoisia; tiettyjen sellaisten erityistilanteiden huomioon ottamiseksi, joissa tämä säännös on liian rajoittava, olisi sallittava tiettyjä jäsenvaltioiden hallinnoimia poikkeuksia,

- (27) on tarpeen vahvistaa tietyt pinta-alatukien hakemista koskevat edellytykset ja määrätä tukien maksuajankohta,
- (28) maksupäivät olisi vahvistettava, jotta peltokasvien myynti jakautuisi tasaisesti markkinointivuoden aikana,
- (29) kylvöpäivät olisi mukautettava eri tuotantoalueiden luonnonoloihin,
- (30) on tarpeen säätää siirtymäsäännöksistä lajikohtaisten tukien poistamiseksi öljykasveilta markkinointivuodesta 2002/2003 alkaen; jotkut tätä alaa koskevat säännökset on säilytettävä yhteisön kansainvälisten velvoitteiden takia,
- (31) yhteisön olisi rahoitettava jäsenvaltioille tämän asetuksen soveltamisesta johtuvista velvoitteista aiheutuvat kustannukset yhteisen maatalouspolitiikan rahoittamisesta 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1258/1999⁽¹⁾, 1 ja 2 artiklan mukaisesti,
- (32) on tarpeen säätää siirtymäkauden toimenpiteistä ja antaa komissiolle mahdollisuus tarvittaessa hyväksyä siirtymäkauden lisätoimenpiteitä,
- (33) peltokasvien tukijärjestelmän mukautukset olisi otettava käyttöön markkinointivuodesta 2000/2001, ja
- (34) voimassa olevaan tukijärjestelmään ja aiempiin muutoksiin nyt tehtävien mukautusten vuoksi asetukset (ETY) N:o 1765/92 olisi selkeyden vuoksi korvattava uudella asetuksella,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

1. Tällä asetuksella otetaan käyttöön peltokasvien viljelijöitä koskeva pinta-alatukien järjestelmä.

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden sivu 103.

2. Tässä asetuksessa:

- markkinointivuosi kestää 1 päivästä heinäkuuta 30 päivään kesäkuuta,
- 'peltokasveilla' tarkoitetaan liitteessä I lueteltuja kasveja.

3. Jäsenvaltiot, joissa maissi ei ole perinteinen viljelykasvi, voivat saattaa nurmisäilörehun tukikelpoiseksi peltokasvien pinta-alatukeen samoin edellytyksin mitä peltokasveihin sovelletaan.

I LUKU

2 artikla

1. Yhteisön peltokasvien viljelijät voivat hakea pinta-alatukea tässä luvussa vahvistetuina edellytyksin.

2. Pinta-alatuki vahvistetaan hehtaaria kohti ja eriytetään alueittain.

Pinta-alatukea myönnetään alalle, joka on varattu peltokasvien viljelyyn tai joka kesannoidaan tämän asetuksen 6 artiklan mukaisesti ja joka ei ylitä alueellista perusalaa. Ala määritellään alueen niiden hehtaarien keskiarvona, jotka oli varattu peltokasvien viljelyyn tai tarvittaessa kesannoitu julkisesti rahoitetun tukijärjestelmän mukaisesti vuosina 1989, 1990 ja 1991. Alueella tarkoitetaan tältä osin kyseisen jäsenvaltion valinnan mukaan jäsenvaltiota taikka jäsenvaltiossa olevaa aluetta.

3. Pinta-alatukea hakevat tuottajat ovat velvollisia kesannoimaan osan tilansa viljelyalasta korvausta vastaan.

4. Kun niiden yksittäisten viljelyalojen summa, joille tukea haetaan peltokasvien tukijärjestelmän nojalla, mukaan lukien mainitussa järjestelmässä säädetty kesannoiminen, ylittää perusalaa, saman markkinointivuoden aikana viljelijäkohtaista tukikelpoista alaa vähennetään samassa suhteessa kaikkien tämän luvun nojalla kyseisellä alueella myönnettävien tukien osalta.

Myös alat, joille ei haeta tukea tämän asetuksen nojalla mutta joita käytetään tuen hakemisen perusteena naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun asetuksen (EY) N:o 1254/1999⁽²⁾ nojalla, otetaan huomioon laskettaessa niitä aloja, joille tukea on haettu.

⁽²⁾ Katso tämän virallisen lehden sivu 21.

5. Jos jäsenvaltio saattaa nurmisäilörehun tukikeleksi peltokasvien pinta-alamatukseen, on määriteltävä erillinen perusala. Jos peltokasvien tai nurmisäilörehun perusalaa ei tiettyinä markkinointivuotena saavuteta, puuttuvat hehtaarit osoitetaan vastaavalle perusalalle samana markkinointivuotena.

6. Jos jäsenvaltio on päättänyt vahvistaa yhden tai useamman kansallisen perusalan, se voi jakaa kunkin kansallisen perusalan 2 kohdan mukaisesti vahvistettaviin osaperusaloihin.

Tätä kohtaa sovellettaessa ”Secano”- ja ”Regadio”-perusaloja pidetään kansallisina perusaloina.

Jos kansallinen perusala ylittyy, kyseinen jäsenvaltio voi objektiivisia perusteita noudattaen keskittää 4 kohdan mukaisesti sovellettavat toimenpiteet kokonaan tai osittain niille osaperusviljelyaloille, joilla ylitys on todettu.

Jäsenvaltioiden, jotka ovat päättäneet soveltaa tämän kohdan mukaisia mahdollisuuksia, on ilmoitettava valinnoistaan ja niiden yksityiskohtaisista soveltamis-säännöistä tuottajille ja komissiolle 15 päivään syyskuuta mennessä.

3 artikla

1. Pinta-alamatuen laskemisessa käytettävien keski-satojen vahvistamiseksi jokaisen jäsenvaltion on laadittava aluejakosuunnitelma, jossa määritellään asiaankuuluvat ja objektiiviset perusteet eri tuotantoalueiden määrittämiseksi, jotta saataisiin erillisiä, yhtenäisiä alueita.

Tässä yhteydessä jäsenvaltioiden on aluejakosuunnitelmia laatiessaan otettava asianmukaisella tavalla huomioon erityistilanteet. Jäsenvaltiot voivat erityisesti mukauttaa keski-satoja, jotta tuotantoalueiden väliset mahdolliset rakenne-erot tulevat huomioon otetuiksi.

2. Jäsenvaltiot voivat aluejakosuunnitelmissaan myös soveltaa maissiin eri satolukemaa kuin muihin viljakasveihin.

a) Jos maissin sato on korkeampi kuin muiden viljakasvien, maissille on erikseen vahvistettava 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu perusala, joka kattaa

yhden tai useamman maissintuotantoalueen jäsenvaltion valinnan mukaan.

Jäsenvaltiot voivat kyseisillä alueilla vahvistaa erillisiä perusaloja myös muille peltokasveille kuin maissille. Tällöin, jos maissin perusalaa ei tiettyinä markkinointivuonna saavuteta, puuttuvat hehtaarit osoitetaan samana markkinointivuonna muiden peltokasvien kuin maissin vastaavaan perusalaan.

b) Jos maissin sato vastaa muiden viljakasvien satoa tai on pienempi kuin se, maissille voidaan myös vahvistaa erillinen perusala a alakohdan mukaisesti. Tällöin ja jos jäsenvaltiot päättävät vahvistaa perusalan ”muille peltokasveille kuin maissille”:

— jos maissin perusalaa ei tiettyinä markkinointivuonna saavuteta, puuttuvat hehtaarit osoitetaan samana markkinointivuonna muiden kasvien vastaaville perusaloille,

— jos muiden peltokasvien kuin maissin perusalaa ei tiettyinä markkinointivuonna saavuteta, puuttuvat hehtaarit osoitetaan samana markkinointivuonna kyseiselle maissin perusalalle.

Jos nämä perusalat ylitetään, sovelletaan 2 artiklan 4 kohtaa.

3. Jäsenvaltiot voivat aluejakosuunnitelmissaan määrätä erilaisia satoja kasteluille ja kastelemattomille viljelyaloille. Tässä tapauksessa jäsenvaltiot vahvistavat kasteluviljelmää käsittävillä aloilla eri perusalan.

Kastellun perusalan on vastattava vuosina 1989–1991 peltokasvisatoa varten kasteltujen alojen keskiarvoa, mukaan lukien asetuksen (ETY) N:o 1765/92 3 artiklan 1 kohdan neljännen alakohdan viimeisessä virkkeessä säädetyt lisäykset. Portugalissa kasteltua perusalaa kuitenkin lisätään asteittain korkeintaan 60 000 hehtaarilla niillä aloilla, joiden osalta kastelujärjestelmiin tehtyjen investointien on vahvistettu alkaneen 1 päivän elokuuta 1992 jälkeen. Tämä lisäys voidaan lisätä osittain tai kokonaan 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun kasteltuun maissin perusalaan.

Kastellun perusalan vahvistaminen ei saa kuitenkaan aiheuttaa kyseisen jäsenvaltion kokonaisperusalan kas-

vua. Jos kasteltu ala ylitetään, sovelletaan 2 artiklan 4 kohtaa.

Jos kasteltua perusalaa ei saavuteta jonakin markkinointivuotena, puuttumaan jäävät hehtaarit on lisättävä kyseisen markkinointivuoden vastaavaan kastelemattomaan perusalaan.

4. Aluejakosuunnitelmassa on kaikissa tapauksissa varmistettava, että noudatetaan kyseisen jäsenvaltion sitä keskisatoa, joka on vahvistettu 2 kohdassa tarkoitettulle jaksolle ja kyseisessä kohdassa tarkoitettuihin perusteisiin.

5. Jäsenvaltion on kunkin tuotantoalueen osalta ilmoitettava yksityiskohtaiset tiedot kyseisellä alueella viisivuotiskautena markkinointivuosien 1986/1987 ja 1990/1991 välillä peltokasvien viljelyyn käytetyistä aloista ja tuotetuista sadoista. Keskimääräinen viljasato on laskettava erikseen kunkin alueen osalta jättämällä pois kyseisestä ajanjaksosta vuosi, jolloin sato on ollut suurin, ja vuosi, jolloin se on ollut pienin.

Tämä velvollisuus voidaan kuitenkin täyttää:

- portugalilaisten viljojen osalta toimittamalla ne tiedot, jotka on annettu Portugalin viljan ja riisin yhteisten markkinajärjestelyjen siirtymäsäännöksistä 11 päivänä joulukuuta 1990 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3653/90⁽¹⁾ nojalla,
- viiden uuden Saksan osavaltion (Länder) osalta ilmoittamalla muiden Saksan osavaltioiden (Länder) osalta sovellettavat keskimääräiset sadot,
- Italian osalta vahvistamalla viitesato 3,9 tonniin hehtaarilta ja Espanjan osalta 2,9 tonniin hehtaarilta.

Jos jäsenvaltio päättää käsitellä:

- maissia erillään muista viljoista, viljan keskisato, jota ei saa muuttaa, on jaettava maissiin ja muihin viljoihin,
- kastellut viljelyalat erillään kastelemattomista viljelyaloista, vastaava keskisato, jota ei saa muuttaa, on jaettava näihin kahteen viljelyalatyyppiin.

⁽¹⁾ EYVL L 362, 27.12.1990, s. 28, asetus sellaisena kuin se on muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 1664/95 (EYVL L 158, 8.7.1995, s. 13).

6. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle aluejakosuunnitelmansa sekä kaikki sitä tukevat tarvittavat tiedot 1 päivään elokuuta 1999 mennessä. Tämän velvoitteen täyttämiseksi ne voivat viitata asetuksen (ETY) N:o 1765/92 mukaisesti komissiolle toimittamaansa aluejakosuunnitelmaan.

Komissio tarkastelee jäsenvaltioiden toimittamia aluejakosuunnitelmia ja huolehtii siitä, että jokainen suunnitelma perustuu asianmukaisiin ja objektiivisiin perusteisiin ja että se vastaa käytettävissä olevia historiatietoja. Komissio voi jättää hyväksymättä suunnitelmat, jotka eivät vastaa edellä mainittuja asianmukaisia perusteita ja erityisesti kyseisen jäsenvaltion keskisadon ollessa kyseessä. Tässä tapauksessa kyseisen jäsenvaltion on muutettava suunnitelmaansa neuvoteltuaan asiasta komission kanssa.

Jäsenvaltio voi tarkistaa aluejakosuunnitelmaansa komission pyynnöstä tai omasta aloitteestaan tässä artikkelissa määriteltyä menettelyä noudattaen.

7. Jos jäsenvaltio 1 kohtaa soveltaessaan päättää vahvistaa tuotantoalueita, joiden rajaus ei vastaa alueellisten perusalajien rajoja, jäsenvaltion on toimitettava komissiolle yhteenveto tukihakemuksista ja niihin liittyvistä sadoista. Jos näistä tiedoista ilmenee, että jäsenvaltion osalta vuonna 1993 sovellettuun aluejakosuunnitelmaan perustuva keskisato ylittyy tai Itävallan, Suomen ja Ruotsin osalta vuonna 1995 sovellettuun suunnitelmaan perustuva keskisato ylittyy taikka Italian ja Espanjan osalta 3 artiklan 5 kohdan mukaisesti vahvistettu keskisato ylittyy, kaikkia kyseisessä jäsenvaltiossa seuraavana markkinointivuonna maksettavia korvauksia alennetaan suhteessa todettuun ylitykseen. Tätä säännöstä ei kuitenkaan sovelleta, jos tukihakemuksissa haettu määrä, ilmaistuna viljatonneina, ei ylitä jäsenvaltion kaikkien perusalajien satojen yhteismäärää edellä mainitun keskisadon mukaan lasketuna.

Jäsenvaltiot voivat valita, että ne toteavat jokaisen perusalan osalta, onko sen keskisato mahdollisesti ylittynyt. Tässä tapauksessa tässä kohdassa tarkoitettuja säännöksiä sovelletaan kullakin kyseisellä perusalalla maksettaviin korvauksiin.

4 artikla

1. Pinta-alatuki lasketaan kertomalla peruskorvaus tonnilta aluejakosuunnitelmassa määritellyllä kyseisen alueen viljan keskisadolla, jollei 10 artiklasta muuta johdu.

2. Edellä 1 kohdassa mainittu laskelma tehdään viljan keskisadon perusteella. Jos kuitenkin maissia käsitellään erikseen, maissisatoa käytetään laskentaperusteena maissille ja muiden viljojen kuin maissin satoa viljoille, öljykasveille ja pellavansiemenille.

3. Perusmäärät vahvistetaan seuraavasti:

valkuaiskasveille:

— 72,50 EUR/t markkinointivuodesta 2000/2001 alkaen;

viljakasveille, nurmisäilörehulle ja kesannolle:

— 58,67 EUR/t markkinointivuodelle 2000/2001,

— 63,00 EUR/t markkinointivuodesta 2001/2002 alkaen;

pellavansiemenille:

— 88,26 EUR/t markkinointivuodelle 2000/2001,

— 75,63 EUR/t markkinointivuodelle 2001/2002,

— 63,00 EUR/t markkinointivuodesta 2002/2003 alkaen;

öljykasveille:

— 63,00 EUR/t markkinointivuodesta 2002/2003 alkaen.

Asetuksen (ETY) N:o 1766/92 3 artiklan 4 kohdassa suunnitellun viljan interventiohinnan lopullisen alennuksen nojalla 63 euron/t määrää voidaan korottaa markkinointivuodesta 2002/2003 alkaen.

Tämä pinta-alatukien korotus on samassa suhteessa interventiohinnan alennukseen kuin vuosina 2000/2001 ja 2001/2002 sovellettava.

4. Viljojen ja öljykasvien pinta-alatukeen sovelletaan Suomessa ja Ruotsin 62. leveyspiirin pohjoispuolisilla alueilla ja eräillä lähialueilla, joilla vallitsevat vastaavanlaiset maatalouden harjoittamisen erityisen vaikeaksi tekevät ilmasto-olosuhteet 19 euron/t lisämäärää kerrottuna pinta-alatuen laskemiseen käytettävällä sadolla.

5 artikla

Pinta-alatukeen myönnetään lisäkorvaus, jonka suuruus on 344,50 euroa hehtaarilta, durumvehnän viljelyyn varatulle viljelyalalle liitteessä II luetelluilla perin-

teisillä tuotantoalueilla liitteessä III vahvistettujen määrien rajoissa.

Jos niiden viljelyalojen yhteismäärä, joiden osalta pinta-alatuen lisäkorvausta haetaan, on tietyn markkinointivuoden aikana edellä tarkoitettua rajaa suurempi, tuottajakohtaista viljelyalaa, jonka osalta lisäkorvausta voidaan maksaa, vähennetään suhteessa siihen.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin liitteessä III jäsenvaltioittain vahvistettuja määriä noudattaen jakaa mainitussa liitteessä esitetyt viljelyalat liitteessä II määriteltyjen tuotantoalueiden kesken tai tarvittaessa 3 artiklassa tarkoitettujen tuotantoalueiden kesken vuosien 1993–1997 durumvehnätuotannon määrän mukaisesti. Jos niiden viljelyalojen summa, joiden osalta pinta-alatuen lisäkorvausta haetaan tietyllä tuotantoalueella, tietyn markkinointivuoden aikana ylittää vastaavan alueellisen ylärajan, kyseisen tuotantoalueen tuottajakohtaista viljelyalaa, jonka osalta lisäkorvausta voidaan maksaa, vähennetään samassa suhteessa. Tämä vähennys tehdään, kun jäsenvaltion sisällä on toteutettu alojen siirto niiltä alueilta, jotka eivät ole saavuttaneet alueellista ylärajaansa, alueille, joilla tämä yläraja on ylitetty.

Alueille, joilla durumvehnän tuotanto on vakiintunutta ja jotka ovat muita kuin liitteessä II tarkoitettuja alueita, myönnetään erityistukea 138,90 euroa hehtaarilta liitteessä IV mainittuja hehtaarimääriä noudattaen.

6 artikla

1. Kunkin pinta-alatukia hakevan viljelijän kesantovelvoite vahvistetaan hakemuksen kohteena olevan peltokasveille varatun viljelyalan ja kesannoidun alan suhdelukuna tämän asetuksen mukaisesti.

Kesantovelvoite vahvistetaan 10 prosentiksi markkinointivuodesta 2000/2001 markkinointivuoteen 2006/2007 saakka.

2. Jäsenvaltioiden on sovellettava kesannoitujen alojen erityistilannetta vastaavia aiheellisia ympäristötoimenpiteitä.

3. Kesannoitua alaa voidaan käyttää yhteisössä sellaisten tuotteiden raaka-aineiden tuottamiseen, joita ei ole ensisijaisesti tarkoitettu ihmis- tai eläinravinnoksi, edellyttäen että sovelletaan tehokkaita valvontajärjestelmiä.

Jäsenvaltioille annetaan lupa maksaa kansallista tukea enintään 50 prosenttiin saakka niistä kustannuksista,

jotka liittyvät siihen, että kesannoiduille alueille perustetaan biomassan tuottamiseen tarkoitettujen monivuotisten kasvien viljelmiä.

4. Jos kastellulle ja kastelemattomalle maalle on vahvistettu eri satotasot, kesantokorvaukseen sovelletaan kastelemattomalle maalle vahvistettuja tasoja. Portugalin osalta korvauksessa otetaan huomioon asetuksen (ETY) N:o 3653/90 nojalla myönnettävä korvaus.

5. Viljelijöille voidaan myöntää kesantokorvausta vapaaehtoisesti kesannoidulta veloitteen ylittävältä osalta. Jäsenvaltioiden on sallittava viljelijöiden kesannoida vähintään kymmenen prosenttia hakemuksen kohteena olevasta peltokasveille varatusta viljelyalasta ja tämän asetuksen mukaisesti kesannoidusta alasta. Jäsenvaltio voi vahvistaa suurempia prosenttimääriä erityistilanteiden ja viljelymaan riittävän käytön turvaamisen perusteella.

6. Kesantokorvaus voidaan myöntää monivuotisena enintään viiden vuoden ajanjaksolle.

7. Kesantovelvoite ei koske viljelijöitä, jotka hakevat korvausta viljelyalalta, jonka tuotanto ei ylitä 92 viljatonnin tuottamiseen tarvittavaa viljelyalaa kyseiselle alueelle vahvistetun keskisadon mukaan laskeutena. Näihin viljelijöihin sovelletaan 5 ja 6 kohtaa.

8. Alueet, jotka:

— on kesannoitu maatalousympäristöön liittyvistä syistä (Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen ja tiettyjen asetusten muuttamisesta ja kumoamisesta 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1257/1999⁽¹⁾ 22–24 artikla) ja joita ei ole otettu maanviljely- eikä muuhun tuottavaan käyttöön kuin tämän asetuksen mukaisesti kesannoidun maan osalta on hyväksyttyä, tai

— on metsitetty metsitykseen liittyvistä syistä (asetuksen (EY) N:o 1257/1999 31 artikla),

kun toimenpiteet ovat tapahtuneet 28 päivän kesäkuuta 1995 jälkeen, voidaan lukea 1 kohdassa mainittujen kesannointivaatimusten mukaisesti kesannoitui-

hin alueisiin, asianomaisen jäsenvaltion asettamaan tilakohtaiseen rajaan asti, edellä sanotun kuitenkin rajoittamatta 7 artiklan soveltamista.

Näille alueille ei kuitenkaan myönnetä 4 artiklassa määriteltyä pinta-alatukea ja asetuksen (EY) N:o 1257/1999 24 artiklan 1 kohdan tai 31 artiklan 1 kohdan toisen luetelmakohdan perusteella myönnettävä tuki rajoitetaan korkeintaan yhtä suureksi määräksi kuin 4 artiklan 3 kohdassa määritelty pinta-alatuki kesannoidulle alueelle.

Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta tässä kohdassa tarkoitettua järjestelmää uusiin hakijoihin alueella, jossa on jatkuvasti vaarana, että alueellinen perusala ylitetään merkittävästi.

7 artikla

Korvaushakemuksia ei voida esittää sellaisista alueista, jotka olivat 31 päivänä joulukuuta 1991 pysyvänä laatumena, pysyvässä viljelyksessä, metsinä tai muussa kuin maatalouskäytössä.

Jäsenvaltiot voivat poiketa myöhemmin määritettävien edellytyksien näistä säännöksistä erityistilanteissa erityisesti rakenneuudistusohjelmiin kuuluvien alojen osalta tai sellaisten alojen osalta, joilla tavanomaisessa viljelykierrossa käytetään monivuotisia peltokasveja liitteessä I tarkoitettujen kasvien kanssa. Näissä tapauksissa jäsenvaltioiden on toteutettava toimenpiteet sen välttämiseksi, että soveltaminen johtaisi tukikelpoisen kokonaisviljelyalan merkittävään lisäykseen. Näihin toimenpiteisiin voi kuulua erityisesti aiemmin tukikelpoisten alueiden luokittelu alueiksi, jotka eivät oikeuta tukeen.

Jäsenvaltiot voivat poiketa ensimmäisestä kohdasta myös ottaakseen huomioon johonkin julkisen intervention muotoon liittyvät tietyt erityistilanteet, jos tämä interventio johtaa siihen, että viljelijän on tavanomaista viljelytoimintaansa jatkaakseen viljeltävä kasveja aloilla, jotka aiemmin eivät ole oikeuttaneet tukeen, ja jos kyseinen interventio tarkoittaa, että alunperin tukikelpoiset alat eivät enää sitä ole sillä perusteella, että tukeen oikeutettujen alueiden kokonaismäärä ei tällöin nouse merkittävästi.

Jäsenvaltiot voivat lisäksi tietyissä kahteen edeltävään kohtaan kuulumattomissa tapauksissa poiketa ensimmä-

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 80.

mäisestä kohdasta, jos ne osoittavat komissiolle toimitetussa suunnitelmassa, että tukikelpoisten alueiden kokonaislukumäärä ei muutu.

8 artikla

1. Tuet maksetaan sadonkorjuuta seuraavan 16 päivän marraskuuta ja 31 päivän tammikuuta välisenä aikana. Kuitenkin sovellettaessa 6 artiklan 3 kohtaa kesantokorvaukset maksetaan 16 päivän marraskuuta ja 31 päivän maaliskuuta välisenä aikana.

2. Saadakseen pinta-alatukea viljelijän on suoritettava kylvöt viimeistään kyseistä sadonkorjuuta edeltävään 31 päivään toukokuuta mennessä ja jätettävä hakemus viimeistään 15 päivään toukokuuta mennessä.

3. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet muistuttaakseen hakijoita tarpeesta noudattaa voimassa olevaa ympäristölainsäädäntöä.

9 artikla

Tämän luvun soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt annetaan vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1766/92⁽¹⁾ 23 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen ja erityisesti säännöt, jotka koskevat:

- perusalojen vahvistamista ja hallinnointia,
- tuotantoa koskevien aluejakosuunnitelmien laatimista,
- nurmisäilörehua,
- pinta-alatuen myöntämistä,
- tukikelpoisen alan vähimmäiskokoa; näissä säännöissä on erityisesti otettava huomioon valvonnan asettamat vaatimukset ja kyseisessä järjestelmässä tavoiteltu teho,
- edellä 5 artiklassa tarkoitetun durumvehnän osalta myönnettävän pinta-alatuen lisäkorvauksen saamisen määrittämisestä ja kyseisessä artiklassa tarkoitetun erityistuen saamisen edellytyksiä sekä erityisesti huomioon otettavien alueiden määrittämisestä,

⁽¹⁾ EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21, sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 923/96 (EYVL L 126, 24.5.1996, s. 37).

— kesannointia ja erityisesti 6 artiklan 3 kohtaa; näihin edellytyksiin saattaa kuulua kasvien kasvattaminen ilman korvausta,

— edellä olevan 7 artiklan soveltamista; näissä edellytyksissä määritellään olosuhteet, joissa poikkeamiset 7 artiklan soveltamisesta voidaan hyväksyä ja jäsenvaltioiden velvollisuus esittää suunnitellut toimenpiteet komissiolle hyväksymistä varten,

— päätöksellä 93/355/ETY⁽²⁾ hyväksytyyn GATT-sopimukseen liittyvän Euroopan talousyhteisön ja Amerikan yhdysvaltojen välisen öljysiemeniä koskevan yhteisymmärryspöytäkirjan noudattamista.

Komissio voi samaa menettelyä noudattaen:

— joko edellyttää tuen myöntämiseksi tiettyjen siementen käyttöä, durumvehnän osalta varmennettujen siementen käyttöä sekä öljykasvien, durumvehnän ja pellavansiementen osalta tiettyjen lajikkeiden käyttöä tai säätää jäsenvaltioiden mahdollisuudesta asettaa kyseiset edellytykset tuen myöntämisen edellytykseksi,

— sallia 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen määräraajojen muuttamisen tietyillä alueilla, joilla poikkeuksellisten ilmasto-olojen vuoksi ei voida soveltaa tavanomaisia määräraajoja,

— poiketen siitä, mitä 8 artiklan 1 kohdassa säädetään, antaa jäsenvaltioille luvan talousarviotilanteen salliessa maksaa ennen 16 päivää marraskuuta tietyillä alueilla 50 prosenttiin asti pinta-alatuista sekä kesannointikorvauksesta niinä vuosina, joina sadot heikentyvät poikkeuksellisten ilmasto-olojen vuoksi niin paljon, että viljelijöille aiheutuu vakavia taloudellisia vaikeuksia.

II LUKU

10 artikla

1. Öljykasvien pinta-alatuki markkinointivuosille 2000/2001 ja 2001/2002 lasketaan kertomalla seuraavat määrät kyseisen alueen aluejakosuunnitelmassa määritellyllä viljan keskisadolla:

- 81,74 EUR/t markkinointivuodelle 2000/2001,
- 72,37 EUR/t markkinointivuodelle 2001/2002.

⁽²⁾ EYVL L 147, 18.6.1993, s. 25.

Jäsenvaltioilla on kuitenkin mahdollisuus jatkossakin vahvistaa öljykasvien tuki historiallisen öljykasvien alueellisen sadon perusteella. Tässä tapauksessa sato kerrotaan 1,95:llä.

2. Markkinointivuosille 2000/2001 ja 2001/2002 taattu enimmäisala öljykasvien pinta-alamuotoisia erityistukia varten vahvistetaan 5 482 000 hehtaariksi, jota vähennetään kyseiseen markkinointivuoteen sovellettavan pakollisen kesannon määrällä tai 10 prosentilla, jos kyseinen määrä on alle 10 prosenttia. Jos taattu enimmäismäärä 2 artiklan soveltamisen jälkeen ylittyy, komissio vähentää 1 kohdassa tarkoitettuja määriä 3 ja 4 kohdan säännösten mukaisesti.

3. Jos öljykasveille varattu alue, joka on jo määritelty tukikelpoiseksi öljykasvien pinta-alamuotoista erityistukea varten, jonakin vuonna ylittää taatun enimmäisalalan, komissio vähentää kyseisen vuoden perusmäärää 1 prosentilla kutakin taatun enimmäismäärän ylittävää prosenttiyksikköä kohti. Jos taattu enimmäismäärä ylittyy enemmän kuin kynnysprosenttiosuuden verran, sovelletaan erityissääntöjä. Kynnysprosenttiarvoon saakka määrää vähennetään jäsenvaltioissa yhtenäisesti. Kynnysprosenttiarvon ylittymisen jälkeen niissä jäsenvaltioissa, jotka ovat ylittäneet liitteessä V asetetut kansalliset viitealat, sovelletaan asianmukaisia lisävähennyksiä, alennettuna 4 kohdassa tarkoitettua määrällä. Saksan osalta kuitenkin asianmukaista lisävähennystä voidaan mukauttaa sen pyynnöstä kokonaan tai osittain alueellisen perusalalan mukaan; jos tätä vaihtoehtoa käytetään, Saksan on viipymättä lähetettävä komissiolle sovellettavien vähennysten laskemiseen tarvittavat tiedot.

Komissio vahvistaa asetuksen (ETY) N:o 1766/92 23 artiklassa annettua menettelyä noudattaen sovellettavien asianmukaisten vähennysten koon ja jakautumisen ja varmistaa erityisesti, että painotettu keskivähennys koko yhteisössä vastaa prosenttiosuutta, jolla taattu enimmäisala on ylitetty.

4. Edellä 3 kohdan mukaisen kynnysprosenttiarvon olisi oltava 0 prosenttia.

5. Jos öljykasvien pinta-alamuotoa vähennetään 3 ja 4 kohdan määräysten mukaisesti, komissio vähentää asiaankuuluvaa perusmäärää seuraavan markkinointivuoden osalta samalla prosenttimäärällä, paitsi jos taattua enimmäisalaa ei kyseisenä vuonna ylitetä, jolloin komissio voi päättää, ettei tällaista vähennystä sovelleta.

6. Jos taattu enimmäisala yhteisössä ylittyy markkinointivuonna 2000/2001, komissio soveltaa markki-

nointivuonna 1999/2000 alueellisiin viitemääriin sovellettua vähennysprosenttia asiaankuuluvaan perusmäärään markkinointivuonna 2000/2001 samalla prosenttimäärällä.

7. Ellei tämän artiklan määräyksistä muuta johdu, jäsenvaltiot, joissa on olemassa merkittävä uhka liitteessä V esitetyn kansallisen viitealan huomattavasta ylittymisestä seuraavana markkinointivuonna, voivat rajoittaa alaa, jolta yksittäinen tuottaja voi saada tässä artiklassa tarkoitettua pinta-alamuotoista öljykasvitukea. Tällainen raja lasketaan prosentteina joko jäsenvaltion tai alueellisen perusalalan viljeltävästä peltoalasta, joka on pinta-alamuotoista tämän asetuksen mukaisesti, ja sitä sovelletaan tuottajan tukikelpoiseen peltoalaan. Raja voi vaihdella eri alueellisten perusviljelyalojen tai osaperusviljelyalojen mukaan objektiivisten perusteiden pohjalta. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava tällaisesta rajasta viimeistään sen markkinointivuoden 1 päivään elokuuta mennessä, joka edeltää markkinointivuotta, jolta pinta-alamuotoa anotaan, tai aiempaan ajankohtana, jos kyseisen markkinointivuoden kylvöt tapahtuvat jäsenvaltiossa tai jäsenvaltion jollakin alueella ennen elokuun 1 päivää.

8. Tämän artiklan mukaisesti sovellettava, taatun enimmäisalalan ylittämisestä johtuva vähennys on vähintään:

— 58,67 EUR/t markkinointivuodelle 2000/2001,

— 63,00 EUR/t markkinointivuodelle 2001/2002.

9. Syötäviksi tarkoitettujen auringonkukansiementen, jotka kylvetään satoa varten, tuottajat eivät kuulu tässä artiklassa tarkoitettua tuen piiriin.

10. Komissio antaa kahden vuoden kuluessa tämän artiklan täytäntöönpanosta neuvostolle kertomuksen öljykasvimarkkinoiden kehityksestä. Tarvittaessa kertomukseen liitetään asianmukaisia ehdotuksia, mikäli tuotantokapasiteetti merkittävästi heikkenee.

11 artikla

Tässä asetuksessa vahvistettuja pinta-alamuotoja ja kesantokorvausta samoin kuin kesantovelvoitteen prosenttiosuutta voidaan muuttaa tuotannossa, tuottavuudessa ja markkinoissa tapahtuvan kehityksen perus-

teella perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen.

12 artikla

Jos tarvitaan erityistoimenpiteitä helpottamaan siirtymistä voimassa olevasta järjestelmästä tällä asetuksella säädettyyn järjestelmään, toimenpiteet annetaan asetuksen (ETY) N:o 1766/92 23 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

13 artikla

Tässä asetuksessa määritellyjä toimenpiteitä on pidettävä asetuksen (EY) N:o 1258/1999 1 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuna interventioimenpiteenä, jonka tarkoituksena on tasapainottaa maataloustuotteiden markkinoita.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 1999.

14 artikla

Kumotaan asetus (ETY) N:o 1765/92 ja asetus (EY) N:o 1872/94.

15 artikla

1. Tämä asetus tulee voimaan seitsemän päivää sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

2. Tätä asetusta sovelletaan markkinointivuodesta 2000/2001 alkaen.

3. Asetusta (ETY) N:o 1765/92 ja asetusta (EY) N:o 1872/94 sovelletaan edelleen markkinointivuosiiin 1998/1999 ja 1999/2000.

Newoston puolesta

K.-H. FUNKE

Puheenjohtaja

LIITE I

TUOTTEIDEN KUVAUS

CN-koodi	Kuvaus
I VILJAT	
1001 10 00	Durumvehnä
1001 90	Muu vehnä ja vehnää sisältävä seosvilja, muu kuin durumvehnä
1002 00 00	Ruis
1003 00	Ohra
1004 00 00	Kaura
1005	Maissi
1007 00	Durra
1008	Tattari, hirssi ja kanariansiemenet; muu vilja
0709 90 60	Sokerimaissi
II ÖLJYSIEMENET	
1201 00	Soijapavut
ex 1205 00	Rapsin- ja rypsin siemenet
ex 1206 00 10	Auringonkukansiemenet
III VALKUAISKASVIT	
0713 10	Herneet
0713 50	Härkäpavut
ex 1209 29 50	Makeat lupiinit
IV PELLAVA	
muu kuin kuitupellava	
ex 1204 00	Pellavansiemenet (<i>Linum usitatissimum</i> L.)

LIITE II

DURUMVEHNÄN PERINTEISET TUOTANTOALUEET

KREIKKA

Seuraavien alueiden prefektuurit (nomoi)

Keski-Kreikka
Peloponnesos
Jooniansaaret
Thessalia
Makedonia
Egeansaaret
Traakia

ESPANJA

Maakunnat

Almería
Badajoz
Burgos
Cádiz
Córdoba
Granada
Huelva
Jaén
Málaga
Navarra
Salamanca
Sevilla
Toledo
Zamora
Zaragoza

ITÄVALTA

Pannonia

RANSKA

Alueet

Midi-Pyrénées
Provence-Alpes-Côte d'Azur
Languedoc-Roussillon

Departementit ()*

Ardèche
Drôme

ITALIA

Alueet

Abruzzit
Basilicata
Calabria
Campania
Lazio
Marche
Molise
Umbria
Apulia
Sardinia
Sisilia
Toscana

PORTUGALI

Alueet

Santarém
Lissabon
Setúbal
Portalegre
Évora
Beja
Faro

(*) Kukin näistä departementeista voidaan liittää johonkin yllä mainituista alueista.

LIITE III

TAATUT ENIMMÄISALAT, JOTKA SAAVAT DURUMVEHNÄN PINTA-ALATUEN
LISÄKORVAUSTA

	<i>(hehtaaria)</i>
Kreikka	617 000
Espanja	594 000
Ranska	208 000
Italia	1 646 000
Itävalta	7 000
Portugali	118 000

LIITE IV

TAATUT ENIMMÄISALAT, JOTKA SAAVAT DURUMVEHNÄN ERITYISTUKEA

	<i>(hehtaaria)</i>
Saksa	10 000
Espanja	4 000
Ranska	50 000
Italia	4 000
Yhdistynyt kuningaskunta	5 000

LIITE V

KANSALLINEN VIITEVILJELYALA

(tuhansia hehtaareja)

Maa	Markkinointivuosille 2000/2001 ja 2001/2002
Belgia	6
Tanska	236
Saksa	929
Kreikka	26
Espanja	1 168
Ranska	1 730
Irlanti	5
Italia	542
Luxemburg	2
Alankomaat	7
Itävalta	147
Portugali	93
Suomi	70
Ruotsi	137
Yhdistynyt kuningaskunta	385

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1252/1999,

annettu 17 päivänä toukokuuta 1999,

perunatärkkelystuotannon kiintiöjärjestelmästä annetun asetuksen (EY) N:o 1868/94 muuttamisesta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 36 ja 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁽¹⁾,

sekä katsoo, että

- (1) asetuksen (EY) N:o 1868/94⁽²⁾, 2 artiklassa vahvistetaan tuottajajäsenvaltioiden perunatärkkelyskiintiöt markkinointivuodeksi 1998/1999, 1999/2000 ja 2000/2001,
- (2) vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1766/92⁽³⁾, 8 artiklan 2 kohdassa vahvistetaan perunatärkkelyksen valmistamiseen tarkoitettujen perunoiden tuottajille maksettavan korvauksen määrä; neuvosto on korottanut korvauksen määrää markkinointivuodeksi 2000/2001 sekä sen jälkeisiksi markkinointivuodeksi edellyttäen, että asetuksessa (EY) N:o 1868/94 vahvistettuja kiintiöitä alennetaan niiden jäsenvaltioiden osalta, joiden kiintiö on yli 100 000 tonnia, 2,81 prosentilla markkinointivuodeksi 2000/2001 ja 5,74 prosentilla markkinointivuodeksi 2001/2002 sekä niiden jäsenvaltioiden osalta, joiden kiintiö on alle 100 000 tonnia, 1,41 prosentilla markkinointivuodeksi 2000/2001 ja 2,87 prosentilla markkinointivuodeksi 2001/2002,
- (3) olisi muutettava markkinointivuodeksi 2000/2001 vahvistetut kiintiöt ja vahvistettava kiintiöt markkinointivuodeksi 2001/2002; tuottajajäsenvaltioiden on jaettava kiintiönsä vuosiksi 2000/2001 ja 2001/2002 kaikille perunatärkkelystä tuottaville yrityksille markkinointivuodeksi 1999/2000 vahvistettujen kiintiöiden perusteella; olisi täsmennettävä, että markkinointivuonna 1999/2000 käytetyt alakiintiön ylittävät määrät vähennetään markkinointivuoden 2000/2001 osalta asetuksen (EY) N:o 1868/94 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti, ja
- (4) komission olisi annettava neuvostolle kyseisen ajanjakson lopussa kiintiöiden jakamista koskeva kertomus, johon on liitetty tarvittaessa aiheelliset ehdotukset ottaen huomioon korvauksiin mahdollisesti tehtävät muutokset,

⁽¹⁾ Lausunto annettu 7. toukokuuta 1999 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽²⁾ EYVL L 197, 30.7.1994, s. 4, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1284/98 (EYVL L 178, 23.6.1998, s. 3).

⁽³⁾ EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1253/1999 (katso tämän virallisen lehden s. 18).

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Muutetaan asetus (EY) N:o 1868/94 seuraavasti:

1. Muutetaan 2 artikla seuraavasti:

- a) poistetaan 1 ja 2 kohdasta viittaukset markkinointivuoteen 2000/2001;
- b) lisätään kohdat seuraavasti:

”3. Jäljempänä mainituille tuottajajäsenvaltioille myönnetään seuraavat kiintiöt perunatärkkelyksen tuotantoon markkinointivuosiksi 2000/2001 ja 2001/2002:

	2000/2001	2001/2002
Tanska	173 439 tonnia	168 215 tonnia
Saksa	676 680 tonnia	656 298 tonnia
Espanja	1 972 tonnia	1 943 tonnia
Ranska	273 595 tonnia	265 354 tonnia
Alankomaat	523 161 tonnia	507 403 tonnia
Itävalta	48 409 tonnia	47 691 tonnia
Suomi	53 980 tonnia	53 178 tonnia
Ruotsi	63 001 tonnia	62 066 tonnia
YHTEENSÄ	1 814 237 tonnia	1 762 148 tonnia

4. Tuottajajäsenvaltioiden on jaettava 3 kohdassa tarkoitettu kiintiö perunatärkkelystä tuottaville yrityksille markkinointivuosiksi 2000/2001 ja 2001/2002 sen mukaan, kuinka suuri alakiintiö kunkin yrityksen käytettävissä oli markkinointivuonna 1999/2000 ennen 6 artiklan 2 kohdan mukaista mahdollista korjausta.

Markkinointivuonna 2000/2001 yritysten käytettävissä olevat alakiintiöt mukauteetaan markkinointivuonna 1999/2000 tapahtuneiden kiintiöiden ylitysten ottamiseksi huomioon 6 artiklan 2 kohdan mukaisesti.”

2) Muutetaan 3 artikla seuraavasti:

”3 artikla

1. Komissio esittää neuvostolle viimeistään 31 päivänä lokakuuta 2001 ja sen jälkeen kolmen vuoden välein kiintiöiden jakamista yhteisössä koskevan kertomuksen, johon on liitetty tarvittaessa aiheelliset ehdotukset. Tässä kertomuksessa on otettava huomioon korvausten mahdolliset muutokset sekä perunatärkkelyksen että viljatärkkelyksen markkinoiden kehitys.

2. Neuvosto jakaa perustamissopimuksen 37 artiklan mukaisesti viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2001 ja sen jälkeen kolmen vuoden välein kolmivuotiskiintiöt jäsenvaltioille 1 kohdassa tarkoitettua kertomuksen perusteella.

3. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava viimeistään 31 päivänä tammikuuta 2002 ja sen jälkeen kolmen vuoden välein niille, joita asia koskee, kiintiöiden jakamista koskevista yksityiskohtaisista säännöistä kolmen seuraavana markkinointivuoden osalta.”

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä heinäkuuta 2000.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 1999.

Neuvoston puolesta

K.-H. FUNKE

Puheenjohtaja

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1253/1999,

annettu 17 päivänä toukokuuta 1999,

vilja-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun asetuksen (ETY) N:o 1766/92 muuttamisesta ja tavallisen vehnän, rukiin, ohran, maissin ja durumvehnän vakiolaaduista annetun asetuksen (ETY) N:o 2731/75 kumoamisesta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁽²⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽³⁾,

ottaa huomioon alueiden komitean lausunnon⁽⁴⁾,

ottaa huomioon tilintarkastustuomioistuimen lausunnon⁽⁵⁾,

sekä katsoo, että

(1) vuonna 1992 tapahtuneen yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen jälkeen markkinoiden tasapaino on parantunut merkittävästi,

(2) vuonna 1992 tiettyjen peltokasvien viljelijöille käyttöön otetun tukijärjestelmän mukainen kesannointi on interventiohinnan alentamisen ohella auttanut pitämään tuotannon hallinnassa, ja hintakilpailukyvyyn paraneminen on mahdollistanut viljan käytön huomattavasti suuremmassa määrin kotimaan markkinoilla pääasiassa eläinten rehuksi,

(3) jollei peltokasvien tukijärjestelmän mukaisten pinta-alatukien korotuksista, sellaisena kuin jär-

jestelmästä säädetään tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille 17 päivänä toukokuuta 1999 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1251/1999⁽⁶⁾, muuta johdu, vuoden 1992 uudistuksen tehostamiseksi hintakilpailukykyä olisi vahvistettava leikkaamalla interventiohintaa lisää ja tuomalla se kahdessa vaiheessa tasolle, joka on turvallinen; interventiohintaa alennetaan tarvittaessa lopullisesti erityisesti markkinoiden tasapainon parantamiseksi,

(4) vakiolaatua koskevilla säännöksillä ei ole enää käytännön merkitystä, ja ne olisi sen vuoksi poistettava,

(5) muun kuin viljatärkkelyksen hintaa ja korvausjärjestelyjä on aina hallinnoitu vilja-alan yhteisellä markkinajärjestelyllä, ja sen vuoksi korvausjärjestelyjen mukautusten olisi noudatettava viljan osalta toteutettavia toimenpiteitä; perunatärkkelyksen valmistukseen tarkoitettujen perunoiden vähimmäishintaa ja kyseisten perunoiden tuottajille maksettavia korvauksia olisi sen vuoksi mukautettava viljan hinnan vähennyksen mukaisesti; perunoiden tuottajille maksettava korvaus on vahvistettu korkeammalle tasolle kuin vastaava viljan tuottajille maksettava korvaus ottaen huomioon, että perunatärkkelystuotannon kiintiöjärjestelmästä 27 päivänä heinäkuuta 1994 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1868/94⁽⁷⁾ asetettuja tuotantokiintiöitä pienennetään,

(6) komission olisi avattava ja hallinnoitava yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista tai mistä tahansa muusta neuvoston asiakirjasta johtuvia tariffikiintiöitä, ja

(7) maailmanmarkkinahintojen vaikutuksen sisäisiin hintoihin huomioon ottaen olisi selvennettävä edellytykset, joiden täyttyessä komissio voi sovel-

⁽¹⁾ EYVL C 170, 4.6.1998, s. 4.

⁽²⁾ Lausunto annettu 6. toukokuuta 1999 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EYVL C 284, 14.9.1998, s. 55.

⁽⁴⁾ EYVL C 93, 6.4.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ EYVL C 401, 22.12.1998, s. 3.

⁽⁶⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 1.

⁽⁷⁾ EYVL L 197, 30.7.1994, s. 4, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1284/98 (EYVL L 178, 23.6.1998, s. 3).

taa sisämarkkinoiden vakauttamiseksi tarvittavia toimenpiteitä,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Muutetaan asetus (ETY) N:o 1766/92⁽¹⁾ seuraavasti:

1) Korvataan 1 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2. Tätä asetusta sovelletaan sen estämättä, mitä tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille 17 päivänä toukokuuta 1999 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1251/1999^(*) säädetään.

(*) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 1.”

2) Korvataan 3 artikla seuraavasti:

”3 artikla

1. Interventioon tarkoitettun viljan interventiohinnaksi vahvistetaan:

— 110,25 EUR/t markkinointivuodeksi 2000/2001,

— 101,31 EUR/t markkinointivuodesta 2001/2002 alkaen.

Toukokuussa voimassa oleva maissin ja durran interventiohintaa on voimassa saman vuoden heinä-, elo- ja syyskuussa.

2. Interventiohintaa korotetaan kuukausittain koko markkinointivuoden tai osan sitä ajan. Kuukausittaisten korotusten tasosta ja määrästä päätetään perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen.

3. Interventiohintaa koskee purkamaton varasto toimitettua tavaraa tukkuportaassa. Se on voimassa kaikissa kullekin viljalajille nimetyissä yhteisön interventiokeskuksissa.

4. Tässä asetuksessa vahvistettuja hintoja voidaan muuttaa markkina- ja tuotantotilanteen kehi-

tyksen mukaan perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa määrätyn menettelyn mukaisesti. Eri-tyisesti päätös markkinointivuodesta 2002/2003 alkaen sovellettavasta interventiohinnan lopullisesta alentamisesta tehdään markkinoiden kehityksen mukaan.”

3) Korvataan 8 artikla seuraavasti:

”8 artikla

1. Perunatärkkelyksen valmistukseen tarkoitettuille perunoille vahvistetaan vähimmäishinta, joka on:

— 194,05 EUR/t markkinointivuodeksi 2000/2001,

— 178,31 EUR/t markkinointivuodesta 2001/2002 alkaen.

Tätä hintaa sovelletaan siihen tehtaalle toimitettuun perunamäärään, joka tarvitaan yhden tärkkelystönin valmistamiseen.

Päätös vähimmäishinnan alentamisesta edelleen markkinointivuodesta 2002/2003 alkaen tehdään viljan interventiohinnan lopullisen alennuksen perusteella.

2. Tärkkelysperunan tuottajille otetaan käyttöön maksujärjestelmä. Maksun suuruus määräytyy perunamäärän mukaan, joka tarvitaan yhden tärkkelystönin valmistamiseen. Se vahvistetaan:

— 98,74 EUR/t markkinointivuodeksi 2000/2001,

— 110,54 EUR/t markkinointivuodesta 2001/2002 alkaen.

110,54 EUR/t hintaa voidaan korottaa markkinointivuodesta 2002/2003 alkaen viljan interventiohinnan lopullisen alennuksen perusteella.

Korvaus maksetaan ainoastaan niistä perunamääristä, joita perunantuottajan ja tärkkelyksenvalmistajan välinen viljelysopimus koskee tällaiselle yritykselle myönnetyn kiintiön rajoissa, sellaisena kuin sitä tarkoitetaan perunatärkkelystuotannon kiintiöjärjestelmästä 27 päivänä heinäkuuta 1994 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1868/94^(*) 2 artiklan 2 kohdassa.

3. Vähimmäishintaa ja maksua tarkistetaan perunoiden tärkkelyspitoisuuden mukaan.

⁽¹⁾ EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 923/96 (EYVL L 126, 24.5.1996, s. 37).

4. Perunatärkkelyksen markkinatilanteen vaa- tiessa neuvosto päättää aiheellisista toimenpiteistä perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen.

5. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 23 artiklassa säädet- tyä menettelyä noudattaen.

(*) EYVL L 197, 30.7.1994, s. 4, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1284/98 (EYVL L 178, 23.6.1998, s. 3).”

4) Korvataan 12 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Edellä 1 artiklassa lueteltujen tuotteiden tariffikiintiöt, jotka johtuvat perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista tai mistä tahansa muusta perustamissopimuksen nojalla annetusta neuvoston asiakirjasta, avataan ja niitä hallinnoidaan 23 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti annettuja yksityiskohtaisia sääntöjä noudattaen.”

5) Korvataan 16 artikla seuraavasti:

”16 artikla

1. Jos yhden tai useamman 1 artiklassa tarkoite- tun tuotteen maailmanmarkkinahinnat saavuttavat

tason, joka häiritsee tai on vaarassa häiritä tuotteiden saatavuutta yhteisön markkinoilla, ja jos tilanne näyttää jatkuvan samanlaisena ja huonone- van, voidaan toteuttaa aiheellisia toimenpiteitä. Ne voidaan toteuttaa suojatoimenpiteinä erittäin kii- reellisissä kiireellisissä tapauksissa.

2. Yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta annetaan 23 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.”

2 artikla

Kumotaan tavallisen vehnän, rukiin, ohran, maissin ja durumvehnän vakiolaaduista 29 päivänä lokakuuta 1975 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2731/ 75⁽¹⁾.

3 artikla

1. Tämä asetus tulee voimaan seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

2. Tätä asetusta sovelletaan markkinointivuodesta 2000/2001 alkaen.

3. Asetusta (ETY) N:o 2731/75 sovelletaan edelleen markkinointivuosiin 1998/1999 ja 1999/2000.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsen- valtioissa.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 1999.

Neuvoston puolesta

K.-H. FUNKE

Puheenjohtaja

⁽¹⁾ EYVL L 281, 1.11.1975, s. 22, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2594/97 (EYVL L 351, 23.12.1997, s. 10).

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1254/1999,
annettu 17 päivänä toukokuuta 1999,
naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 36 ja 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁽²⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽³⁾,

ottaa huomioon alueiden komitean lausunnon⁽⁴⁾,

ottaa huomioon tilintarkastustuomioistuimen lausunnon⁽⁵⁾,

sekä katsoo, että

- (1) maataloustuotteiden yhteismarkkinoiden toimintaan ja kehitykseen olisi liityttävä yhteisen maatalouspolitiikan toteuttaminen, ja siihen olisi erityisesti sisällyttävä maatalouden yhteinen markkinajärjestely, jonka muoto voi vaihdella tuotteiden mukaan,
- (2) yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteena on toteuttaa perustamissopimuksen 33 artiklan tavoitteet; erityisesti naudanliha-alalla on tarpeen markkinoiden vakauttamiseksi ja alan maatalousväestön kohtuullisen elintason turvaamiseksi säätää sisämarkkinoita koskevista toimenpiteistä, joihin sisältyy erityisesti suoria tukia naudanlihan tuottajille, yksityisen ja julkisen varastoinnin tukijärjestelmä,
- (3) markkinoiden tukemista olisi vähennettävä asteittain, jotta saataisiin palautetuksi yhteisön

lihankulutuksen tasapaino, mikä hyödyttäisi naudanliha-alaa, ja jotta näiden tuotteiden kilpailukyky kansainvälisillä markkinoilla paranisi; tuottajille aiheutuvat vaikutukset huomioon ottaen olisi muutettava ja mukautettava yhteisen markkinajärjestelyn mukaisesti säädetyn tulotuen tasoa; tässä tarkoituksessa on aiheellista vahvistaa kattava järjestelmä tuottajille maksettavia suoria tukia varten; näiden tukien määrän kehityksen olisi seurattava markkinatuen asteittaista vähenemistä,

- (4) karjatalouden monimuotoisuus huomioon ottaen suoriin tukiin olisi sisällyttävä erityispalkkio sonnien ja härkien kasvattajille, emolehmäkarjojen pitämisestä maksettava palkkio ja kaikenlaisista nautaeläimistä, myös lypsylehmistä ja vasikoista saatava teurastuspalkkio; palkkioiden myöntäminen ei saisi aiheuttaa kokonaistuotannon kasvua; tätä varten olisi rajoitettava erityispalkkio- ja emolehmäpalkkiokelpoisten urospuolisten nautaeläinten ja emolehmien lukumäärää soveltamalla edellisiin alueellisiin ja jälkimmäisiin tuottajakohtaisia enimmäismääriä sekä erityispalkkion osalta tilakohtaista pääluvun rajoitusta, jota jäsenvaltioiden pitäisi voida mukauttaa oman erityistilanteensa perusteella; teurastuspalkkion osalta kansalliset enimmäismäärät olisi määritettävä aikaisempien tuotantolukujen pohjalta,
- (5) härkien kasvatuksen edellytykset poikkeavat tavallisesti sonnien kasvatuksen edellytyksistä; sen vuoksi on perusteltua asettaa härkiä koskevan eläinkohtaisen erityispalkkion määrä eritasolle kuin sonneista myönnettävä palkkio; tiettyjen ikäryhmien osalta härkien erityispalkkio olisi kuitenkin maksettava kahdessa erässä,
- (6) jos liian suuri määrä härkiä teurastetaan niiden jäsenvaltioiden teurastuskaudella, joissa tällä tuotantosunnalla on erityistä merkitystä, seurauksena voi olla markkinoiden häiriintyminen ja erityisesti markkinahintojen lasku; teurastuskauden ulkopuolella vuoden 23 ensimmäisen viikon aikana teurastettavista eläimistä olisi myönnettävä tietyin edellytyksin erityispalkkion lisäpalkkiota, jolla kannustetaan härkien teurastukseen vuotuisen laidunkauden päättymiseen ajoitettavan jakson ulkopuolella,

⁽¹⁾ EYVL C 170, 4.6.1998, s. 13.

⁽²⁾ Lausunto annettu 6. toukokuuta 1999 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EYVL C 407, 28.12.1998, s. 196.

⁽⁴⁾ EYVL C 93, 6.4.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ EYVL C 401, 22.12.1998, s. 3.

- (7) tuottajien käytettävissä olevan jouston lisäämiseksi kelpoisuus emolehmäpalkkioon olisi ulotettava koskemaan emolehmien kanssa samat jalostusvaatimukset täyttäviin hiehoihin; emolehmäkarjojen palkkiokelpoisten hiehojen lukumäärä olisi rajoitettava korvautumisen tavanomaiseen määrään, jäsenvaltioilla, joissa enemmän kuin 60 prosenttia emolehmäpalkkioon kelpuutettavista eläimistä pidetään vuoristoalueilla, pitäisi olla oikeus hallinnoida palkkiota erottamalla toisistaan emolehmät ja hiehot, ja hiehojen osalta soveltaa erillistä kansallista palkkion enimmäismäärää edellä mainitun määrän puitteissa,
- (8) emolehmäpalkkio olisi periaatteessa rajoitettava tuottajiin, jotka eivät toimita maitoa meijereihin maito- ja maitotuotealan lisämaksuista 28 päivänä joulukuuta 1992 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 3950/92⁽¹⁾ säädetyn lisämaksujärjestelmän mukaisesti; tulotukea saetaan tarvita kuitenkin myös tiloille, joilla on lypsylehmä- tai emolehmäkarjaa; sen vuoksi emolehmäpalkkiota olisi myönnettävä myös niille pienille ja keskisuurille sekatuotantotiloille, joiden tuottajakohtainen maidon viitemäärä on yhteensä enintään 120 000 kilogrammaa, ottaen huomioon yhteisön monipuoliset tuotantorakenteet, jäsenvaltioiden pitäisi voida muuttaa tätä määrällistä rajoitusta tai luopua siitä objektiivisin perustein,
- (9) emolehmäpalkkion osalta on aiheellista säilyttää tuottajakohtaiset enimmäismäärät; joitakin tuottajakohtaisten enimmäismäärien mukaisista palkkio-oikeuksista ei ole käytetty; nämä käyttämättömät palkkio-oikeudet ovat omiaan lisäämään tuotantoa ja kasvattamaan menoja erityisesti seurausena siitä, että hiehot saavuttavat täyden kelpoisuuden emolehmäpalkkioon; tällaisen vaikutuksen välttämiseksi kunkin jäsenvaltion emolehmäpalkkio-oikeuksien kokonaismäärä olisi vahvistettava viitevuosina tosiasiallisesti maksettujen palkkioiden perusteella, joihin lisätään tietty liikkumavara kansallisen varannon säilyttämiseksi; jäsenvaltioiden olisi toteutettava kansallisten enimmäismäärien noudattamisen turvaamiseksi tarvittavat toimenpiteet; niiden olisi tarvittaessa mukautettava tuottajakohtaisia enimmäismääriään objektiivisin perustein ja ilman korvausta; näillä perusteilla olisi varmistettava erityisesti asianomaisten tuottajien tasapuolinen kohtelu ja heidän oikeutettujen odotustensa suojele,
- (10) tuotannon taso voi vaihdella tuottajakohtaisesti karjan tai tuotantokyvyn muutosten takia; sen vuoksi on aiheellista säätää, että tuottajakohtaisten enimmäismäärien rajoissa saadut emolehmäpalkkio-oikeudet voi tietyin edellytyksin siirtää toiselle tuottajalle joko tilan siirron yhteydessä tai ilman palkkio-oikeuksien yhteyttä viljelyaloihin,
- (11) uusia tuottajia ja vanhoja tuottajia, joiden tuottajakohtainen enimmäismäärä syystä tai toisesta ei ole emolehmäkarjan muuttuneen tilanteen mukainen, ei saisi jättää palkkio-oikeuden ulkopuolelle; sen vuoksi olisi säädettävä kansallisten varantojen hoidosta siten, että niitä täydennetään ja hallinnoidaan yhteisön perusteiden mukaisesti; samasta syystä on aiheellista edellyttää, että ilman tilan siirtoa tehtävään palkkio-oikeuksien siirtoon sovelletaan sääntöjä, joiden mukaan osa siirretyistä oikeuksista pidätetään ilman korvausta ja siirretään kansalliseen varantoon,
- (12) jäsenvaltioiden olisi saatava luoda yhteys herkkien vyöhykkeiden tai paikallisuusalueiden ja emolehmätuotannon välille tämän tuotannon säilyttämiseksi erityisesti alueilla, joilla ei ole muita vaihtoehtoja,
- (13) naudanlihatuotannon voimaperäistämisuuntaus huomioon ottaen karjatalouden palkkiota olisi rajoitettava ottaen huomioon kunkin maatilan rehuntuotantomahdollisuudet suhteessa tilalla pidettyjen eläinten lukumääriin ja lajeihin; liian voimaperäisen tuotannon välttämiseksi näiden palkkioiden myöntämisen edellytyksenä olisi oltava tilalla pidettävien eläinten enimmäistiheyden noudattaminen; pientuottajien tilanne olisi kuitenkin otettava huomioon,
- (14) tuotannon laajaperäistämiseen tähtäviä aloitteita olisi tuettava ja niiden tehokkuutta olisi parannettava ympäristötavoitteiden saavuttamiseksi myöntämällä lisätukea tuottajille, jotka noudattavat tiukkoja ja todellisia eläintiheyden vaatimuksia; tuen yleistä tasoa koskevien suurten muutosten välttämiseksi ja menojen järkevän valvonnan turvaamiseksi olisi säädettävä lisätuen tarkistamisesta tarvittaessa,

⁽¹⁾ EYVL L 405, 31.12.1992, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1256/1999 (katso tämän virallisen lehden s. 73).

- (15) naudanlihatuotannon edellytykset ja tuottajien tulotaso vaihtelevat huomattavasti yhteisön eri tuotantoalueilla; kaikkien tuottajien samanlaiseen tukeen perustuva yhteisön laajuinen järjestelmä olisi liian jäykkä, jotta sillä pystyttäisiin vastaamaan riittävällä tavalla rakenteellisiin ja luonnonolosuhteista johtuviin eroihin sekä näistä aiheutuviin erilaisiin tarpeisiin; sen vuoksi on aiheellista säätää joustavasta kehyksestä yhteisön lisätuelle, jonka jäsenvaltiot määrittelevät ja myöntävät kiinteiden yleisten määrien rajoissa ja tiettyjen yhteisten perusteiden mukaisesti; jäsenvaltioiden yleiset määrät olisi jaettava sen mukaan, mikä on niiden osuus yhteisön naudanlihatuotannosta; yhteisten perusteiden tarkoituksena on erityisesti estää lisätukia aiheuttamasta syrjiviä vaikutuksia ja mahdollistaa yhteisön asiaa koskevien monenvälisen sitoumusten täydellinen huomioon ottaminen; on erityisen tärkeää varmistaa, että jäsenvaltiot käyttävät harkintavaltaansa yksinomaan puolueettomin perustein, ottavat täysin huomioon yhdenvertaisen kohtelun periaatteen sekä välttävät markkinoiden ja kilpailun vääristymiä; on aiheellista säätää muodoista, joissa lisätukea voi myöntää; näiden tukimuotojen olisi oltava tiettyjä nautaeläinten luokkia koskevia eläinkohtaisia tukia sekä pinta-alatukia,
- (16) eläinkohtaisten lisätukien osalta tarvitaan tiettyjä määrällisiä rajoituksia, joilla varmistetaan tarpeellinen tuotannon valvonta; lisäksi jäsenvaltioiden olisi valvottava eläintiheyden vaatimuksen noudattamista,
- (17) pinta-alaperusteista lisätukea olisi myönnettävä ainoastaan monivuotisista laitumista, joihin ei sovelleta muita yhteisön markkinatukitoimenpiteitä; pinta-alatukia olisi sovellettava monivuotisten laitumien alueellisten perusalojen rajoissa, jotka jäsenvaltioiden olisi vahvistettava pitkän aikavälin viitetietojen perusteella; hehtaaria kohti myönnettävän pinta-alatuen kokonaismäärän, mukaan lukien naudanliha-alan yhteisen markkinajärjestelyn mukaiset pinta-alaperusteiset lisätuet, olisi oltava verrattavissa tiettyjen peltokasvien viljelijöitä koskevan tukijärjestelmän mukaiseen keskimääräiseen hehtaaritukeen,
- (18) suorien tukien edellytyksenä olisi oltava, että kyseisten eläinten pitäjät noudattavat nautaeläinten tunnistamista ja rekisteröintiä koskevia yhteisön sääntöjä; toivotun taloudellisen vaikutuksen saavuttamiseksi suorat tuet olisi myönnettävä tiettyjen määräaikaisten kuluessa,
- (19) yhteisön lainsäädännössä kielletään tiettyjen aineiden käyttö naudanlihatuotannossa; olisi sovellettava asianmukaisia seuraamuksia, jos näitä säännöksiä ei noudateta,
- (20) tässä asetuksessa säädettyjen hinta- ja tulotukijärjestelyjen mukaan interventioelinten tekemien ostojen ja yksityisen varastoinnin muodossa toteutuva nykyinen julkinen interventio ei ole enää välttämätöntä markkinoiden tasapainottamiseksi, vaan siitä aiheutuisi huomattavia menoja; tämän vuoksi interventiosta olisi luovutettava asteittain; olisi kuitenkin säädettävä yksityisen varastoinnin tuesta, jolla edistetään markkinahintojen asettumista lähelle perushintaa, joka edustaa markkinatuen toivottua tasoa; tässä tarkoituksessa komission olisi voitava päättää yksityisen varastoinnin tuen myöntämisestä, jos markkinahinta putoaa alle 103 prosenttiin perushinnasta; lisäksi olisi laadittava ”turvaverkko”-interventiojärjestelmä naudanlihan ja vasikanlihan markkinoiden tukemiseksi jäsenvaltioissa tai jäsenvaltioiden alueilla, joissa markkinahinnat eivät vastaa kriittistä hintatasoa; olisi säädettävä yksityisen varastoinnin tukijärjestelmän sekä interventiojärjestelmän soveltamisesta yhteisön täysikasvuisten nautaeläinten ruhojen luokitteluasteikosta 28 päivänä huhtikuuta 1981 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1208/81⁽¹⁾ vahvistetun luokitteluasteikon perusteella,
- (21) naudanliha-alan yhtenäismarkkinoiden toteuttaminen yhteisössä edellyttää yhtenäisen kauppajärjestelmän toteuttamista yhteisön ulkorajoilla; kauppajärjestelmän, johon kuuluu interventiojärjestelmän lisäksi tuontitulleja ja vientitukia, pitäisi periaatteessa tasapainottaa yhteisön markkinat; kauppajärjestelmän olisi perustuttava Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa tehtyihin sitoumuksiin,
- (22) kolmansien maiden kanssa käytävän naudanlihan kaupan määrien seuraamiseksi olisi säädettävä tiettyjä tuotteita koskevien tuonti- ja vientitodistusten järjestelmästä; järjestelmään olisi sisällytettävä vakuus, jolla taataan sellaisten toimien

(1) EYVL L 123, 7.5.1981, s. 3, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 1026/91 (EYVL L 106, 26.4.1991, s. 2).

- toteutuminen, joille kyseisiä todistuksia on myönnetty,
- (23) tiettyjen maataloustuotteiden tuonnista yhteisön markkinoille aiheutuvien epäsuotuisten vaikutusten ehkäisemiseksi ja torjumiseksi yhden tai useamman tällaisen tuotteen tuonnilta olisi edellytettävä lisätuontitullia, jos tietyt edellytykset täyttyvät,
- (24) on aiheellista antaa komissiolle valta avata ja hallinnoida perustamissopimuksen tai muiden neuvoston antamien säädösten mukaisesti tehdyistä kansainvälisistä sopimuksista johtuvia tariffikiintiöitä,
- (25) yhteisön osallistuminen naudanlihan kansainväliseen kauppaan voidaan varmistaa mahdollisuudella myöntää yhteisön hintojen ja maailmanmarkkinahintojen väliseen erotukseen perustuva ja Maailman kauppajärjestön maataloussopimuksen⁽¹⁾ mukaista tukea viennille kolmansiin maihin; näihin tukiin olisi sovellettava määrällisiä ja arvoon perustuvia rajoituksia,
- (26) vientitukia vahvistettaessa olisi varmistettava arvoon perustuvien rajoitusten noudattaminen seuraamalla Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahastoon liittyvän sääntelyn mukaisten tukien maksamista; seuranta voi helpottaa tukien pakollisella ennakkovahvistuksella; eriytetyn tuen osalta olisi kuitenkin sallittava ennalta vahvistetun määräpaikan muuttaminen maantieteellisellä alueella, jolla sovelletaan yhtenäistä tuen määrää; jos määräpaikkaa muutetaan, olisi maksettava todelliseen määräpaikkaan sovellettavaa tukea siten, että enimmäismäärä on ennalta vahvistettuun määräpaikkaan sovellettavan tuen määrä,
- (27) määrällisten rajoitusten noudattamisen varmistaminen edellyttää luotettavan ja tehokkaan seurantajärjestelmän käyttöönottoa; tätä varten vientitukien myöntämisen edellytyksenä olisi oltava vientitodistus; tukia olisi myönnettävä käytettävissä olevien rajoitusten mukaisesti kunkin kyseisen tuotteen erityistilanteen mukaan; tästä säännöstä ei saisi poiketa muutoin kuin elintarvikeaputoimien yhteydessä, jotka vapautetaan rajoituksista; Maailman kauppajärjestön maataloussopimuksessa tarkoitettuina markkinointivuosina vientituen turvin vietyjen määrien seurannan olisi perustuttava kunakin markkinointivuonna annettuihin vientitodistuksiin,
- (28) edellä esitetyn järjestelmän täydentämiseksi siinä määrin kuin on tarpeen sen moitteettoman toiminnan kannalta, olisi säädettävä mahdollisuudesta säädellä sisäistä jalostusmenettelyä tai markkinatilanteen vaatiessa kieltää sen käyttö,
- (29) tullijärjestelmä mahdollistaa luopumisen kaikista muista suojatoimenpiteistä yhteisön ulkorajoilla; sisämarkkinoiden ja tullien muodostama mekanismi voi poikkeuksellisissa olosuhteissa kuitenkin osoittautua riittämättömäksi; tällaisissa tapauksissa yhteisön olisi voitava toteuttaa viipymättä kaikki tarvittavat toimenpiteet, jotta yhteisön markkinat eivät jäisi ilman suojaa mahdollisesti aiheutuvia häiriöitä vastaan; näiden toimenpiteiden olisi oltava asiaa koskevista WTO-sopimuksista johtuvien sitoumusten mukaisia,
- (30) tässä asetuksessa säädettyjen välineiden asianmukaisen soveltamisen turvaamiseksi komission olisi saatava kaikki tiedot hintojen kehityksestä naudanlihan yhteismarkkinoilla; sen vuoksi olisi säädettävä nautaeläinten ja niiden lihan hintojen toteamista koskevasta järjestelmästä,
- (31) on aiheellista säätää toteutettavista toimenpiteistä, jos hintojen huomattava nousu tai lasku häiritsee tai uhkaa häiritä yhteisön markkinoita; tällaisena toimenpiteenä voi tulla kysymykseen myös tilanteen vaatima interventio-osto,
- (32) eläintautien leviämistä ehkäisevien toimenpiteiden soveltamisesta aiheutuvat vapaan liikkuvuuden rajoitukset voivat aiheuttaa hankaluuksia yhden tai useamman jäsenvaltion markkinoille; olisi säädettävä mahdollisuudesta toteuttaa poikkeuksellisia markkinoiden tukitoimenpiteitä tilanteen korjaamiseksi,
- (33) tiettyjen tukien myöntäminen voisi vaarantaa yhteisten hintojen järjestelmään perustuvien yhtenäismarkkinoiden toteuttamisen; tämän vuoksi naudanliha-alalla olisi voitava soveltaa niitä perustamissopimuksen määräyksiä, jotka mahdollistavat jäsenvaltioiden myöntämien tukien arvioimisen ja yhteismarkkinoiden kanssa ristiriidassa olevien tukien kieltämisen,

⁽¹⁾ EYVL L 336, 23.12.1994, s. 22.

- (34) naudanliha-alan yhteismarkkinoiden kehittyessä jäsenvaltioiden ja komission on tarpeen toimittaa toisilleen tämän asetuksen soveltamiseksi tarvittavat tiedot,
- (35) ehdotettujen toimenpiteiden täytäntöönpanon helpottamiseksi olisi säädettävä menettelystä, jolla toteutetaan jäsenvaltioiden ja komission tiivis yhteistyö hallintokomiteassa,
- (36) yhteisön olisi rahoitettava jäsenvaltioille tämän asetuksen soveltamisesta seuraavista velvoitteista aiheutuvat menot yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1258/1999⁽¹⁾ mukaisesti,
- (37) naudanliha-alan yhteisessä markkinajärjestelyssä olisi otettava huomioon samanaikaisesti ja asianmukaisella tavalla perustamissopimuksen 33 ja 131 artiklassa määrätyt tavoitteet,
- (38) neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 805/68⁽²⁾ säädettyä naudanliha-alan yhteistä markkinajärjestelyä on muutettu monta kertaa; näitä tekstejä on hankala käyttää niiden monilukuisuuden ja vaikeaselkoisuuden sekä sen takia, että ne ovat *Euroopan yhteisöjen virallisen lehden* eri numeroina, ja näin ollen ne eivät täytä lainsäädännöltä edellytettävää selkeysvaatimusta; tämän vuoksi nämä tekstit olisi kodifioitava uuteen asetukseen ja kumottava edellä mainittu asetus (ETY) N:o 805/68; interventioelinten ostaman jäädytetyn naudanlihan myyntiä koskevista yleisistä säännöistä 16 päivänä tammikuuta 1969 annettu asetus (ETY) N:o 98/69⁽³⁾, naudanliha-alan yksityisen varastoinnin tukien myöntämistä koskevista yleisistä säännöistä 15 päivänä heinäkuuta 1968 annettu asetus 989/68⁽⁴⁾ sekä naudanliha-alan markkinahintojen toteamisesta 2 päivänä heinäkuuta 1987 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 1892/87⁽⁵⁾, joiden oikeusperusta asetus (ETY) N:o 805/68 oli, korvataan tässä asetuksessa annettavilla uusilla järjestelyillä, ja ne olisi sen vuoksi kumottava, ja
- (39) siirryttäessä asetuksen (ETY) N:o 805/68 järjestelyistä tässä asetuksessa vahvistettuihin järjestelyihin voi ilmetä vaikeuksia, joita ei käsitellä tässä asetuksessa; tällaisen mahdollisuuden vuoksi olisi säädettävä, että komissio hyväksyy tarvittavat siirtymätoimenpiteet; komissiolla olisi myös oltava valtuudet ratkaista erityiset käytännön ongelmat,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

1. Naudanliha-alan yhteinen markkinajärjestely kattaa sisämarkkinat ja kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan ja se koskee seuraavia tuotteita:

CN-koodi	Tavaran kuvaus
a) 0102 90 05– 0102 90 79	Elävät, kotieläiminä pidettävät nautaeläimet, muut kuin puhdasrotuiset siitoseläimet
0201	Naudanliha, tuore tai jäädytetty
0202	Naudanliha, jäädytetty
0206 10 95	Pallealiha ja kuveliha, tuore tai jäädytetty
0206 29 91	Pallealiha ja kuveliha, jäädytetty
0210 20	Naudanliha, suolattu, suolavedessä, kuivattu tai savustettu
0210 90 41	Pallealiha ja kuveliha, suolattu, suolavedessä, kuivattu tai savustettu

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 103.

⁽²⁾ EYVL L 148, 28.6.1968, s. 24, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1633/98 (EYVL L 210, 28.7.1998, s. 17).

⁽³⁾ EYVL L 14, 21.1.1969, s. 2.

⁽⁴⁾ EYVL L 169, 18.7.1968, s. 10, asetus sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (ETY) N:o 428/77 (EYVL L 61, 5.3.1977, s. 17).

⁽⁵⁾ EYVL L 182, 3.7.1987, s. 29.

CN-koodi	Tavaran kuvaus
0210 90 90	Lihasta ja muista eläimenosista valmistettu syötävä jauho ja jauhe
1602 50 10	Muut valmisteet ja säilykkeet, jotka on valmistettu naudanhasta tai nautaa olevista muista eläimenosista, kypsentämättömät; kypsennetystä lihasta tai kypsennetyistä muista eläimenosista sekä kypsentämättömästä lihasta tai kypsentämättömistä muista eläimenosista tehdyt sekavalmisteet
1602 90 61	Muut valmisteet ja säilykkeet, joissa on naudanhasta tai nautaa olevia muita eläimenosia, kypsentämättömät; kypsennetystä lihasta tai kypsennetyistä muista eläimenosista sekä kypsentämättömästä lihasta tai kypsentämättömistä muista eläimenosista tehdyt sekavalmisteet
b) 0102 10	Elävät nautaeläimet, puhdasrotuiset siitoseläimet
0206 10 91	Muut nautaeläimen syötävät osat kuin pallealiha ja kuveliha, tuoreet ja jäädytetyt, muuhun kuin farmaseuttisten tuotteiden valmistukseen
0206 10 99	
0206 21 00	Muut nautaeläimen syötävät osat kuin pallealiha ja kuveliha, jäädytetyt muuhun kuin farmaseuttisten tuotteiden valmistukseen
0206 22 90	
0206 29 99	
0210 90 49	Muut suolatut, suolavedessä olevat, kuivatut tai savustetut nautaeläimen syötävät osat kuin pallealiha tai kuveliha
ex 1502 00 90	Nautaeläinten rasva, raaka tai sulatettu, myös puristettu tai liuottimilla uutettu
1602 50 31– 1602 50 80	Muut valmisteet ja säilykkeet, jotka on valmistettu naudanhasta tai nautaa olevista muista eläimenosista, muu kuin kypsentämätön liha tai kypsentämättömät muut eläimenosat ja kypsennetystä lihasta tai kypsennetyistä muista eläimenosista sekä kypsentämättömästä lihasta tai kypsentämättömistä muista eläimenosista tehdyt sekavalmisteet
1602 90 69	Muut kuin kypsentämättömät muut valmisteet tai säilykkeet, jotka on valmistettu naudanhasta tai nautaa olevista muista eläimenosista, ja kypsennetystä lihasta tai kypsennetyistä muista eläimenosista sekä kypsentämättömästä lihasta tai kypsentämättömistä muista eläimenosista tehdyt sekavalmisteet

2. Tässä asetuksessa tarkoitetaan:

- a) 'nautaeläimillä' CN-koodeihin ex 0102 10, 0102 90 05–0102 90 79 kuuluvia kotieläimiä pidettävä nautoja;
- b) 'täysikasvuisilla nautaeläimillä' nautaeläimiä, joiden elopaino on yli 300 kilogrammaa.

I OSASTO

SISÄMARKKINAT

2 artikla

Ammatillisten järjestöjen ja ammattialojen yhteisten järjestöjen tekemien tarjonnan mukauttamista markkinoiden vaatimuksiin helpottavien aloitteiden rohkaisemiseksi voidaan toteuttaa seuraavat 1 artiklassa tarkoitettuja tuotteita koskevat yhteisön toimenpiteet:

- a) toimenpiteet, joilla pyritään karjanjalostuksen kehittämiseen;
- b) toimenpiteet, joilla pyritään edistämään tuotannon, jalostuksen ja kaupan pitämisen järjestäytymistä;

c) toimenpiteet, joilla pyritään parantamaan laatua;

d) toimenpiteet, joilla pyritään käytettävien tuotantokeinojen tuntemuksen perusteella mahdollistamaan lyhyen ja pitkän aikavälin ennusteiden laatiminen,

e) toimenpiteet, joilla pyritään helpottamaan markkinahintojen kehityksen seuranta.

Neuvosto antaa näitä toimenpiteitä koskevat yleiset säännöt perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen.

I LUKU

SUORAT TUET

3 artikla

Tässä luvussa tarkoitetaan:

- a) 'tuottajalla' yksittäistä maatalousyrittäjää, luonnollista henkilöä tai oikeushenkilöä tai luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmittymää, jonka yritys sijaitsee yhteisön alueella ja joka kasvatkaa nautaeläimiä, riippumatta siitä, mikä on ryhmittymän tai sen jäsenen oikeudellinen asema kansallisessa lainsäädännössä;
- b) 'tilalla' kaikkia tuottajan johtamia tuotantoyksiköitä, jotka sijaitsevat yhden jäsenvaltion alueella;
- c) 'alueella' asianomaisen jäsenvaltion valinnan mukaan joko jäsenvaltiota tai sen osaa;
- d) 'sonnilla' kuohitsematonta urospuolista nautaeläintä;
- e) 'härällä' kuohittua urospuolista nautaeläintä;
- f) 'emolehmällä' lihakarjarotuun kuuluvaa lehmää tai tällaisen rodun kanssa tehdystä risteytyksestä saatua lehmää, joka kuuluu samaan karjaan lihantuotantotarkoituksessa pidettävien vasikoiden kanssa,
- g) 'hiehollla' vähintään kahdeksan kuukauden ikäistä poikimatonta naaraspuolista nautaeläintä.

1 JAKSO

Palkkiot

1 Alajakso

Erityispalkkio

4 artikla

1. Tuottaja, joka pitää tilallaan urospuolisia nautaeläimiä, voi hakemuksesta saada erityispalkkiota. Palkkio myönnetään alueellisten enimmäismäärien rajoissa enintään 90:stä kuhunkin 2 kohdassa tarkoitettuun ikäryhmään kuuluvasta eläimestä kalenterivuotta ja tilaa kohden.

2. Erityispalkkio voidaan myöntää enintään:

- a) yhden kerran kunkin vähintään 9 kuukauden ikäisen sonnin elinaikana; tai
- b) kaksi kertaa kunkin härän elinaikana:
 - ensimmäisen kerran, kun eläin on 9 kuukauden ikäinen,
 - toisen kerran sen jälkeen, kun eläin on tullut 21 kuukauden ikään.

3. Erityispalkkion saamiseksi:

- a) tuottajan on erikseen määriteltävän ajan täytynyt pitää lihotuksessa kutakin hakemuksen kohteena olevaa eläintä;
- b) jokaisella eläimellä on oltava teurastukseen tai vientiin asti nautaeläinten tunnistus- ja rekisteröintijärjestelmän sekä naudanlihan ja naudanlihatuotteiden merkitsemisen käyttöönottamisesta 21 päivänä huhtikuuta 1997 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 820/97⁽¹⁾ 6 artiklassa tarkoitettu passi, joka sisältää kaikki asianomaiset tiedot eläimen palkkiotilanteesta, tai jos passia ei ole, vastaava hallinnollinen asiakirja.

4. Jos hakemuksen kohteena olevien, erityispalkkion myöntämisen edellytykset täyttävien, vähintään 9 kuukauden ikäisten sonnien ja 9–20 kuukauden ikäisten härkien kokonaismäärä jollakin alueella ylittää liitteessä I tarkoitettua alueellisen enimmäismäärän, kaikkien 2 kohdan a ja b alakohdan mukaisesti palkkiokelpoisten eläinten määrää tuottajaa kohden vähennetään kyseisenä kalenterivuonna suhteessa ylityksen määrään.

Tässä artiklassa 'alueellisella enimmäismäärällä' tarkoitetaan erityispalkkioon oikeutettujen eläinten lukumäärää yhdellä alueella yhden kalenterivuoden aikana.

5. Edellä 1 ja 4 kohdasta poiketen jäsenvaltiot voivat:

- määrittelemensä objektiivisin perustein muuttaa 90 eläimen tilakohtaista päälukua ja ikäryhmää koskevaa rajoitusta tai luopua siitä, ja
- käyttäessään tätä valtaa, päättää soveltaa 4 kohtaa siten, että saavutetaan sovellettavan alueellisen enimmäismäärän noudattamiseen vaadittu vähennystaso ilman, että kyseisiä vähennyksiä sovelletaan pientuottajiin, jotka eivät ole jättäneet erityis-

(1) EYVL L 117, 7.5.1997, s. 1.

palkkiohakemuksia kyseiseltä vuodelta enemmästä kuin kyseisen jäsenvaltion määrittämästä vähimmäiseläinmäärästä.

6. Jäsenvaltiot voivat päättää erityispalkkion myöntämisestä nautaeläinten teurastuksen yhteydessä. Tässä tapauksessa 2 kohdan alakohdassa tarkoitettu ikävaatimus korvataan sonnien osalta 185 kilogramman vähimmäisteuraspainolla.

Palkkio on maksettava tai siirrettävä tuottajille.

Yhdistyneellä kuningaskunnalla on oikeus soveltaa erityispalkkion myöntämiseen Pohjois-Irlannissa erilaista järjestelmää kuin muilla alueillaan.

7. Palkkion määräksi vahvistetaan:

a) palkkiokelpoista sonnia kohti:

- 160 euroa kalenterivuonna 2000,
- 185 euroa kalenterivuonna 2001,
- 210 euroa kalenterivuonna 2002 ja sitä seuraavina kalenterivuosina;

b) palkkiokelpoista härkää ja ikäryhmää kohti:

- 122 euroa kalenterivuonna 2000,
- 136 euroa kalenterivuonna 2001,
- 150 euroa kalenterivuonna 2002 ja sitä seuraavina kalenterivuosina.

8. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

2 Alajakso

Kausiporrastuspalkkio

5 artikla

1. Jos jossakin jäsenvaltiossa härkiä:

- a) teurastetaan tietyinä vuonna yli 60 prosenttia urospuolisten nautaeläinten vuotuisista teurastuksista; ja
- b) teurastetaan 1 päivästä syyskuuta 30 päivään marraskuuta yli 35 prosenttia vuosittain teurastettujen kuohittujen urospuolisten nautaeläinten kokonaismäärästä;

tuottajat voivat hakemuksesta saada erityispalkkion lisäpalkkiota (kausiporrastuspalkkiota). Jos molemmat edellä mainitut kynnykset kuitenkin saavutetaan joko Irlannissa tai Pohjois-Irlannissa, palkkiota sovelletaan sekä Irlantiin että Pohjois-Irlantiin.

Tätä artiklaa sovelletaessa Yhdistyneen kuningaskunnan Pohjois-Irlantia pidetään erillisenä kokonaisuutena.

2. Palkkion määräksi vahvistetaan:

- 72,45 euroa vuoden 15 ensimmäisen viikon aikana teurastettua eläintä kohden,
- 54,34 euroa vuoden 16 ja 17 viikolla teurastettua eläintä kohden,
- 36,23 euroa vuoden 18–21 viikolla teurastettua eläintä kohden, ja
- 18,11 euroa vuoden 22 ja 23 viikolla teurastettua eläintä kohden.

3. Jos 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua määrää ei saavuteta ja ottaen huomioon mainitun kohdan toiseksi viimeisen virkkeen, jäsenvaltiot joiden tuottajat ovat aiemmin saaneet kausiporrastuspalkkiota, voivat päättää myöntää tämän palkkion 60 prosentin suuruisena 2 kodassa vahvistetuista määristä.

Tässä tapauksessa asianomainen jäsenvaltio:

- a) voi päättää, että myöntäminen rajoitetaan koskemaan kahta tai kolmea ensimmäiseksi mainittua kautta;
- b) varmistaa, että toimenpide ei aiheuta taloudellisia muutoksia kyseisen varainhoitovuoden osalta, vähentämällä vastaavasti:

- kyseisessä jäsenvaltiossa härkiä koskevaa erityispalkkiota toisen ikäryhmän osalta, ja/tai
- 2 jakson mukaisesti maksettua lisätukea;

ja ilmoitettava komissiolle vähennyksestä.

Tämän toimenpiteen soveltamiseksi Irlantia ja Pohjois-Irlantia pidetään 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettua määrää laskettaessa ja siitä seuraavaa palkkio-oikeutta määritettäessä yhtenä alueena.

4. Sen määrittelemiseksi, onko tässä artiklassa tarkoitettujen prosenttimäärät ylitetty, otetaan huomioon

teurastukset, jotka on tehty kaksi vuotta ennen palkkiokelpoisen eläimen teurastusvuotta.

5. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

3 Alajakso

Emolehmäpalkkio

6 artikla

1. Tuottaja, joka pitää tilallaan emolehmiä, voi hakemuksesta saada palkkiota emolehmäkarjan pitämisestä (emolehmäpalkkiota). Palkkio myönnetään tuottajakohtaisten enimmäismäärien rajoissa vuotta ja tuottajaa kohden.

2. Emolehmäpalkkio myönnetään tuottajalle, joka:

a) ei toimita tilaltaan maitoa tai maitotuotteita hakemuksen jättöpäivää seuraavien kahdentoista kuukauden aikana.

Maidon tai maitotuotteiden luovuttaminen tilalta suoraan kuluttajalle ei kuitenkaan estä palkkion myöntämistä;

b) joka toimittaa maitoa tai maitotuotteita ja jonka asetuksen (ETY) N:o 3950/92 4 artiklassa tarkoitettu tuottajakohtainen viitemäärä on enintään 120 000 kilogrammaa. Jäsenvaltiot voivat kuitenkin määrittää objektiivisin perustein päättää muuttaa tätä määrällistä rajoitusta tai luopua siitä;

jos tämä pitää emolehmiä vähintään 80 prosenttia ja hiehoja enintään 20 prosenttia palkkiohakemuksessa olevasta määrästä yhtäjaksoisesti vähintään hakemuksen jättöpäivää seuraavien kuuden kuukauden ajan.

Se, ovatko lehmät emolehmäkarjaa vai lypsykarjaa, todetaan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdan mukaisten palkkiokelpoisten eläinten määrän laskemiseksi erityisesti edunsaajan tuottajakohtaisesta viitemäärästä, joka määritellään maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1255/1999⁽¹⁾ 16 artiklan 3 kohdassa, sekä keskimääräisestä maitotuotoksesta.

3. Tuottajakohtaista palkkio-oikeutta rajoitetaan 7 artiklassa määritellyillä tuottajakohtaisilla enimmäismäärillä.

4. Palkkion määräksi palkkiokelpoista eläintä kohden vahvistetaan:

— 163 euroa kalenterivuonna 2000,

— 182 euroa kalenterivuonna 2001,

— 200 euroa kalenterivuonna 2002 ja sitä seuraavina kalenterivuosina.

5. Jäsenvaltiot voivat myöntää ylimääräisen kansallisen emolehmäpalkkion, joka on enintään 50 euroa eläintä kohden, edellyttäen, että asianomaisen jäsenvaltion karjankasvattajien kesken ei aiheudu syrjintää.

Rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä 21 päivänä kesäkuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1251/1999⁽²⁾ 3 ja 6 artiklassa määritellyllä alueella sijaitsevien tilojen osalta tämän lisäpalkkion ensimmäiset 24,15 euroa eläintä kohden rahoitetaan Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tukiosastosta.

Jäsenvaltion koko alueella sijaitsevien tilojen osalta rahoitetaan lisäpalkkio kokonaisuudessaan EMOTR:n tukiosastosta, jos asianomaisen jäsenvaltion nautakarjassa on suuri, vähintään 30 prosenttia lehmien kokonaisuudesta edustava emolehmäosuus, ja jos vähintään 30 prosenttia teurastetuista urospuolisista nautaeläimistä kuuluu lihakuusluokkiin S ja E. Näiden prosenttilukujen ylittäminen määräytyy sitä vuotta edeltävien kahden vuoden keskiarvosta, jolle palkkio myönnetään.

6. Tässä artiklassa tarkoitetaan ainoastaan hiehoja, jotka kuuluvat lihakarjarotuun tai jotka ovat syntyneet tällaisen rodun kanssa tehdystä risteytyksestä ja jotka kuuluvat samaan karjaan lihantuotantotarkoituksessa pidettävien vasikoiden kanssa.

7. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta ja erityisesti 3 artiklassa tarkoitettua emolehman määrittelyä ja vahvistaa keskimääräisen maitotuotoksen 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

7 artikla

1. Tammikuun 1 päivänä 2000 tuottajakohtaisten enimmäismäärien on oltava samansuuruiset kuin tuottajalla yhteisön sääntöjen mukaisesti 31 päivänä joulukuuta 1999 olevien emolehmäpalkkio-oikeuksien (palkkio-oikeudet) lukumäärä; enimmäismääriä tarkistetaan tarvittaessa 3 kohdan mukaisesti.

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 48.

⁽²⁾ EYVL L 160, 26.6.1999, s. 1.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet varmistaakseen, että palkkio-oikeuksien määrä ei niiden alueella ylitä 1 päivästä tammikuuta 2000 alkaen liitteessä II vahvistettuja kansallisia enimmäismääriä, ja että 9 artiklassa tarkoitetut kansalliset varannot voidaan perustaa.

3. Jos tämä 2 kohdassa tarkoitettu tarkistus edellyttää tuottajakohtaisten kiintiöiden alennusta, se on tehtävä ilman korvauksia ja tarkistuksesta on päätettävä objektiivisin perustein, joissa otetaan huomioon erityisesti:

- missä määrin tuottajat ovat käyttäneet tuottajakohtaisia enimmäismääriään jäsenvaltioiden vuotta 2000 edeltävien kolmen viitevuoden aikana,
- investointi- tai laajaperäistämishjelman täytäntöönpano naudanniha-alalla,
- erityiset luonnonolot tai seuraamukset, joiden vuoksi palkkiota ei ole maksettu tai sitä on alennettu vähintään yhden viitevuoden aikana,
- muut poikkeukselliset olosuhteet, joiden vuoksi vähintään yhden viitevuoden aikana maksetut tuet eivät vastaa edellisten vuosien todellista tilannetta.

4. Edellä olevan 2 kohdan mukaisesti toteutetun toimenpiteen perusteella pidätetyt palkkio-oikeudet on poistettava.

5. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

8 artikla

1. Jos tuottaja myy tilansa tai siirtää sen toisen haltuun muulla tavoin, hän voi siirtää kaikki oikeutensa emolehmäpalkkioon henkilölle, joka ottaa haltuunsa hänen tilansa. Hän voi myös siirtää oikeutensa kokonaan tai osittain toiselle tuottajalle siirtämättä tilaansa.

Jos palkkio-oikeuksia siirretään ilman tilan siirtoa, osa siirretyistä oikeuksista, enintään 15 prosenttia, palautetaan ilman kovausta sen jäsenvaltion kansalliseen varantoon, jonka alueella tila sijaitsee, jaettavaksi ilmaiseksi.

2. Jäsenvaltioiden:

a) on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen ehkäisemiseksi, että palkkio-oikeuksia siirrettäisiin pois herkiltä vyöhykkeiltä tai alueilta, joilla naudanniha- tuotannon merkitys paikalliselle talouselämälle on erityisen suuri;

b) on mahdollista säätää, että oikeudet voi siirtää ilman tilan siirtoa suoraan tuottajalta toiselle tai kansallisen varannon kautta.

3. Jäsenvaltiot voivat sallia ennen erikseen vahvistettavaa päivämäärää sellaisen palkkio-oikeuksien osan väliaikaisen siirtämisen, jota oikeuksia hallussaan pitävä tuottaja ei aio käyttää.

4. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Nämä yksityiskohtaiset säännöt voivat koskea erityisesti:

- säännöksiä, joiden mukaan jäsenvaltiot voivat ratkaista niiden tuottajien oikeuksien siirtoon liittyvät ongelmat, jotka eivät omista tilaansa kuuluvia maita, ja
- erityisiä sääntöjä, jotka liittyvät osittaisen siirron kohteena olevien oikeuksien vähimmäismäärään.

9 artikla

1. Jokaisen jäsenvaltion on ylläpidettävä kansallista varantoa emolehmäoikeuksia varten.

2. Kansalliseen varantoon liitetään 8 artiklan 1 kohdan tai muiden yhteisön säännösten mukaisesti palautetut palkkio-oikeudet, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 7 artiklan 4 kohdan säännösten soveltamista.

3. Jäsenvaltioiden on käytettävä kansallisia varantoihin niiden rajoissa palkkio-oikeuksien myöntämiseen erityisesti uusille tai nuorille viljelijöille tai muille ensisijaisessa asemassa oleville tuottajille.

4. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen ja erityisesti seuraavilta osin:

- toimenpiteet, joita sovelletaan, jos jossakin jäsenvaltiossa ei käytetä kansallista varantoa,
- käyttämättömiä, kansalliseen varantoon palautettuja palkkio-oikeuksia koskevat toimenpiteet.

10 artikla

1. Edellä 6 artiklan 3 kohdasta poiketen jäsenvaltiot, joissa enemmän kuin 60 prosenttia emolehmistä ja hiehoista pidetään vuoristoalueilla Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen ja tiettyjen asetusten muuttamisesta ja kumoamisesta 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1257/1999⁽¹⁾ 18 artiklan tarkoittamassa merkityksessä, voivat päättää hallinnoida palkkiota siten, että erotetaan toisistaan hiehoista ja toisaalta emolehmistä myönnettävä emolehmäpalkkio asianomaisen jäsenvaltion vahvistaman erillisen kansallisen enimmäismäärän rajoissa.

Tällainen erillinen kansallinen enimmäismäärä ei saa ylittää 20:tä prosenttia asianomaisen jäsenvaltion tämän asetuksen liitteessä II olevasta kansallisesta enimmäismäärästä. Kyseistä kansallista enimmäismäärää vähennetään erillisen kansallisen enimmäismäärän verran.

Mikäli 1 kohdan mukaista valtaa käytävässä jäsenvaltiossa hakemuksen kohteena olevien, emolehmäpalkkion myöntämisen edellytykset täyttävien hiehojen kokonaismäärä ylittää erillisen kansallisen enimmäismäärän, palkkiokelpoisten hiehojen määrää tuottajaa kohden vähennetään kyseisenä vuonna asteittain.

2. Tässä artiklassa tarkoitetaan ainoastaan hiehoja, jotka kuuluvat lihakarjarotuun tai jotka ovat syntyneet tällaisen rodun kanssa tehdystä risteytyksestä.

3. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

4 Alajakso**Teurastuspalkkio***11 artikla*

1. Tuottaja, joka pitää tilallaan nautaeläimiä, voi hakemuksesta saada teurastuspalkkion. Se myönnetään palkkiokelpoisten eläinten teurastuksesta tai niiden viennistä kolmanteen maahan ja vahvistettavien kansallisten enimmäismäärien rajoissa.

Teurastuspalkkiokelpoisia ovat:

a) vähintään 8 kuukauden ikäiset sonnit, härät, lehmät ja hiehot;

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden sivu 80.

b) yli kuukauden ja alle 7 kuukauden ikäiset vasikat, joiden teurastuspaino on alle 160 kilogrammaa,

edellyttäen, että ne ovat olleet tuottajalla määrätyn ajan.

2. Palkkion määräksi vahvistetaan:

a) edellä 1 kohdan a alakohdassa mainittujen palkkiokelpoisten eläinten osalta:

— 27 euroa kalenterivuonna 2000,

— 53 euroa kalenterivuonna 2001,

— 80 euroa kalenterivuonna 2002 ja sitä seuraavina kalenterivuosina;

b) edellä 1 kohdan b alakohdassa mainittujen palkkiokelpoisten eläinten osalta:

— 17 euroa kalenterivuonna 2000,

— 33 euroa kalenterivuonna 2001,

— 50 euroa kalenterivuonna 2002 ja sitä seuraavina kalenterivuosina.

3. Edellä 1 kohdassa mainitut kansalliset enimmäismäärät vahvistetaan jäsenvaltiokohtaisesti ja erikseen kummallekin a ja b alakohdassa mainitulle eläinryhmälle. Kunkin enimmäismäärän on vastattava asianomaisessa jäsenvaltiossa vuonna 1995 teurastettujen kummankin ryhmän eläinten määrää, johon lisätään kolmansiin maihin vietyjen eläinten määrä Eurostatin tietojen tai komission hyväksymien minkä tahansa muiden kyseistä vuotta koskevien julkaistujen virallisten tilastotietojen mukaisesti.

4. Mikäli kyseisessä jäsenvaltiossa sellaisten eläinten kokonaismäärä, joista on tehty hakemus jomman kumman 1 kohdan a tai b alakohdassa mainitun eläinryhmän osalta, ja jotka täyttävät teurastuspalkkion myöntämisen edellytykset, ylittää kyseiselle ryhmälle vahvistetun kansallisen enimmäismäärän, kaikkien kyseiseen ryhmään kuuluvien palkkiokelpoisten eläinten määrää tuottajaa kohden vähennetään kyseisenä vuonna asteittain.

5. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

5 Alajakso

Eläintiheys

12 artikla

1. Niiden eläinten kokonaismäärä, joista erityispalkkio ja emolehmäpalkkio myönnetään, rajoitetaan soveltamalla kullakin tilalla eläintiheyttä, joka on 2 nautayksikköä hehtaaria ja kalenterivuotta kohden. Eläintiheys ilmaistaan nautayksikköinä (NY) suhteessa kyseisellä tilalla pidettävien eläinten ruokintaan käytettävään rehulaan. Eläintiheyden vaatimusta ei kuitenkaan sovelleta tuottajaan, jonka tilalla pidettävien ja eläintiheyden määrittämisessä huomioon otettavien eläinten määrä on enintään 15 NY.

2. Tilan eläintiheyden määrittämisessä on otettava huomioon:

a) urospuoliset nautaeläimet, emolehmät ja hiehot sekä lampaat ja/tai vuohet, joiden osalta palkkiohakemukset on jätetty, sekä lypsylehmät, jotka ovat tarpeen tuottajalle määrätyn kokonaisviitemäärän tuottamiseksi. Näin saatu eläinmäärä muunnetaan nautayksiköiksi käyttäen liitteessä III olevaa muuntotaulukkoa;

b) rehuala, jolla tarkoitetaan alaa, joka on koko kalenterivuoden nautakarjan-, lampaiden- ja/tai vuohienkasvatuksen käytössä. Rehualaan ei lasketa mukaan:

— rakennuksia, metsiä, lammikoita, teitä,

— yhteisön tukijärjestelmään kuuluvaan muuhun tuotantoon tai monivuotisten pelto- tai puutarhakasvien tuotantoon käytettäviä viljelyaloja, lukuun ottamatta monivuotisia laitumia, joille pinta-alatukea myönnetään tämän asetuksen 17 artiklan ja asetuksen (EY) N:o 1255/1999 19 artiklan mukaisesti,

— aloja, jotka kuuluvat tiettyjen peltokasvien viljelijöille säädettyyn tukijärjestelmään, joita käytetään kuivattujen rehujen tukijärjestelmän mukaisesti tai joihin sovelletaan viljelykäytöstä poistamista koskevaa kansallista tai yhteisön järjestelmää.

Rehualaan kuuluvat sekakäyttöalat ja sekaviljelyalat.

3. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Nämä säännöt koskevat erityisesti:

— sekakäyttöaloja ja sekaviljelyaloja koskevia säännöksiä,

— eläintiheyden väärän soveltamisen ehkäisemistä koskevia säännöksiä.

6 Alajakso

Laajaperäistämispalkkio

13 artikla

1. Tuottajat, jotka saavat erityispalkkiota ja/tai emolehmäpalkkiota, voivat saada laajaperäistämispalkkion.

2. Laajaperäistämispalkkion suuruus on 100 euroa myönnettyä erityispalkkiota ja emolehmäpalkkiota kohden, jos kyseisenä kalenterivuonna tilan eläintiheys on pienempi tai yhtä suuri kuin 1,4 NY hehtaaria kohden.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin päättää myöntää laajaperäistämispalkkion seuraavasti:

a) kalenterivuosina 2000 ja 2001 33 euroa, kun tilan eläintiheys on 1,6 NY tai suurempi hehtaaria kohden, mutta pienempi tai yhtä suuri kuin 2,0 NY, ja 66 euroa, kun eläintiheys on pienempi kuin 1,6 NY hehtaaria kohden;

b) kalenterivuonna 2002 ja sitä seuraavina vuosina 40 euroa, kun eläintiheys on 1,4 NY tai suurempi hehtaaria kohden, mutta pienempi kuin 1,8 NY, sekä 80 euroa, kun eläintiheys on pienempi kuin 1,4 NY hehtaaria kohden.

3. Sovellettaessa 2 kohtaa:

a) otetaan 12 artiklan 2 kohdan a alakohdasta poiketen tilan eläintiheyden määrittelyssä huomioon tilalla kyseisenä kalenterivuonna olevat urospuoliset nautaeläimet, lehmät ja hiehot sekä ne lampaat ja/tai vuohet, joista palkkiohakemuksia on jätetty kyseisenä kalenterivuotena. Eläinten lukumäärä muutetaan nautayksiköiksi liitteessä III olevan muuntotaulukon avulla;

b) rajoittamatta kuitenkaan 12 artiklan 2 kohdan b alakohdan kolmannen luetelmakohtan soveltamista tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1251/1999⁽¹⁾ liitteessä I määriteltyjen peltokasvien tuotantoon käytettyjä alueita ei voi pitää ”rehualana”;

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden sivu 1.

c) eläintiheyden laskemisessa huomioon otettavaan rehualaan kuuluu vähintään 50 prosenttia laidunmaata. Jäsenvaltiot määrittelevät "laidunmaan". Määritelmään on sisällyttävä ainakin peruste, jonka mukaan laidunmaan on oltava ruohoaluetta, joka paikallisen maanviljelyskäytännön mukaan on tarkoitettu laiduntaville nautaeläimille ja/tai lampaille. Se ei saa kuitenkaan sulkea pois samana vuonna tapahtuvaa laidunmaan sekakäyttöä (laidun, heinä, nurmisäilörehu).

4. Sanotun kuitenkin rajoittamatta 2 kohdassa esitettyjen eläintiheyttä koskevien vaatimusten soveltamista sellaisten jäsenvaltioiden tuottajat, joissa yli 50 prosenttia maidontuotannosta tapahtuu asetuksen (EY) N:o 1257/1999 18 artiklan tarkoittamilla vuoris- toalueilla, ja joiden tilat sijaitsevat tällaisilla alueilla, voivat saada laajaperäistämispalkkiota 2 kohdan mukaisesti kyseisillä alueilla pidettävien lypsylehmien osalta.

5. Asetuksen 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen komissio:

- antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta,
- tarkistaa tarvittaessa 1 kohdassa vahvistetun määrän ottaen erityisesti huomioon lisäpalkkiokelpoisten eläinten määrän edellisenä kalenterivuonna.

2 JAKSO

Lisätuet

14 artikla

1. Jäsenvaltioiden on maksettava vuosittain alueensa tuottajille lisätukea, jonka yleinen määrä koostuu liitteessä IV vahvistetuista yleisistä määristä. Tämä tuki on myönnettävä objektiivisin perustein, joihin on sisällyttävä erityisesti asian kannalta merkitykselliset tuotantorakenteet ja -edellytykset, sekä siten, että varmistetaan tuottajien tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristymät. Lisätukea ei saa liittää markkinahintojen vaihteluun.

2. Lisätuki voi olla eläinkohtaista (15 artikla) ja/tai pinta-alaperusteista tukea (17 artikla).

15 artikla

1. Eläinkohtaista tukea voidaan myöntää:

- a) urospuolisista nautaeläimistä;

b) emolehmistä;

c) lypsylehmistä;

d) hiehoista.

2. Eläinkohtaista tukea voidaan myöntää 11 artiklan mukaisesti teurastuspalkkioyksikköä kohti suoritettava lisätukena vasikoita lukuun ottamatta. Muussa tapauksessa eläinkohtaisen tuen myöntämisessä on noudatettava:

a) 16 artiklassa vahvistettuja erityisedellytyksiä;

b) erityisiä eläintiheyteen liittyviä vaatimuksia, jotka jäsenvaltioiden on vahvistettava.

3. Erityiset eläintiheyteen liittyvät vaatimukset vahvistetaan:

— 12 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen rehualan perusteella, lukuun ottamatta kuitenkin aloja, joista maksu tapahtuu 17 artiklan säännösten nojalla,

— ottaen huomioon erityisesti kyseisen tuotantotyyppin ympäristövaikutukset, nautaeläintuotantoon käytetyn maan herkkyys ympäristön kannalta ja toimenpiteet, jotka on toteutettu tarkoituksena vakauttaa tai parantaa maan ympäristöllistä tilannetta.

16 artikla

1. Eläinkohtaisia tukia saa yhden kalenterivuoden aikana myöntää urospuolisista nautaeläimistä enintään kunkin jäsenvaltion eläinten lukumäärästä, joka on:

— samansuuruinen kuin kyseiselle jäsenvaltiolle liitteessä I vahvistettu alueellinen enimmäismäärä tai

— samansuuruinen kuin se urospuolisten eläinten lukumäärä, josta on maksettu palkkiota vuonna 1997, tai

— samansuuruinen kuin urospuolisten nautaeläinten teurastusten keskimääräinen lukumäärä vuosina 1997, 1998 ja 1999 kyseisiä vuosia koskevien Eurostatin tilastojen tai muiden näiden vuosien osalta julkaistujen komission hyväksymien virallisten tilastotietojen mukaan.

Jäsenvaltiot voivat myös säätää urospuolisten nautaeläinten määrän eläinten tilakohtaisesta rajoituksesta, jonka jäsenvaltio määrittelee kansallisesti tai alueellisesti.

Tukikelpoisia ovat ainoastaan vähintään 8 kuukauden ikäiset urospuoliset nautaeläimet. Jos nämä maksut suoritetaan teurastuksen yhteydessä, jäsenvaltiot voivat

päättää kyseisen edellytyksen korvaamisesta vähimmäisteurastuspainolla, jonka on oltava vähintään 180 kilogrammaa.

2. Edellä 6 artiklan 4 kohdan ja 10 artiklan mukaisia emolehmäpalkkiokelpoisia emolehmiä ja hiehoja koskevia eläinkohtaisia tukia voidaan myöntää ainoastaan emolehmäpalkkiokysikköä kohti suorittettavana lisätukena 6 artiklan 4 kohdan mukaisesti.

3. Lypsylehmiä koskevia eläinkohtaisia tukia voidaan myöntää ainoastaan tilan käytettävissä olevan tukikelpoisen viitemäärän tonnikohtaisena tukena, joka määritetään asetuksen (EY) N:o 1255/1999 16 artiklan 3 kohdan mukaisesti.

Edellä 15 artiklan 2 kohdan b alakohtaa ei sovelleta.

4. Muista kuin 2 kohdassa mainituista hiehoista maksettavia eläinkohtaisia tukia voidaan yhdessä jäsenvaltiossa yhtenä kalenterivuonna myöntää enintään saman verran kuin hiehojen teurastusten keskimääräinen lukumäärä vuosina 1997, 1998 ja 1999 kyseisiä vuosia koskevien Eurostatin tilastojen tai muiden näiden vuosien osalta julkaistujen komission hyväksymien virallisten tilastotietojen mukaan.

17 artikla

1. Pinta-alatukea myönnetään hehtaaria kohti sellaisesta monivuotisesta laitumesta:

- joka on tuottajan käytössä kyseisenä kalenterivuonna;
- jota ei käytetä 15 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen erityisten eläintiheyteen liittyvien vaatimusten noudattamiseksi;
- jonka osalta samana vuonna ei haeta tukea tiettyjen peltokasvien viljelijöiden tukijärjestelmän, kuivattujen rehujen tukijärjestelmän tai muiden monivuotisten pelto- tai puutarhakasvien yhteisön tukijärjestelmän perusteella.

2. Monivuotinen laidunala ei saa ylittää asianomaista alueellista perusviljelyalaa alueella, jolla pinta-alatukea voidaan myöntää.

Jäsenvaltioiden on määriteltävä alueelliset perusviljelyalat keskimääräisenä hehtaarimääränä monivuotista laidunta, jota käytettiin nautaeläinten kasvatukseen vuosina 1995, 1996 ja 1997.

3. Asetuksen (EY) N:o 1255/1999 19 artiklan mukaiset pinta-alatuet mukaan lukien tukea saa yhtä hehtaaria kohden myöntää enintään:

- 210 euroa kalenterivuonna 2000,
- 280 euroa kalenterivuonna 2001,
- 350 euroa kalenterivuonna 2002 ja sitä seuraavina vuosina.

18 artikla

Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle ennen 1 päivää tammikuuta 2000 yksityiskohtaiset tiedot lisätukien myöntämistä koskevista kansallisista järjestelyistään. Kaikista näiden järjestelyjen muutoksista on ilmoitettava komissiolle viimeistään kuukauden kuluttua niiden hyväksymisestä.

19 artikla

Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle ennen 1 päivää huhtikuuta 2004 yksityiskohtaiset kertomukset tämän jakson täytäntöönpanosta.

Komissio arvioi ennen 1 päivää tammikuuta 2005 tämän jakson täytäntöönpanon ja tutkii yhteisön varojen jakamisen jäsenvaltioiden kesken liitteen IV mukaisesti ottaen erityisesti huomioon jäsenvaltioiden osuuden kehityksen yhteisön nautanlihan tuotannosta. Komissio tekee tarvittaessa aiheellisia ehdotuksia neuvostolle.

20 artikla

Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän jakson soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

3 JAKSO

Yhteiset säännökset

21 artikla

Oikeus tämän luvun mukaisiin suoriin tukiin edellyttää, että eläin tunnistetaan ja rekisteröidään asetuksen (EY) N:o 820/97 mukaisesti.

22 artikla

1. Kausiporrastuspalkkiota lukuun ottamatta tämän luvun mukaiset suorat tuet on maksettava, kun tarkastukset on tehty, mutta aikaisintaan sen kalenterivuoden 16 päivänä lokakuuta, jonka osalta niitä on haettu.

2. Asianmukaisesti perusteltuja poikkeustapauksia lukuun ottamatta

- tämän luvun mukaiset suorat tuet on maksettava viimeistään sitä kalenterivuotta seuraavan vuoden 30 päivänä kesäkuuta, jonka osalta tukea on haettu,
- kausiporrastuspalkkio on kuitenkin maksettava, kun tarkastukset on tehty, ja viimeistään sen kalenterivuoden 15 päivänä lokakuuta, jonka osalta sitä on haettu.

23 artikla

1. Jos neuvoston direktiivin 96/22/EY⁽¹⁾ perusteella kiellettyjen aineiden jäämiä tai edellä mainitun säädöksen perusteella sallittujen, mutta laittomasti käytettyjen aineiden jäämiä havaitaan neuvoston direktiivin 96/23/EY⁽²⁾ asiaa koskevien säännösten mukaisesti jonkun tuottajan nautakarjaan kuuluvassa eläimessä tai jos kiellettyä ainetta tai tuotetta tai direktiivin 96/22/EY perusteella sallittua, mutta laittomasti hallussa pidettyä ainetta tai tuotetta löydetään kyseisen tuottajan tilalta missä muodossa tahansa, kyseinen tuottaja ei sinä kalenterivuonna, jona havainto tehtiin, voi saada tämän jakson säännöksissä tarkoitettuja maksuja.

Rikkomuksen toistuessa ajanjakso, jona tuottaja ei voi saada näitä maksuja, voidaan rikkomuksen vakavuusasteen mukaan pidentää viiteen vuoteen laskettuna siitä vuodesta, jonka kuluessa uusintarikkomus todetaan.

2. Jos eläinten omistaja tai haltija yrittää estää tarkastusten toteuttamisen ja jäämien seuraamista varten perustettujen kansallisten ohjelmien soveltamiseksi suoritettavien ja näytteiden ottamisen tai direktiivin 96/23/EY mukaisten tutkimusten ja tarkastusten toteuttamisen, sovelletaan 1 kohdassa tarkoitettuja seuraamuksia.

(¹) Neuvoston direktiivi 96/22/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, tiettyjen hormonaalista tai tyrostaattista vaikutusta omaavien aineiden ja beta-agonistien käytön kieltämisestä kotieläintuotannossa ja direktiivien 81/602/ETY, 88/146/ETY, ja 88/299/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3).

(²) Neuvoston direktiivi 96/23/EY, annettu 29 päivänä huhtikuuta 1996, elävissä eläimissä ja niistä saatavissa tuotteissa olevien tiettyjen aineiden ja niiden jäämien osalta suoritettavista tarkastustoimenpiteistä ja direktiivien 85/358/ETY ja 86/469/ETY sekä päätösten 89/187/ETY ja 91/664/ETY kumoamisesta (EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10).

3. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

24 artikla

Edellä 1 ja 2 jaksossa vahvistettuja suorien tukien määriä voidaan perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen muuttaa tuotannon, tuottavuuden ja markkinoiden kehityksen perusteella.

25 artikla

Tässä luvussa säädettyjen suorien tukien myöntämisestä aiheutuvia menoja pidetään asetuksen (EY) N:o 1258/1999 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuina interventioitoimenpiteinä.

II LUKU

YKSITYINEN JA JULKINEN VARASTOINTI

26 artikla

1. Heinäkuun 1 päivästä 2002 alkaen on mahdollista tuen myöntämisestä yksityiselle varastoinnille, kun asetuksessa (ETY) N:o 1208/81 säädetyn yhteisön luokitteluasteikon (jäljempänä 'yhteisön asteikko') mukaan noteerattu yhteisön markkinoiden keskihinta on alle 103 prosenttia perushinnasta ja tulee todennäköisesti pysymään tällä tasolla.

2. Laatuluokkaan R3 kuuluvien urospuolisten nautaeläinten perushinnaksi yhteisön asteikolla vahvistetaan 2 224 euroa tonnilta.

3. Yksityisen varastoinnin tukea voidaan myöntää yhteisön asteikolla luokiteltujen täysikasvuisten nautaeläinten tuoreesta tai jäädytetystä lihasta, joka varastoidaan ruhoina, puoliruhoina, saman ruhon neljänneksinä, etuneljänneksinä tai takaneljänneksinä.

4. Neuvosto voi perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen:

- muuttaa perushintaa ottaen huomioon erityisesti tarpeen vahvistaa tämä hinta tasolle, joka edistää markkinahintojen vakauttamista johtamatta kuitenkaan rakenteelliseen ylijäämään yhteisössä,

— muuttaa 3 kohdassa olevaa luetteloa tuotteista, joita yksityisen varastoinnin tuki voi koskea.

5. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta ja päättää yksityisen varastoinnin tuen myöntämisestä 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

27 artikla

1. Julkinen interventio aloitetaan 1 päivästä heinäkuuta 2002, jos kahden peräkkäisen viikon ajan asetuksessa (ETY) N:o 1208/81 säädetyn yhteisön asteikon pohjalta noteerattu markkinoiden keskihinta jäsenvaltiossa tai jäsenvaltion jollakin alueella on alle 1 560 euroa tonnilta; tässä tapauksessa interventioelimet voivat ostaa yhteisöstä peräisin olevaa CN-kodeihin 0201 10 00 ja 0201 20 20–0210 20 50 kuuluvaa yhteen tai useampaan erikseen määritettävään laatu- luokkaan, laatuun tai laaturyhmään kuuluvaa tuotetta tai jäähdytettyä lihaa.

2. Edellä 1 kohdassa mainittua ostoa varten voidaan hyväksyä vain tukikelpoiset tarjoukset, jotka ovat yhtä suuret tai pienemmät kuin jäsenvaltiossa tai jollakin jäsenvaltion alueella noteerattu markkinoiden keskihinta ja lisättyinä objektiivisin perustein vahvistetavalla määrällä.

3. Ostohinnat ja interventioon hyväksytyt määrät vahvistetaan tarjouskilpailuilla ja voidaan erityistapauksissa vahvistaa jäsenvaltiota tai jotakin sen aluetta kohden suhteessa markkinoilla noteerattuihin keskihintoihin. Tarjouskilpailun on taattava kaikille asianosaisille yhtäläinen osallistumismahdollisuus. Sopimusehdot, joiden perusteella tarjouskilpailu avataan, määritetään ottaen tarpeellisessa määrin huomioon kaupan rakenteet.

4. 43 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti:

— määritetään tuotekohtaiset laatu luokat, laadut ja laaturyhmät interventiokelpoisten tuotteiden osalta,

— vahvistetaan ostohinnat sekä interventioon hyväksytyt määrät,

— määritetään 2 kohdassa tarkoitetun lisän suuruus,

— vahvistetaan yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamiseksi,

— annetaan näiden järjestelyjen soveltamiseksi tarvittavat siirtymäsäännökset.

Komissio päättää:

— ostojen aloittamisesta, kun kahden peräkkäisen viikon ajan 1 kohdassa mainittu edellytys on täyttynyt,

— ostojen keskeyttämisestä, kun vähintään yhden viikon ajan 1 kohdassa mainittu edellytys ei enää täyty.

28 artikla

1. Interventioelinten tämän asetuksen 27 ja 47 artiklan ja asetuksen (ETY) N:o 805/68 5 ja 6 artiklan säännösten mukaisesti ostamat tuotteet on myytävä siten, että markkinoille ei aiheudu häiriötä ja että kaikille ostajille taataan yhdenvertainen kohtelu ja yhtäläinen mahdollisuus saada tuotteita.

2. Yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta, erityisesti myyntihinnasta, tuotteiden varastosta ottamisen edellytyksistä ja interventioelinten ostamien tuotteiden mahdollisesta jalostamisesta, annetaan 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

II OSASTO

KOLMANSIEN MAIDEN KANSSA KÄYTÄVÄ KAUPPA

29 artikla

1. Kaikkia 1 artiklan 1 kohdan a alakohdassa tarkoitettuja tuotteita yhteisöön tuotaessa on esitettävä tuontitodistus.

Kaikkia 1 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja tuotteita yhteisöön tuotaessa voidaan vaatia esitet-

täväksi tuontitodistus, ja 1 artiklan 1 kohdan a ja b alakohdassa tarkoitettuja tuotteita yhteisöstä viettäessä voidaan vaatia esitettäväksi vientitodistus.

Jäsenvaltioiden on annettava todistus kaikille hakijoille riippumatta näiden sijoittautumispaikasta yhteisössä ja tämän vaikuttamatta 32 ja 33 artiklan soveltamiseksi toteutettuihin toimenpiteisiin.

Tuonti- ja vientitodistukset ovat voimassa kaikkialla yhteisössä. Todistusten antamisen edellytyksenä on vakuus, jolla taataan, että tuotteet tuodaan tai viedään todistuksen voimassaoloaikana; pakottavia syitä lukuun ottamatta vakuus tai osa siitä pidätetään, jos tuonti tai vienti ei toteudu tässä määräajassa tai se toteutuu vain osittain.

2. Yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta vahvistetaan 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Näihin sääntöihin voi sisältyä erityisesti:

- a) todistusten voimassaoloaika
- b) luettelo tuotteista, joille tuonti- tai vientitodistuksia haetaan 1 kohdan toisen alakohdan mukaisesti.

30 artikla

Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, 1 artiklassa tarkoitettuihin tuotteisiin sovelletaan yhteisen tullitariffin tulleja.

31 artikla

1. Edellä 1 artiklassa tarkoitettujen tiettyjen tuotteiden tuonnista johtuvien epäsuotuisien vaikutusten ehkäisemiseksi ja torjumiseksi yhteisön markkinoilla yhden tai useamman vastaavan 30 artiklassa säädetyn tullimaksun alaisen tuotteen tuonnille määrätään lisätuontitulli, jos Uruguay'n kierroksen monenvälisen kauppaneuvottelujen yhteydessä perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyn maataloussopimuksen 5 artiklassa asetetut ehdot on täytetty, paitsi jos tuonti ei todennäköisesti häiritse yhteisön markkinoita tai jos vaikutukset ovat epäsuhteessa asetettuihin tavoitteisiin.

2. Yhteisö antaa Maailman kauppajärjestölle tiedoksi kynnys hinnat, joita alhaisemmista hinnoista voidaan määrätä lisätuontitulli.

Kynnysmäärät, joita suuremmista määristä peritään lisätuontitulli, määritetään niiden kolmen vuoden yhteisöön tapahtuneen tuonnin perusteella, jotka edelsivät vuotta, jolloin 1 kohdassa tarkoitettuja haitallisia vaikutuksia on ilmennyt tai todennäköisesti ilmenee.

3. Lisätuontitullia asetettaessa huomioon otettavat tuontihinnat määritetään kyseisen lähetyksen cif-tuontihintojen perusteella.

Tätä varten cif-tuontihinnat tarkistetaan kyseisen tuotteen edustavan maailmanmarkkinahinnan tai yhteisön tuontimarkkinoilla vallitsevan edustavan hinnan perusteella.

4. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Näissä yksityiskohtaisissa säännöissä täsmennetään erityisesti:

- a) tuotteet, joihin lisätuontitulleja sovelletaan maataloussopimuksen 5 artiklan mukaisesti;
- b) muut tarvittavat edellytykset sen varmistamiseksi, että 1 kohtaa sovelletaan maataloussopimuksen 5 artiklan mukaisesti.

32 artikla

1. Edellä 1 artiklassa tarkoitetuille tuotteille perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista tai mistä tahansa muusta neuvoston säädöksestä johtuvat tariffikiintiöt otetaan käyttöön ja niitä hallinnoidaan 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen annettujen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti.

CN-koodeihin 0202 20 30, 0202 30 ja 0206 29 91 kuuluvan jalostettavaksi tarkoitetun jäädytetyn lihan 50 000 tonnin suuruisen tuontikiintiön osalta neuvosto voi komission ehdotuksesta määränemmistöllä määrätä, että koko kiintiö tai osa siitä kattaa vastaavan määrän laatuhihaa muuntokurssilla 4,375.

2. Kiintiöitä hallinnoidaan soveltamalla yhtä seuraavista menetelmistä tai niiden yhdistelmästä:

- hakemusten saapumisjärjestykseen perustuva menetelmä (periaate ”ensin tullutta palvelaan ensin”)
- jätetyissä hakemuksissa haettujen määrien mukaiseen jakoon perustuva menetelmä (”samanaikaisen tarkastelun” menetelmä)
- perinteisiin kaupan järjestelyihin perustuva menetelmä (menetelmä ”perinteiset tuojat / uudet toimijat”).

Myös muita sopivia menetelmiä voidaan käyttää.

Niissä on vältettävä kaikenlaista toimijoiden välistä syrjintää.

3. Käytettävässä hallinnointimentelmässä on otettava huomioon yhteisön markkinoiden han-

kintatarpeet ja tarve turvata näiden markkinoiden tasapaino tukeutuen samalla menetelmiin, joita aiemmin käytettiin 1 kohdassa tarkoitettuja kiintiöitä vastaaviin kiintiöihin, sanotun kuitenkin rajoittamatta Uruguayn kierroksen neuvotteluissa tehdyistä sopimuksista johtuvia oikeuksia.

4. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuissa yksityiskohtaisissa säännöissä on säädettävä vuoden ajalle tarvittaessa sopivasti jaettavista vuosittaisista kiintiöistä ja määriteltävä sovellettava valvontamentelmä; sääntöihin on myös tarvittaessa sisällyttävä:

- a) takuut tuotteen luonteesta, lähtöpaikasta ja alkuperästä;
- b) edellä a alakohdassa mainitut takuut todistavan asiakirjan hyväksyminen; ja
- c) tuontitodistusten antamisedellytykset ja niiden voimassaoloaika.

33 artikla

1. Jotta 1 artiklassa tarkoitettuja tuotteita voisi viedä niiden maailmanmarkkinahintojen tai -noteerausten perusteella ja perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista johtuvin rajoituksin, näiden hintanoteerausten ja yhteisössä käytettävien hintojen välinen erotus voidaan kattaa vientituella.

2. Vientitukeen oikeuttavien määrien jakamiseen on käytettävä menetelmää, joka:

- a) sopii parhaiten tuotteen luonteeseen ja kyseiseen markkinatilanteeseen ja jolla hyödynnetään käytävissä olevia voimavaroja mahdollisimman tehokkaasti ottaen huomioon yhteisön viennin tehokkuus ja rakenne aiheuttamatta kuitenkaan syrjintää suurten ja pienten toimijoiden välillä;
- b) tuottaa toimijoille vähiten hallinnollisia rasitteita, kun hallinnosta aiheutuvat vaatimukset otetaan huomioon;
- c) estää kaikenlaisen toimijoiden välisen syrjinnän.

3. Vientituki on samansuuruinen kaikkialla yhteisössä.

Tuki voi vaihdella määräpaikan mukaan, jos tilanne maailmanmarkkinoilla tai tiettyjen markkinoiden erityisvaatimukset niin edellyttävät.

Vientituet vahvistetaan 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Tuet voidaan vahvistaa erityisesti:

- a) säännöllisin väliajoin;
- b) tämän lisäksi ja rajoitettujen määrien osalta pyytämällä tarjouksia tuotteista, joihin tällainen menettely sopii.

Tarjouksin vahvistettua tukea lukuun ottamatta luetelo tuotteista, joille myönnetään vientitukea, sekä tuen määrä on vahvistettava vähintään kerran kolmessa kuukaudessa. Tuen määrä voi kuitenkin pysyä samana pidempään kuin kolme kuukautta ja tarvittaessa komissio voi tarkistaa sen jäsenvaltion pyynnöstä tai omasta aloitteestaan.

4. Tukia vahvistettaessa on otettava huomioon:

- a) tilanne ja kehitysnäkymät:
 - naudanliha-alan tuotteiden hintojen ja saatavuuden osalta yhteisön markkinoilla,
 - naudanliha-alan tuotteiden hintojen ja saatavuuden osalta maailmanmarkkinoilla;
- b) naudanliha-alan yhteisen markkinajärjestelyn tavoitteet, jotka ovat hintojen ja kaupan tasapaino ja luonnollinen kehitys kyseisillä markkinoilla;
- c) perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista johtuvat rajoitukset;
- d) tarve välttää häiriöitä yhteisön markkinoilla;
- e) ehdotetun viennin taloudelliset näkökohdat.

On myös otettava huomioon erityisesti tarve saada aikaan tasapaino kolmansiin maihin vietävien jalostettujen tuotteiden valmistuksessa käytettävien yhteisön perustuotteiden käytön ja näistä maista tulevien, sisäiseen jalostusmenettelyyn hyväksytyjen tuotteiden käytön välillä.

5. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisön hintojen vahvistamisessa on otettava huomioon:

- hinnat edustavilla yhteisön markkinoilla,
- vientihinnat.

Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen maailmanmarkkina-hintojen vahvistamisessa on otettava huomioon:

- hinnat kolmansien maiden markkinoilla,
- kolmansissa määrämaissa todetut, kolmansista maista tulevan tuonnin edullisimmat tuontihinnat,
- kolmansissa viejämaissa todetut tuottajahinnat ottaen huomioon tarvittaessa kyseisten maiden myöntämät tuet,
- tarjoushinnat vapaasti yhteisön rajalla.

6. Tukea voi saada ainoastaan hakemuksesta ja esittämällä asianmukaisen vientitodistuksen.

7. Edellä 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden vientiin sovelletaan vientitodistuksen hakemispäivänä sovellettavaa tukea ja eriytetyn tuen osalta tukea, jota kyseisenä päivänä sovelletaan:

- a) todistuksessa mainittuun määräpaikkaan, tai
- b) tosiasialliseen määräpaikkaan, jos se on eri kuin todistuksessa mainittu määräpaikka. Tässä tapauksessa sovellettava määrä ei saa olla suurempi kuin vientitodistuksessa ilmoitettuun määräpaikkaan sovellettava määrä.

Tähän kohtaan perustuvan jouston väärinkäytön estämiseksi voidaan toteuttaa aiheellisia toimenpiteitä.

8. Edellä olevasta 6 ja 7 kohdasta voidaan poiketa elintarvikeaputoimien yhteydessä vientitukea saavien 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden osalta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

9. Vientituki maksetaan, kun esitetään todistus siitä, että:

- tuotteet ovat peräisin yhteisöstä,
- tuotteet on viety yhteisön ulkopuolelle, ja
- eriytetyn tuen osalta, että tuotteet ovat saapuneet todistuksessa ilmoitettuun määräpaikkaan tai muu-

hun määräpaikkaan, jolle on vahvistettu vientituki, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 3 kohdan b alakohdan soveltamista. Tästä säännöstä on mahdollista poiketa 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen, jos säädetään edellytyksistä, jotka tarjoavat vastaavat takuut.

Eläviä eläimiä koskevien vientitukien maksaminen edellyttää eläinten hyvinvointia ja erityisesti eläinten suojelua kuljetuksen aikana koskevassa yhteisön lainsäädännössä vahvistettujen säännösten noudattamista.

10. Jäljempänä 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen myönnetyn poikkeuksen puuttuessa vientitukea ei myönnetä tuotteille, jotka tuodaan yhteisöön kolmansista maista ja viedään edelleen kolmansiin maihin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 9 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan soveltamista.

11. Perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista johtuvien määrällisten rajoitusten noudattaminen on taattava kyseisiin tuotteisiin sovellettavilla, näissä sopimuksissa määrättyjen viiteajanjaksojen mukaisesti myönnettävillä vientitodistuksilla. Uruguayn kierroksen monenvälisten kauppaneuvottelujen osana tehdyistä sopimuksista johtuvien velvoitteiden noudattamisen osalta viiteajanjakson päättyminen ei saa vaikuttaa vientitodistusten voimassaoloon.

12. Yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta, mukaan lukien myöntämättömien tai käytämättömien, vientiin tarkoitettujen määrien uudelleenjakamista koskevat säännökset, annetaan 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Edellä olevan 9 kohdan viimeisen alakohdan osalta soveltamista koskeviin yksityiskohtaisiin sääntöihin voi sisältyä myös kolmansiin maihin tapahtuvaa tuontia koskevia edellytyksiä.

34 artikla

1. Siinä määrin kuin se on tarpeen naudanliha-alan yhteisen markkinajärjestelyn moitteettoman toiminnan kannalta, neuvosto voi erityistapauksissa määränemistöllä komission ehdotuksesta kieltää sisäisen tai ulkoisen jalostusmenettelyn käytön osittain tai kokonaan 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden osalta.

2. Edellä olevasta 1 kohdasta poiketen ja jos 1 kohdassa tarkoitettu tilanne on poikkeuksellisen kiireellinen ja jos yhteisön markkinat häiriintyvät tai uhkaavat häiriintyä sisäisen tai ulkoisen jalostusmenettelyn vuoksi, komissio päättää tarvittavista toimenpiteistä joko jäsenvaltion pyynnöstä tai omasta aloitteestaan ja

nämä toimenpiteet annetaan tiedoksi neuvostolle ja jäsenvaltioille; niiden voimassaoloaika on enintään kuusi kuukautta ja niitä sovelletaan viipymättä. Jos komissio saa jäsenvaltiolta tällaisen pyynnön, se tekee asiasta päätöksen viikon kuluessa tämän pyynnön vastaanottamisesta.

3. Kukin jäsenvaltio voi saattaa komission päätöksen neuvoston käsiteltäväksi sen tiedoksi antamista seuraavan viikon kuluessa. Neuvosto voi määränemistöllä vahvistaa, muuttaa tai kumota komission päätöksen. Jos neuvosto ei ole toiminut kolmen kuukauden kuluessa, komission päätös katsotaan kumotuksi.

35 artikla

1. Yhdistetyn nimikkeistön yleisiä tulkintasääntöjä ja sen soveltamista koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä sovelletaan tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvien tuotteiden luokitteluun; tämän asetuksen soveltamisen tuloksena syntyvä tariffinimikkeistö sisällytetään yhteiseen tullitariffiin.

2. Jollei tässä asetuksessa tai sen nojalla annetuissa säännöksissä toisin säädetä, kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa kielletään:

- tullien tai vaikutukseltaan vastaavien maksujen kantaminen,
- määrällisten rajoitusten tai vaikutuksiltaan vastaavien toimenpiteiden soveltaminen.

36 artikla

1. Jos tuonnin tai viennin seurauksena yhden tai useamman 1 artiklassa tarkoitetun tuotteen markkinat yhteisössä häiriintyvät tai uhkaavat häiriintyä siten, että perustamissopimuksen 33 artiklan tavoitteiden saavuttaminen vaarantuu, kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa on mahdollista soveltaa aiheellisia toimenpiteitä siihen asti, kunnes tällainen häiriö tai häiriön uhka on poistunut.

Neuvosto antaa määränemistöllä komission ehdotuksesta yleiset säännöt tämän kohdan soveltamisesta ja määrittelee tapaukset ja rajat, joissa jäsenvaltiot voivat toteuttaa suojatoimenpiteitä.

2. Jos 1 kohdassa tarkoitettu tilanne ilmenee, komissio päättää jäsenvaltion pyynnöstä tai omasta aloitteestaan tarvittavista toimenpiteistä, jotka annetaan tiedoksi jäsenvaltioille ja joita sovelletaan viipymättä. Jos komissio saa jäsenvaltiolta tällaisen pyynnön, se tekee asiasta päätöksen kolmen työpäivän kuluessa pyynnön vastaanottamisesta.

3. Kukin jäsenvaltio voi saattaa komission toteuttaman toimenpiteen neuvoston käsiteltäväksi sen tiedoksi antamista seuraavien kolmen päivän kuluessa. Neuvosto kokoontuu viipymättä. Se voi määränemistöllä muuttaa tai kumota kyseisen toimenpiteen kuukauden kuluessa päivästä, jona se saatettiin neuvoston käsiteltäväksi.

4. Tämän artiklan säännöksiä sovelletaan perustamissopimuksen 300 artiklan 2 kohdan mukaisista kansainvälisistä sopimuksista aiheutuvia velvoitteita noudattaen.

III OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

37 artikla

Jäsenvaltioiden on todettava nautaeläinten hinnat ja nautaeläinten lihan hinnat 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen vahvistettavien yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti.

38 artikla

1. Jos yhteisön markkinoilla todetaan huomattavaa hintojen nousua tai laskua, ja tällainen tilanne näyttää jatkuvan, ja jos tämän vuoksi markkinat häiriintyvät tai uhkaavat häiriintyä, voidaan toteuttaa tarvittavia toimenpiteitä.

2. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

39 artikla

Eläintautien leviämisen estämiseksi tarkoitettujen toimenpiteiden soveltamisesta mahdollisesti aiheutuvien vapaan liikkuvuuden rajoitusten huomioon ottamiseksi voidaan kyseisten rajoitusten kohteena olevien markkinoiden tukemiseksi toteuttaa poikkeustoimenpiteitä 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Nämä toimenpiteet voidaan toteuttaa ainoastaan niin laajoina ja niin pitkäksi aikaa kuin on ehdottomasti tarpeen kyseisten markkinoiden tukemiseksi.

40 artikla

Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, perustamissopimuksen 87, 88 ja 89 artiklaa sovelletaan 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden tuotantoon ja kauppaan.

41 artikla

Jäsenvaltiot ja komissio antavat toisilleen tiedoksi tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi tarvittavat tiedot. Annettavat tiedot vahvistetaan 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Näiden tietojen antamista ja jakamista koskevat säännöt annetaan samaa menettelyä noudattaen.

42 artikla

Perustetaan naudanlihan hallintokomitea (jäljempänä 'komitea') joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

43 artikla

1. Jos tässä artiklassa säädettyä menettelyä on noudatettava, asian saattaa komitean käsiteltäväksi sen puheenjohtaja joko omasta aloitteestaan tai jäsenvaltion edustajan pyynnöstä.

2. Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Komitea antaa lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi asettaa asian kiireellisyden mukaan. Lausunto annetaan perustamissopimuksen 205 artiklan 2 kohdassa niiden päätösten edellytykseksi määrättyllä enemmistöllä, jotka neuvosto tekee komission ehdotuksesta. Komiteaan kuuluvien jäsenvaltioiden edustajien äänet

painotetaan mainitussa artiklassa määrättyllä tavalla. Puheenjohtaja ei osallistu äänestykseen.

3. a) Komissio päättää toimenpiteistä, joita sovelletaan viipymättä.

b) Jos toimenpiteet eivät kuitenkaan ole komitean lausunnon mukaisia, komissio ilmoittaa niistä viipymättä neuvostolle. Tässä tapauksessa:

— komissio voi lykätä päättämiensä toimenpiteiden soveltamista enintään yhdellä kuukaudella ilmoituksen tekopäivästä,

— neuvosto voi määräenemmistöllä päättää asiasta toisin edellisessä luetelmakohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa.

44 artikla

Komitea voi käsitellä myös muita kysymyksiä, jotka puheenjohtaja saattaa sen käsiteltäviksi joko omasta aloitteestaan tai jäsenvaltion edustajan pyynnöstä.

45 artikla

Astusta (EY) N:o 1258/1999 ja sen täytäntöönpanemiseksi annettuja säännöksiä sovelletaan 1 artiklassa tarkoitettuihin tuotteisiin.

46 artikla

Tätä asetusta sovelletaan siten, että perustamissopimuksen 33 ja 131 artiklassa määrättyt tavoitteet otetaan huomioon samanaikaisesti ja asianmukaisella tavalla.

IV OSASTO

SIIRTYMÄ- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

47 artikla

1. Interventioelimet saavat huomattavan hinnanalemmisen estämiseksi tai lieventämiseksi ostaa 30 päivään kesäkuuta 2002 asti 2 kohdassa 26 artiklan 1 kohtaan liittyen tarkoitettuja tuotteita tässä artiklassa annettujen säännösten mukaisesti.

2. Jos 3 kohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät, voidaan päättää, että interventioelimet ostavat yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa tai jäsenvaltion osassa yhteisöstä peräisin olevaa CN-koodeihin 0201 10 00 ja 0201 20 20–0201 20 50 kuuluvaa vähintään yhteen erikseen määritettävään laatuluokkaan, laatuun tai laaturyhmään kuuluvaa tuoretta tai jäähdytettyä lihaa tarjouskilpailuilla, jotka on avattu markkinoiden koh-

tuullisen tuen varmistamiseksi ottaen huomioon teurastuksen kausivaihtelut.

Näiden ostojen määrä koko yhteisössä saa olla enintään 350 000 tonnia vuodessa.

Neuvosto voi määränemmistöllä komission ehdotuksesta päättää näiden määrien muuttamisesta.

3. Kutakin interventiokelpoista laatua tai laaturyhmää koskevat tarjouskilpailut voidaan avata 8 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen, kun seuraavat kaksi edellytystä täyttyvät samanaikaisesti kahden peräkkäisen viikon ajan yhdessä jäsenvaltiossa tai jäsenvaltion tietyllä alueella:

- yhteisön täysikasvuisten nautojen ruhojen luokittelusteikon mukaan noteerattu yhteisön markkinoiden keskihinta on alle 84 prosenttia interventiohinnasta,
- kyseisen asteikon mukaan noteerattu markkinoiden keskihinta jäsenvaltiossa, jäsenvaltioissa tai jäsenvaltion tietyillä alueilla on alle 80 prosenttia interventiohinnasta.

Interventiohinnaksi vahvistetaan:

- 3 475 euroa tonnilta 1 päivästä tammikuuta 30 päivään kesäkuuta 2000
- 3 242 euroa tonnilta 1 päivästä heinäkuuta 2000 30 päivään kesäkuuta 2001
- 3 013 euroa tonnilta 1 päivästä heinäkuuta 2001 30 päivään kesäkuuta 2002.

4. Tarjouskilpailujen keskeyttämisestä yhden tai useamman laadun tai laaturyhmän osalta päätetään, jos jompikumpi seuraavista tilanteista syntyy:

- edellä 3 kohdassa tarkoitettut kaksi edellytystä eivät enää toteudu samanaikaisesti kahden peräkkäisen viikon ajan,
- interventio-ostot eivät enää osoittaudu tarkoitusten mukaisiksi ottaen huomioon 2 kohdassa tarkoitettut perusteet.

5. Interventiotöimenpiteitä voidaan myös toteuttaa, jos kahden peräkkäisen viikon ajan nuorten alle kaksivuotiaiden kuohitsemattomien eläinten tai kuohittujen eläinten yhteisön täysikasvuisten nautojen ruhojen luokittelusteikon mukaan noteerattu keskihinta yhteisön

markkinoilla on alle 78 prosenttia interventiohinnasta, ja jos nuorten alle kaksivuotiaiden kuohitsemattomien eläinten tai kuohittujen eläinten yhteisön täysikasvuisten nautojen ruhojen luokittelusteikon mukaan noteerattu markkinoiden keskihinta jossakin jäsenvaltiossa tai jäsenvaltion tietyillä alueilla on alle 60 prosenttia interventiohinnasta; tässä tapauksessa kyseisiä laatu-luokkia koskevat ostot suoritetaan jäsenvaltioissa tai jäsenvaltion alueilla, joiden hintataso on tämän rajan alapuolella.

Näiden ostojen osalta hyväksytään kaikki tarjoukset, sanotun kuitenkin rajoittamatta 6 kohdan soveltamista.

Tämän kohdan mukaisesti ostettuja määriä ei oteta huomioon sovellettaessa 2 kohdassa tarkoitettuja ostojen enimmäismääriä.

6. Edellä 2 ja 5 kohdassa tarkoitetuissa ostojärjestelmissä voidaan hyväksyä ainoastaan sellaiset tarjoukset, jotka vastaavat enintään jäsenvaltion tai sen alueen markkinoilla noteerattuja keskihintoja, joita on korotettu objektiivisilla perusteilla määritettävällä lisällä.

7. Jokaisen interventiokelpoisen laadun tai laaturyhmän ostohinta ja interventioon hyväksyty määrä määritetään tarjouskilpailuilla, ja erityisissä olosuhteissa hinnat ja määrät voidaan vahvistaa jäsenvaltiota tai sen aluetta kohden suhteessa markkinoilla noteerattuihin keskihintoihin. Tarjouskilpailun on taattava kaikille asianosaisille yhtäläinen mahdollisuus saada tuotteita. Sopimusehdot, joiden perusteella tarjouskilpailu avataan, määritetään ottaen tarpeellisessa määrin huomioon kaupan rakenteet.

8. Edellä 43 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti:

- määritetään interventiokelpoisten tuotteiden laatu-luokat, laadut ja laaturyhmät,
- päätetään tarjouskilpailujen avaamisesta ja avaamisesta uudelleen sekä niiden keskeyttämisestä 4 kohdan viimeisessä luetelmakodossa tarkoitettussa tapauksessa,
- vahvistetaan ostohinnat sekä interventioon hyväksytyt määrät,
- määritetään 6 kohdassa tarkoitettun lisän suuruus,
- vahvistetaan menettelyt tämän artiklan soveltamiseksi ja erityisesti säännöt markkinahintojen laskukierteen ehkäisemiseksi,

— annetaan näiden järjestelyjen soveltamiseksi tarvittavat siirtymäsäännökset.

Komissio päättää:

— edellä 5 kohdassa tarkoitetun intervention aloittamisesta ja sen keskeyttämisestä, kun yksi tai useampi mainitussa kohdassa säädetty edellytys ei enää täyty,

— ostojen keskeyttämisestä 4 kohdan ensimmäisen luettelukohdan perusteella.

48 artikla

1. Tuen myöntämisestä 26 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden yksityiselle varastoinnille voidaan päättää 30 päivään kesäkuuta 2002 asti.

2. Yksityiskohtaiset säännöt yksityisen varastoinnin tuen soveltamisesta annetaan ja yksityisen varastoinnin tuen myöntämisestä päätetään 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

49 artikla

1. Kumotaan asetukset (ETY) N:o 805/68, (ETY) N:o 989/68, (ETY) N:o 98/69 ja (ETY) N:o 1892/87.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 1999.

2. Viittauksia asetukseen (ETY) N:o 805/68 on pidettävä viittauksina tähän asetukseen ja ne luetaan liitteessä V olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

50 artikla

Komissio vahvistaa 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen:

— toimenpiteet, joilla helpotetaan siirtymistä asetuksen (ETY) N:o 805/68 säännöksistä tämän asetuksen säännöksiin,

— erityisten käytännön ongelmien ratkaisemiseksi tarvittavat toimenpiteet. Tällaiset toimenpiteet voivat asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa poiketa tietyistä tämän asetuksen säännöksistä.

51 artikla

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2000, lukuun ottamatta 18 artiklaa, jota sovelletaan tämän asetuksen voimaantulosta.

Neuwoston puolesta

K.-H. FUNKE

Puheenjohtaja

LIITE I

ERITYISPALKKIO

Asetuksen 4 artiklan 4 kohdassa tarkoitettujen jäsenvaltiokohtaiset enimmäismäärät

Belgia	235 149
Tanska	277 110
Saksa	1 782 700
Kreikka	143 134
Espanja	713 999
Ranska	1 754 732 ⁽¹⁾
Irlanti	1 077 458
Italia	598 746
Luxemburg	18 962
Alankomaat	157 932
Itävalta	423 400
Portugali	175 075 ⁽²⁾
Suomi	250 000
Ruotsi	250 000
Yhdistynyt kuningaskunta	1 419 811 ⁽³⁾

⁽¹⁾ Sanotun kuitenkin rajoittamatta asetuksessa (ETY) N:o 3763/91, annettu 16 päivänä joulukuuta 1991, tietyt maataloustuotteita koskevista erityistoimenpiteistä Ranskan merentakaisen departementtien hyväksi (EYVL L 356, 24.12.1991, s. 1), asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2598/95 (EYVL L 267, 9.11.1995, s. 1), annettujen erityisten sääntöjen soveltamista.

⁽²⁾ Lukuun ottamatta asetuksessa (EY) N:o 1017/94, annettu 26 päivänä huhtikuuta 1994, nykyisin peltokasvien viljelyssä olevien maiden käyttötarkoituksen muuttamisesta laajaperäiseen karjankasvatukseen Portugalissa (EYVL L 112, 3.5.1994, s. 1), asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1461/95 (EYVL L 144, 28.6.1995, s. 4), säädettyä laajaperäistämishjelmaa.

⁽³⁾ Tätä enimmäismäärää nostetaan 100 000:lla 1 519 811:een sellaiseen ajankohtaan saakka, kunnes alle 6 kuukauden ikäisiä eläviä eläimiä saa viedä maasta.

LIITE II

EMOLEHMÄPALKKIO

Asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kansalliset enimmäismäärät, joita sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2000 alkaen

Belgia	394 253
Tanska	112 932
Saksa	639 535
Kreikka	138 005
Espanja	1 441 539
Ranska ⁽¹⁾	3 779 866
Irlanti	1 102 620
Italia	621 611
Luxemburg	18 537
Alankomaat	63 236
Itävalta	325 000
Portugali ⁽²⁾	277 539
Suomi	55 000
Ruotsi	155 000
Yhdistynyt kuningaskunta	1 699 511

⁽¹⁾ Lukuun ottamatta asetuksen (ETY) N:o 3763/91 5 artiklan 3 kohdassa säädettyä erityistä enimmäismäärää.

⁽²⁾ Lukuun ottamatta asetuksen (ETY) N:o 1017/94 2 artiklassa säädettyä erityistä varantoa.

LIITE III

Asetuksen 12 ja 13 artiklassa tarkoitettu nautayksikköjen muuntotaulukko

Yli 24 kuukauden ikäiset urospuoliset nautaeläimet ja hiehot sekä emolehmät ja lypsylehmät	1,0 LU
6–24 kuukauden ikäiset urospuoliset nautaeläimet ja hiehot	0,6 LU
Lampaat	0,15 LU
Vuohet	0,15 LU

LIITE IV

LISÄTUET

Asetuksen 14 artiklassa tarkoitettut yleiset määrät

(miljoonaa euroa)

	2000	2001	2002 ja sitä seuraavat vuodet
Belgia	13,1	26,3	39,4
Tanska	3,9	7,9	11,8
Saksa	29,5	58,9	88,4
Kreikka	1,3	2,5	3,8
Espanja	11,0	22,1	33,1
Ranska	31,1	62,3	93,4
Irlanti	10,5	20,9	31,4
Italia	21,9	43,7	65,6
Luxemburg	1,1	2,3	3,4
Alankomaat	8,4	16,9	25,3
Itävalta	4,0	8,0	12,0
Portugali	2,1	4,1	6,2
Suomi	2,1	4,1	6,2
Ruotsi	3,1	6,1	9,2
Yhdistynyt kuningaskunta	21,3	42,5	63,8

LIITE V

VASTAAVUUSTAULUKKO

Asetus (ETY) N:o 805/68	Käsillä oleva asetus
1 artikla	1 artikla
2 artikla	2 artikla
4 artikla	—
4a artiklan a ja b kohdat	3 artiklan a ja b kohdat
4b artiklan 1 kohta	4 artiklan 1 kohta
4b artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	4 artiklan 2 kohta
4b artiklan 2 kohdan toinen alakohta	4 artiklan 3 kohdan a alakohta
4b artiklan 3 kohdan kolmannen alakohdan a alakohta	3 artiklan c kohta
4b artiklan 3a kohta	—
4b artiklan 4 kohta	—
4b artiklan 5 kohta	4 artiklan 6 kohta
4b artiklan 7a kohta	—
4b artiklan 8 kohta	4 artiklan 8 kohta
4c artiklan 1 kohdan toinen alakohta	5 artiklan 4 kohta
4c artiklan 1 kohdan kolmas alakohta	5 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
4c artiklan 2 kohdan toinen alakohta	5 artiklan 2 kohta
4c artiklan 2 kohdan kolmas alakohta	5 artiklan 4 kohta
4c artiklan 3 kohdan kolmas alakohta	5 artiklan 3 kohdan kolmas alakohta
4c artiklan 4 kohta	5 artiklan 5 kohta
4d artiklan 1 kohdan ensimmäinen lause	6 artiklan 1 kohdan ensimmäinen lause
4d artiklan 1a kohta	—
4d artiklan 2 kohdan ensimmäinen lause	6 artiklan 3 kohta
4d artiklan 3a kohta	—
4d artiklan 5 kohta	6 artiklan 2 kohdan a alakohta
4d artiklan 6 kohdan ensimmäinen alakohta	6 artiklan 2 kohdan b alakohdan ensimmäinen lause
4d artiklan 6 kohdan toinen, kolmas ja neljäs alakohta	—
4d artiklan 6 kohdan viides alakohta	6 artiklan 2 kohdan toinen alakohta
4d artiklan 8 kohdan b kohta	6 artiklan 7 kohta
4e artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan ensimmäisen lause	8 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta
4e artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan toinen lause	8 artiklan 4 kohdan toisen alakohdan toinen luetelmakohta
4e artiklan 1 kohdan toinen alakohta	8 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
4e artiklan 2 kohta	8 artiklan 2 kohta
4e artiklan 3 kohta	8 artiklan 3 kohta
4e artiklan 4 kohta	—
4e artiklan 5 kohta	8 artiklan 4 kohdan ensimmäinen alakohta ja toisen alakohdan ensimmäinen luetelmakohta
4f artiklan 4 kohdan toisen alakohdan ensimmäinen ja toinen luetelmakohta	9 artiklan 4 kohdan ensimmäinen ja toinen alakohta

Asetus (ETY) N:o 805/68	Käsillä oleva asetus
4g artiklan 3 kohta	12 artiklan 2 kohta
4g artiklan 4a kohta	—
4g artiklan 5 kohta	12 artiklan 3 kohta
4i artikla	—
4j artiklan 1, 2 ja 3 kohta	23 artiklan 1, 2 ja 3 kohta
4k artikla	—
4l artikla	25 artikla
5 artikla	—
6 artiklan 1 kohta	47 artiklan 2 kohta
6 artiklan 2 kohta	47 artiklan 3 kohta
6 artiklan 3 kohta	47 artiklan 4 kohta
6 artiklan 4 kohta	47 artiklan 5 kohta
6 artiklan 5 kohta	47 artiklan 6 kohta
6 artiklan 6 kohta	47 artiklan 7 kohta
6 artiklan 7 kohta	47 artiklan 8 kohta
6a artikla	—
7 artikla	—
8 artikla	48 artikla
9 artikla	29 artikla
10 artikla	30 artikla
11 artikla	31 artikla
12 artiklan 1 kohdan toinen alakohta	32 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
12 artiklan 2, 3 ja 4 kohta	32 artiklan 2, 3 ja 4 kohta
13 artiklan 1, 2 ja 3 kohta	33 artiklan 1, 2 ja 3 kohta
13 artiklan 4 kohdan ensimmäinen ja toinen alakohta	33 artiklan 4 kohdan ensimmäinen ja toinen alakohta
13 artiklan 5–12 kohta	33 artiklan 5–12 kohta
14 artikla	34 artikla
15 artikla	35 artikla
16 artikla	36 artikla
22 artikla	—
22a artiklan 1 kohta	38 artiklan 1 kohta
22a artiklan 2 kohta	—
22a artiklan 3 kohta	38 artiklan 2 kohta
23 artikla	39 artikla
24 artikla	40 artikla
25 artikla	41 artikla
26 artiklan 1 kohta	42 artikla
26 artiklan 2 kohta	—
27 artikla	43 artikla
28 artikla	44 artikla
29 artikla	—
30 artikla	45 artikla
30a artikla	—
31 artikla	46 artikla
32 artikla	—
33 artikla	—
Liite	—
Liite II	—

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1255/1999,
annettu 17 päivänä toukokuuta 1999,
maito- ja maitotuotealan yhteisestä markkinajärjestelystä

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 36 ja 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁽²⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽³⁾,

ottaa huomioon alueiden komitean lausunnon⁽⁴⁾,

ottaa huomioon tilintarkastustuomioistuimen lausunnon⁽⁵⁾,

sekä katsoo, että

- (1) maataloustuotteiden yhteismarkkinoiden toimintaan ja kehitykseen olisi liityttävä yhteisen maatalouspolitiikan toteuttaminen ja siihen on erityisesti sisällyttävä maatalouden yhteinen markkinajärjestely, jonka muoto voi vaihdella tuotteiden mukaan,
- (2) yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteena on toteuttaa perustamissopimuksen 33 artiklan tavoitteet; markkinoiden vakauttamiseksi maitoalalla ja alan maatalousväestön kohtuullisen elintason turvaamiseksi on tarpeen, että interventioelimet voivat yksihintajärjestelmään perustuen toteuttaa markkinoiden interventioitoimenpiteitä,

joihin kuuluu voijn ja rasvattoman maitojauheen osto ja tuen myöntäminen näiden tuotteiden yksityiselle varastoinnille; nämä toimenpiteet olisi kuitenkin vakioitava, jotta kyseisten tavaroiden vapaa liikkuvuus yhteisössä ei esty,

- (3) maito- ja maitotuotealan lisämaksusta 28 päivänä joulukuuta 1992 annetussa neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 3950/92⁽⁶⁾ maidon ja maitotuotteiden markkinoilla otettiin käyttöön lisämaksujärjestelmä maidon ja maitotuotteiden markkinoilla vallitsevan kysynnän ja tarjonnan epätasapainon ja siitä johtuvien rakenteellisten ylijäämien vähentämiseksi; tätä järjestelmää sovelletaan kahdeksan perättäisen 12 kuukauden jakson ajan 1 päivästä huhtikuuta 2000 alkaen,

- (4) maidon ja maitotuotteiden kulutuksen edistämiseksi yhteisössä ja näiden tuotteiden kilpailukykyyn parantamiseksi kansainvälisillä markkinoilla markkinoiden tukitoimia olisi vähennettävä, erityisesti tavoitehintojen ja voijn ja rasvattoman maitojauheen interventiohintojen asteittaisella alentamisella 1 päivästä heinäkuuta 2005 alkaen,

- (5) voijn interventiojärjestelmän täytäntöönpanon pitäisi taata voijn kilpailukykyinen asema markkinoilla ja antaa mahdollisuus mahdollisimman tarkoituksenmukaiseen varastointiin; voille asetettavat laatuvaatimukset ovat ratkaiseva tekijä näiden tavoitteiden saavuttamisessa; interventio-ostoja olisi toteutettava siinä määrin kuin markkinoiden vakaus suhteessa voijn markkinahintoihin jäsenvaltioissa on tarpeellista säilyttää, ja se olisi toteutettava tarjouskilpailuna,

- (6) voijn yksityisen varastoinnin tuen osalta on asianmukaista rajoittaa sen myöntäminen yhteisöperäisestä kermasta ja maidosta tuotettuun voihin ja säilyttää viittaus kansallisiin laatuokkiin tukikelpoisuuden edellytyksenä,

⁽¹⁾ EYVL C 170, 4.6.1998, s. 38.

⁽²⁾ Lausunto annettu 6. toukokuuta 1999 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EYVL C 407, 28.12.1998, s. 203.

⁽⁴⁾ EYVL C 93, 6.4.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ EYVL C 401, 22.12.1998, s. 3.

⁽⁶⁾ EYVL L 405, 31.12.1992, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1256/1999 (katso tämän virallisen lehden s. 73).

- (7) voin ja tuoreen kerman intervention lisäksi tarvitaan muita yhteisön interventiotoimenpiteitä maidon valkuaisaineiden antaman tuoton korostamiseksi parhaalla mahdollisella tavalla ja niiden tuotteiden hintojen tukemiseksi, joiden osa maidon tuottajahintojen muodostamisessa on erityisen merkittävä; nämä toimenpiteet olisivat rasvattoman maitojauheen ostaminen ja tätä tuotetta koskevan yksityisen varastoinnin tukeminen; tavanomainen rasvattoman maitojauheen interventio-osto voitaisiin kuitenkin keskeyttää, kun tietty määrä on saavutettu, ja se voidaan korvata tarjouskilpailulla tapahtuvalla ostolla,
- (8) vääristymisen välttämiseksi interventioon myyvien toimijoiden välillä ja yhteisön varojen moitteettomaksi hoitamiseksi interventioon ostetun rasvattoman maitojauheen valkuaisainepitoisuudelle olisi asetettava vähimmäisvaatimus; sen pitoisuus olisi vahvistettava ottaen huomioon nykyiset kaupalliset vaatimukset ja siten, ettei sitä voida käyttää perusteena interventiosta pois-sulkemiseen,
- (9) maitomarkkinoiden tasapainottamiseksi ja maidon ja maitotuotteiden markkinahintojen vakauttamiseksi olisi säädettävä täydentävistä toimenpiteistä, joilla lisätään maitotuotteiden menekkimahdollisuuksia; tällaisiin toimenpiteisiin olisi kuuluttava yksityisen varastoinnin tuen myöntäminen erälle juustotyypeille ja toisaalta markkinointitukien myöntäminen maitotuotteiden tiettyihin käyttötarkoituksiin,
- (10) maidon kulutuksen edistämiseksi nuorten parissa olisi säädettävä siitä, että yhteisö vastaa osaksi niistä kustannuksista, joita aiheutuu koulujen oppilaille tarjottavaa maitoa koskevan tuen myöntämisestä,
- (11) maitoalan markkinoiden tukitoimien vähenemisen vuoksi olisi otettava käyttöön tulotukitoimenpiteitä maidontuottajille; nämä toimenpiteet olisi toteutettava lypsylehmäpalkkioina, joiden tasoa olisi kehitettävä samanaikaisesti markkinoiden tukitoimen asteittaisen vähentämisen kanssa; tuottajakohtainen tulotuen taso olisi laskettava kyseisten tuottajien tuottajakohtaisten viitemäärien perusteella; järjestelmän asianmukaisen soveltamisen varmistamiseksi, yhteisön monenvälisen sitoumusten huomioon ottamiseksi ja varainhoidon valvonnan vuoksi olisi säädettävä kokonaistulotuen pitämisestä tasolla, jolla jäsenvaltioiden kokonaisviitemäärät olivat tämän asetuksen voimaantullessa,
- (12) maidon tuotantoedellytykset ja tuottajien tulot vaihtelevat merkittävästi yhteisön eri tuotantoalueilla; yhteisönlajuisen järjestelmä, jossa maksettaisiin kaikille tuottajille yhdenmukaisia lypsylehmäpalkkioita, olisi liian jäykkä ottamaan asianmukaisesti huomioon rakenteelliset ja luonnonoloista johtuvat eroavuudet ja niistä johtuvat moninaiset tarpeet; tämän vuoksi olisi aiheellista säätää myöhemmin määritettävästä joustavasta yhteisön lisämaksujärjestelmästä, jonka jäsenvaltiot laativat vahvistettujen kokonaisuusmäärien rajoissa ja eräiden yhteisten perusteiden mukaisesti; jäsenvaltioille olisi vahvistettava kokonaisuusmäärät niiden maidon kokonaisviitemäärien perusteella; yhteisten perusteiden tarkoituksena on muun muassa estää lisämaksuista koitua mahdollinen syrjintä ja ottaa huomioon yhteisön asiaa koskevat monenväliset sitoumukset; on erityisen tärkeää, että jäsenvaltiot käyttävät harkintavaltaansa yksinomaan puolueettomin perustein ottaakseen täysin huomioon tasapuolisen kohtelun periaatteen ja estääkseen markkinoiden ja kilpailun vääristymät; on aiheellista säätää siitä, missä muodossa lisämaksujärjestelmä mahdollisesti toteutetaan; se olisi toteutettava lisäpalkkioiden ja pinta-alatukien muodossa,
- (13) lisäpalkkiota olisi myönnettävä käytettävissä olevien palkkioviitemäärien perusteella (tonnia kohti) myönnettävien lypsylehmäpalkkiomäärien lisäksi; on tarpeen myös rajoittaa palkkiomäärää kohti myönnettävän tuen kokonaisuusmäärää vuodessa,
- (14) pinta-alatuen lisäosaa olisi myönnettävä vain monivuotisista laitumista, jotka eivät kuulu jonkin muun yhteisön markkinatukitoimenpiteen piiriin; pinta-alatukia olisi sovellettava monivuotisen laitumen alueellisten perusviljelyalojen rajoissa, jotka jäsenvaltiot vahvistavat aikaisempien viitetietojen perusteella; hehtaarilta myönnettävän pinta-alatuen enimmäismäärän, mukaan lukien naudanniha-alan markkinajärjestelyn mukaisesti maksettavat pinta-alatuen lisäosat, olisi oltava verrannollinen eräiden peltokasvien tuottajien tukijärjestelmän keskimääräisen hehtaarituen kanssa,

- (15) halutun taloudellisen vaikutuksen aikaansaamiseksi suorat tuet olisi myönnettävä tiettyinä määräaikoina,
- (16) jos naudan somatotropiinin käyttö lypsylehmille kielletään yhteisön lainsäädännössä, komission olisi vahvistettava vastaavat seuraamukset kuin naudanliha-alan markkinajärjestelyssä on suunnitteilla eräiden naudanlihan tuotannossa kiellettyjen aineiden osalta,
- (17) yhteisön maidon ja maitotuotteiden yhtenäismarkkinoiden luominen edellyttää yhtenäistä kauppajärjestelyä yhteisön ulkorajoilla; kauppajärjestelyn, jossa on tuontitulleja ja vientitukia, pitäisi interventioimenpiteiden lisäksi periaatteessa vakauttaa yhteisön markkinoita; kauppajärjestelyn olisi perustuttava Uruguayn kierroksen monenvälisissä kauppaneuvotteluissa hyväksytyihin sitoumuksiin,
- (18) maidon ja maitotuotteiden kolmansien maiden kanssa käytävän kaupan määrän valvomiseksi eräiden tuotteiden osalta olisi säädettävä tuonti- ja vientitodistusjärjestelmästä, johon kuuluu vakuuden antaminen sen varmistamiseksi, että liiketoimet, joille näitä todistuksia myönnetään, toteutuvat,
- (19) sellaisten haitallisten vaikutusten estämiseksi tai torjumiseksi yhteisön markkinoilla, jotka voisivat johtua eräiden maataloustuotteiden tuonnista, yhden tai useamman tällaisen tuotteen tuonnissa olisi sovellettava lisätuontitullia, jos eräät edellytykset täyttyvät,
- (20) eräin edellytyksin on aiheellista, että komissiolle annetaan valtuudet avata ja hallinnoida perustamissopimuksen tai muiden neuvoston asiakirjojen mukaisesti tehdyistä kansainvälisistä sopimuksista johtuvia tariffikiintiöitä; komissiolla olisi myös oltava vastaavat valtuudet eräiden kolmansien maiden avaamien kiintiöiden osalta,
- (21) yhteisön osallistuminen maidon ja maitotuotteiden kansainväliseen kauppaan voidaan varautumalla mahdollisuuteen myöntää yhteisö-
- hinnan ja maailmanmarkkinahinnan välisen erotuksen suuruista, maataloudesta tehdyn WTO-sopimuksen⁽¹⁾ mukaista tukea viennille kolmansiin maihin; näille tuille olisi asetettava määrää ja arvoa koskevat rajat,
- (22) arvoa koskevien rajojen noudattaminen olisi varmistettava tukea vahvistettaessa valvomalla niiden maksamista Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston säännöillä; valvontaa voidaan helpottaa edellyttämällä, että tuet vahvistetaan etukäteen, jolloin kuitenkin eriytetyn tuen yhteydessä olisi mahdollista vaihtaa erityinen tuen määräpaikka tietyllä maantieteellisellä alueella, jolla sovelletaan yhtenäistä tuen määrää; jos tuen määräpaikka vaihtuu, todelliseen määräpaikkaan sovellettava tuki olisi maksettava kuitenkin enintään etukäteen vahvistetun tuen määräpaikkaan sovellettavan enimmäismäärän suuruisena,
- (23) määrällisten rajoitusten valvominen edellyttää luotettavan ja tehokkaan valvontajärjestelmän käyttöönottoa; tässä tarkoituksessa tukien myöntämisen edellytyksenä olisi oltava vientilisenssin tukia olisi myönnettävä käytettävissä olevissa rajoissa tuotteen erityisen tilanteen mukaan; tähän sääntöön voitaisiin sallia poikkeuksia vain sellaisten jalostettujen tuotteiden osalta, joita ei ole lueteltu perustamissopimuksen liitteessä II ja joihin ei sovelleta määrällisiä rajoituksia, sekä elintarvikeaputoimien yhteydessä, joihin ei sovelleta mitään rajoja; vientituille WTO:n maataloussopimuksessa tarkoitettuina markkinointivuosina vietyjen määrien valvonta olisi toteutettava markkinointivuositain annettujen vientilisenssien perusteella,
- (24) edellä esitetyn järjestelmän täydentämiseksi siinä määrin kuin sen moitteettoman toiminnan kannalta on tarpeen, olisi säädettävä mahdollisuudesta käyttää niin sanottua sisäisen jalostusliikenteen menettelyä tai markkinatilanteen vaa-tiessa kieltää sen käyttö,
- (25) on aiheellista säätää toimenpiteistä, joita toteutetaan, jos hintojen merkittävä nousu tai lasku häiritsee tai uhkaa häiritä yhteisön markkinoita,

(1) EYVL L 336, 23.12.1994, s. 22.

- (26) tullijärjestelmä mahdollistaa luopumisen kaikista muista suojatoimenpiteistä yhteisön ulkorajoilla; sisämarkkinat ja tullijärjestelmät voivat poikkeuksellisissa olosuhteissa kuitenkin osoittautua riittämättömäksi; yhteisön olisi sallittava toteuttaa viipymättä kaikki tarvittavat toimenpiteet, jotta yhteisön markkinat eivät jäisi ilman suojaa tällaisten tapausten mahdollisesti aiheuttamissa häiriötilanteissa; näiden toimenpiteiden olisi oltava asiaa koskevien WTO-sopimusten velvoitteiden mukaisia,
- (27) eläintautien leviämistä ehkäisevien toimenpiteiden soveltamisesta aiheutuvat vapaan liikkuvuuden rajoitukset voivat aiheuttaa hankaluuksia yhden tai useamman jäsenvaltion markkinoille; on säädettävä mahdollisuudesta toteuttaa poikkeustoimenpiteitä markkinoiden tukemiseksi, jotta tilanne korjautuisi,
- (28) tiettyjen tukien myöntäminen voisi vaarantaa yhtenäismarkkinoiden toteuttamisen; tämän vuoksi maito- ja maitotuotealalla olisi voitava soveltaa niitä perustamissopimuksen määräyksiä, jotka mahdollistavat jäsenvaltioiden myöntämien tukien arvioimisen ja yhteismarkkinoiden kanssa ristiriidassa olevien tukien kieltämisen,
- (29) on tarpeellista, että maidon ja maitotuotteiden yhteisen markkinajärjestelyn kehittyessä jäsenvaltiot ja komissio toimittavat toisilleen tämän asetuksen soveltamiseksi tarvittavat tiedot,
- (30) suunniteltujen toimenpiteiden toteuttamisen helpottamiseksi olisi säädettävä menettelystä, jolla toteutetaan jäsenvaltioiden ja komission tiivis yhteistyö hallintokomiteassa,
- (31) yhteisön olisi rahoitettava jäsenvaltioille tämän asetuksen soveltamisesta johtuvista velvoitteista aiheutuvat kulut yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1258/1999⁽¹⁾ mukaisesti,
- (32) maito- ja maitotuotealan yhteisessä markkinajärjestelyssä olisi otettava huomioon samanaikaisesti ja asianmukaisella tavalla perustamissopimuksen 33 ja 131 artiklassa määrätyt tavoitteet,
- (33) maidon ja maitotuotteiden yhteisestä markkinajärjestelystä 27 päivänä kesäkuuta 1968 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 804/68⁽²⁾ on muutettu useaan kertaan; muutosten monilukuisuuden ja vaikeaselkoisuuden vuoksi sekä sen vuoksi, että ne ovat hajaantuneina Euroopan yhteisöjen virallisen lehden eri numeroihin, kyseisiä tekstejä on vaikea käyttää ja ne eivät täytä siten kaikelta lainsäädännöltä vaadittavaa selkeyden vaatimusta; tämän vuoksi ne olisi konsolidoitava uudeksi asetukseksi ja edellä mainittu asetusta (ETY) N:o 804/68 olisi kumottava; neuvoston asetusten (ETY) N:o 986/68⁽³⁾, (ETY) N:o 987/68⁽⁴⁾, (ETY) N:o 508/71⁽⁵⁾, (ETY) N:o 1422/78⁽⁶⁾, (ETY) N:o 1723/81⁽⁷⁾, (ETY) N:o 2990/82⁽⁸⁾, (ETY) N:o 1842/83⁽⁹⁾, (ETY) N:o 865/84⁽¹⁰⁾ ja (ETY) N:o 777/87⁽¹¹⁾ olennaisimmat säännöt on otettu tähän asetukseen ja ne olisi siksi kumottava, ja
- (34) siirtyminen asetuksen (ETY) N:o 804/68 järjestelystä tämän asetuksen järjestelyihin voi aiheuttaa vaikeuksia, joita ei ole käsitelty tässä asetuksessa; tämän mahdollisuuden huomioon ottamiseksi olisi säädettävä, että komissio voi vahvistaa tarvittavat siirtymäkauden toimenpiteet; komissiolla olisi myös oltava valtuudet ratkaista erityisiä käytännön ongelmia,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

- (²) EYVL L 148, 28.6.1968, s. 13, asetusta sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1587/96 (EYVL L 206, 16.8.1996, s. 21).
- (³) EYVL L 169, 18.7.1968, s. 4, asetusta sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1802/95 (EYVL L 174, 26.7.1995, s. 31).
- (⁴) EYVL L 169, 18.7.1968, s. 6, asetusta sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1435/90 (EYVL L 138, 31.5.1990, s. 8).
- (⁵) EYVL L 58, 11.3.1971, s. 1.
- (⁶) EYVL L 171, 28.6.1978, s. 14.
- (⁷) EYVL L 172, 30.6.1981, s. 14, asetusta sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 863/84 (EYVL L 90, 1.4.1984, s. 23).
- (⁸) EYVL L 314, 10.11.1982, s. 26, asetusta sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2442/96 (EYVL L 333, 21.12.1996, s. 1).
- (⁹) EYVL L 183, 7.7.1983, s. 1, asetusta sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1958/97 (EYVL L 277, 10.10.1997, s. 1).
- (¹⁰) EYVL L 90, 1.4.1984, s. 25.
- (¹¹) EYVL L 78, 20.3.1987, s. 10, asetusta sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1634/91 (EYVL L 150, 15.6.1991, s. 26).

(¹) Katso tämän virallisen lehden s. 103.

1 artikla

Maito- ja maitotuotealan yhteinen markkinajärjestely koskee seuraavia tuotteita:

CN-koodi	Tavaran kuvaus
a) 0401	Maito ja kerma, tiivistämätön ja lisättyä sokeria tai muuta makeutusainetta sisältämätön
b) 0402	Maito ja kerma, tiivistetty tai lisättyä sokeria tai muuta makeutusainetta sisältävä
c) 0403 10 11–39 0403 90 11–69	Kirnupiimä, juoksetettu maito ja kerma, jogurtti, kefiiri ja muu käynyt tai hapatettu maito ja kerma, myös tiivistetty tai maustamaton tai lisättyä sokeria tai muuta makeutusainetta, hedelmää, pähkinää tai kaakaota sisältämätön
d) 0404	Hera, myös tiivistetty tai lisättyä sokeria tai muuta makeutusainetta sisältävä; muualle kuulumattomat maidon luonnollisista aineosista koostuvat tuotteet, myös lisättyä sokeria tai muuta makeutusainetta sisältävät
e) ex 0405	Voi ja muut maitorasvat, maidosta valmistetut levitteet, joiden rasvapitoisuus on suurempi kuin 75 mutta pienempi kuin 80 prosenttia
f) 0406	Juusto ja juustoaine
g) 1702 19 00	Laktoosi ja laktoosisiirappi, lisättyä maku- tai väriainetta sisältämätön, laktoosipitoisuus vedettömänä laktoosina ilmaistuna vähintään 99 prosenttia kuiva-aineen painosta
h) 2106 90 51	Laktoosisiirappi, lisättyä maku- tai väriainetta sisältävä
i) ex 2309	Valmisteet, jollaisia käytetään eläinten ruokintaan: — valmisteet ja rehut, joissa on tuotteita, joihin sovelletaan tätä asetusta suoraan tai neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2730/75 ⁽¹⁾ nojalla, lukuun ottamatta valmisteita ja rehuja, joihin sovelletaan neuvoston asetusta (ETY) N:o 1766/92 ⁽²⁾

⁽¹⁾ EYVL L 281, 1.11.1975, s. 20, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 2931/95 (EYVL L 307, 20.12.1995, s. 10).

⁽²⁾ EYVL L 181, 1.7.1992, s. 21, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 923/96 (EYVL L 126, 24.5.1996, s. 37).

I OSASTO

SISÄMARKKINAT

I LUKU

— 311,79 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2005 aina 30 päivään kesäkuuta 2006,

Hinnat

— 295,38 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2006 aina 30 päivään kesäkuuta 2007,

2 artikla

— 278,97 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2007.

Kaikkien 1 artiklassa lueteltujen tuotteiden maidon markkinointivuosi alkaa 1 päivänä heinäkuuta ja päättyy seuraavan vuoden 30 päivänä kesäkuuta.

b) rasvattomalle maitojauheelle:

— 205,52 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2000 aina 30 päivään kesäkuuta 2005,

3 artikla

— 195,24 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2005 aina 30 päivään kesäkuuta 2006,

1. Vahvistetaan yhteisön tavoitehinta euroina 100 kilogrammaa kohti meijeriin toimitetulle ja rasvatoisuudeltaan 3,7 prosenttiselle maidolle seuraavasti:

— 184,97 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2006 aina 30 päivään kesäkuuta 2007,

— 30,98 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2000 aina 30 päivään kesäkuuta 2005,

— 174,69 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2007.

— 29,23 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2005 aina 30 päivään kesäkuuta 2006,

2. Neuvosto voi muuttaa interventiohintoja perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen.

— 27,47 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2006 aina 30 päivään kesäkuuta 2007,

5 artikla

— 25,72 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2007.

Perustetaan hintajärjestelmä, sanotun kuitenkin rajoittamatta lisämaksujärjestelmän täytäntöönpanoa.

Tavoitehintana on se maidon hinta, joka pyritään saamaan kaikista tuottajien yhteisön ja sen ulkopuolisilla markkinoilla myymästä maidosta.

II LUKU

2. Neuvosto voi muuttaa tavoitehintaa perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa määrättyä menettelyä noudattaen.

Interventiojärjestelmä

4 artikla

1. Vahvistetaan yhteisön interventiohinnat euroina 100 kilogrammaa kohti seuraavasti:

6 artikla

a) voille:

1. Jos voin markkinahinnat ovat yhdessä tai useammassa jäsenvaltiossa alhaisemmat kuin 92 prosenttia interventiohinnasta edustavan ajanjakson aikana, interventioelimet toteuttavat oston kyseisessä jäsenvaltiossa avoimena tarjouskilpailuna myöhemmin määritettävien tarjousehtojen mukaisesti.

— 328,20 euroa 1 päivästä heinäkuuta 2000 aina 30 päivään kesäkuuta 2005,

Komission vahvistama ostohinta ei saa olla alle 90 prosenttia interventiohinnasta.

Kun voin markkinahinnat kyseisessä jäsenvaltiossa tai kyseisissä jäsenvaltioissa nousevat vähintään 92 prosenttiin interventiohinnasta edustavan ajanjakson aikana, avoimena tarjouskilpailuna toteutettu osto keskeytetään.

2. Edellä olevan 1 kohdan mukaisesti interventioelimet saavat ostaa ainoastaan suoraan ja yksinomaan pastöroidusta kermasta yhteisön hyväksymässä yrityksessä tuotettua voita, joka

a) täyttää seuraavat vaatimukset:

- rasvapitoisuus on painoprosentteina vähintään 82 prosenttia ja vesipitoisuus painoprosentteina enintään 16 prosenttia,
- ei ostohetkellä ole vanhempaa kuin se ikä, joka sille myöhemmin vahvistetaan,
- vähimmäismäärää ja pakkausta koskevat myöhemmin määritettävät edellytykset täytyvät;

b) täyttää tietyt myöhemmin määritettävät vaatimukset, jotka koskevat erityisesti:

- säilytystä, jonka osalta interventioelimet voivat myöhemmin asettaa lisävaatimuksia,
- vapaiden rasvahappojen pitoisuutta,
- peroksidilukua,
- mikrobiologista laatua,
- aistinvaraisia ominaisuuksia (ulkonäkö, kiinteys, maku ja hajuu).

Myöhemmin määritettävät kansalliset laatuluokat voidaan ilmoittaa sellaisen voin pakkauksessa, joka täyttää kansalliset laatuvaatimukset.

Interventioelin vastaa myöhemmin määritettävien edellytyksien kiinteistä kuljetuskustannuksista, jos voi toimitetaan kylmävarastoon, joka sijaitsee myöhemmin määritettävää etäisyyttä kauempana paikasta, jossa voi oli varastoituna.

3. Tukea yksityiseen varastointiin annetaan:

- kermalle,
- yhteisön hyväksymässä yrityksessä kermasta tai maidosta tuotetulle suolattomalle voille, jonka rasvapitoisuus on vähintään 82 painoprosenttia ja vesipitoisuus enintään 16 painoprosenttia,

— yhteisön hyväksymässä yrityksessä kermasta tai maidosta tuotetulle suolattomalle voille, jonka rasvapitoisuus on vähintään 80 painoprosenttia, vesipitoisuus enintään 16 painoprosenttia ja suolapitoisuus enintään 2 painoprosenttia.

Voin on vastattava myöhemmin määritettäviä kansallisia laatuluokkia ja se on merkittävä tämän mukaisesti.

Tuen suuruus vahvistetaan ottaen huomioon varastointikustannukset ja tuoreen voin ja varastoidun voin ennakoitu hintakehitys. Jos varastoja purettaessa markkinat ovat varastoinnin aikana kehittyneet epäedulliseen suuntaan, joka ei ollut ennakoitavissa, tuen määrää voidaan lisätä.

Yksityiselle varastoinnille myönnettävän tuen edellytyksenä on varastointisopimuksen tekeminen myöhemmin määritettävien säännösten mukaisesti sen jäsenvaltion interventioelimen kanssa, jonka alueella tukea saava kerma tai voi varastoidaan.

Jos markkinatilanne niin vaatii, komissio voi päättää saattaa yksityisen varastointisopimuksen alaisen kerman tai voin uudelleen markkinoille joko osittain tai kokonaan.

4. Interventioelimen ostama voi myydään vähimmäishintaan ja sellaisin myöhemmin määritettävien edellytyksin, joilla markkinoiden tasapaino ei häiriinny ja joilla kaikille ostajille taataan yhtäläiset mahdollisuudet saada myytäviä tuotteita sekä samanarvoinen kohtelu. Kun voi saatetaan myyntiin vientitarkoituksessa, voidaan säätää erityisistä edellytyksistä sen varmistamiseksi, ettei tuotteen käyttötarkoituksesta poiketa ja että tällaista myyntiä koskevat vaatimukset otetaan huomioon.

Julkisesti varastoidun voin osalta, jota ei saa myydä maidon markkinointivuoden aikana tavanomaisin edellytyksin, voidaan toteuttaa erityistoimenpiteitä. Erityistoimenpiteitä on toteutettava myös 3 kohdassa tarkoitettua tukea saaneiden tuotteiden myyntimahdollisuuksien säilyttämiseksi, jos se näiden toimenpiteiden vuoksi on perusteltua.

5. Interventiojärjestelmää sovelletaan siten, että voidaan:

- säilyttää voin kilpailuasema markkinoilla,
- säilyttää voin alkuperäinen laatu mahdollisuuksien mukaan,

— toteuttaa varastointi mahdollisimman järjkeräisesti.

6. Tässä artiklassa tarkoitetaan:

— 'maidolla' yhteisössä tuotettua lehmänmaitoa,

— 'kermalla' suoraan ja yksinomaan maidosta saatua kermaa.

7 artikla

1. Kunkin jäsenvaltion nimeämä interventioelin ostaa interventiohintaan myöhemmin määrittävin edellytyksin ensiluokkaisen sumutskuivatun rasvattoman maitojauheen, joka on saatu yhteisön hyväksymässä yrityksessä suoraan ja yksinomaan rasvattomasta maidosta ja joka tarjotaan sille 1 päivän maaliskuuta ja 31 päivän elokuuta välisenä aikana ja:

— jonka valkuaisainepitoisuus on vähintään 35,6 painoprosenttia rasvattomasta kuiva-aineesta,

— joka täyttää säilytystä koskevat myöhemmin määritettävät vaatimukset,

— joka täyttää vähimmäismäärää ja pakkausta koskevat myöhemmin määritettävät edellytykset.

Interventioelimet ostavat kuitenkin myös rasvattoman maitojauheen, jonka rasvattoman kuiva-aineen valkuaisainepitoisuus on vähintään 31,4 ja vähemmän kuin 35,6 prosenttia, jos muut ensimmäisessä alakohdassa säädetyt edellytykset täyttyvät. Tässä tapauksessa ostohinta vastaa interventiohintaa, josta vähennetään 1,75 prosenttia 35,6 prosentin valkuaisainepitoisuuden alittavaa prosenttiyksikköä kohden.

Interventiohintana on rasvattoman maitojauheen valmistuspäivänä voimassa oleva interventiohintana, ja sitä sovelletaan interventioelimen nimeämään varastoon saapuneeseen rasvattomaan maitojauheeseen. Interventioelin vastaa myöhemmin määrittävin edellytyksin kiinteistä kuljetuskustannuksista, jos rasvaton maitojauhe toimitetaan varastoon, joka sijaitsee myöhemmin määrittävää etäisyyttä kauempana paikasta, jossa rasvaton maitojauhe oli varastoituna.

Rasvattoman maitojauheen saa varastoida ainoastaan myöhemmin määritettävät edellytykset täyttävien varastoihin.

2. Komissio voi keskeyttää 1 kohdassa tarkoitettun rasvattoman maitojauheen oston heti, kun interventioon tarjotut määrät jokaisen vuoden 1 päivän maaliskuuta ja 31 päivän elokuuta välisenä aikana ylittävät

109 000 tonnia.

Tässä tapauksessa interventioelimet voivat toteuttaa oston avoimena pysyvänä tarjouskilpailuna myöhemmin määritettävien tarjousehtojen perusteella.

3. Suoraan ja yksinomaan rasvattomasta maidosta yhteisön hyväksymässä yrityksessä saadun ensiluokkaisen rasvattoman maitojauheen yksityiselle varastoinnille voidaan päättää myöntää tukea erityisesti, jos kyseisen tuotteen hintojen ja varastojen kehitys kuvastaa markkinoilla vallitsevaa vakavaa häiriötä, joka voidaan välttää tai jota voidaan lieventää kausittaisella varastoinnilla. Rasvattoman maitojauheen on täytettävä myöhemmin määritettävät edellytykset, jotta se voi saada tätä tukea.

Tuen määrä vahvistetaan ottaen huomioon varastointikustannukset ja rasvattoman maitojauheen hintojen ennakoitu kehitys.

Yksityisen varastoinnin tuki edellyttää sen jäsenvaltion, jonka alueella tukea saava rasvaton maitojauhe varastoidaan, interventioelimen määrittäviä säännöksiä noudattaen tekemää varastointisopimusta. Jos markkinatilanne niin vaatii, komissio voi päättää saatua yksityisen varastointisopimuksen alaisen rasvattoman maitojauheen uudelleen markkinoille joko osittain tai kokonaan.

4. Interventioelimen ostama rasvaton maitojauhe myydään vähimmäishintaan ja sellaisin myöhemmin määrittävin edellytyksin, että markkinoiden tasapaino ei häiriinny ja varmistetaan kaikille ostajille yhtäläiset mahdollisuudet saada myytäviä tuotteita sekä samanarvoinen kohtelu.

Kun rasvaton maitojauhe saatetaan myyntiin vientitarkoituksessa, erityisiä edellytyksiä voidaan säätää sen varmistamiseksi, ettei tuotteen käyttötarkoituksesta poiketa ja että tällaista myyntiä koskevat vaatimukset otetaan huomioon.

Julkisesti varastoidun rasvattoman maitojauheen osalta, jota ei saa myydä maidon markkinointivuoden aikana tavanomaisin edellytyksin, voidaan toteuttaa erityistöimenpiteitä.

5. Tässä artiklassa 'rasvattomalla maidolla' tarkoitetaan suoraan ja yksinomaan yhteisössä tuotettua lehmänmaidosta valmistettua rasvattomaa maitoa.

8 artikla

1. Tukea myönnetään myöhemmin määriteltävin edellytyksin seuraavien juustojen yksityiselle varastoinnille:

- a) vähintään yhdeksän kuukauden ikäiselle Grana Padano -juustolle;
- b) vähintään 15 kuukauden ikäiselle Parmigiano Reggiano -juustolle;
- c) vähintään kolmen kuukauden ikäiselle Provolone -juustolle;

jos ne täyttävät tietyt vaatimukset.

2. Yksityiselle varastoinnille myönnettävän tuen määrä vahvistetaan ottaen huomioon varastointikulut ja markkinahintojen ennakoitu kehitys.

3. Edellä 1 kohdan mukaisten toimenpiteiden toteuttamisen varmistaa sen jäsenvaltion nimeämä interventioelin, jossa mainitut juustot tuotetaan ja jolla on oikeus alkuperänimitykseen.

Yksityiselle varastoinnille myönnettävän tuen edellytyksenä on varastointisopimuksen tekeminen interventioelimen kanssa. Sopimus tehdään myöhemmin määritettäviä säännöksiä noudattaen.

Silloin kun markkinatilanne niin vaatii, komissio voi päättää, että interventioelin saattaa osan tai koko varastoitujen juustojen määrän uudelleen markkinoille.

9 artikla

1. Varastointia kestävien juustojen ja lampaan ja/tai vuoheen maidosta valmistettujen juustojen, joiden on kypsytävä ainakin kuusi kuukautta, yksityiseen varastointiin voidaan myöntää tukea, jos näiden juustojen hintojen kehitys ja varastotilanne osoittavat vakavaa epätasapainoa, joka voidaan poistaa tai jota voidaan vähentää kausittaisella varastoinnilla.

2. Tuen määrä vahvistetaan ottaen huomioon varastointikustannukset sekä tukea saavien ja muiden markkinoille tulevien juustojen välillä ylläpidettävä tasapaino.

3. Jos markkinoiden tilanne yhteisössä sitä edellyttää, komissio voi päättää saattaa takaisin markkinoille osan juustoista tai kaikki juustot, jotka kuuluvat sopimukseen yksityisestä varastoinnista.

4. Jos varastointisopimuksen päättymisen aikaan varastossa olevien juustojen markkinahintojen taso on korkeampi kuin sopimusta allekirjoitettaessa, voidaan päättää tuen määrän mukauttamisesta vastaavasti.

10 artikla

Jäljempänä 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen hyväksytään:

- a) yksityiskohtaiset säännöt tämän luvun soveltamisesta, erityisesti voim markkinahintojen vahvistamisen osalta;
- b) tässä luvussa tarkoitettun yksityisen varastoinnin tuen määrät;
- c) muut päätökset ja toimenpiteet, jotka komissio voi toteuttaa tämän luvun perusteella.

III LUKU

Markkinointitoimenpiteet*11 artikla*

1. Eläinten ruokinnassa käytettävälle rasvattomalle maidolle ja rasvattomalle maitojauheelle myönnetään tukea, jos nämä tuotteet täyttävät tietyt edellytykset.

Tässä artiklassa kirnupiimä ja kirnupiimäjauhe rinnastetaan rasvattomaan maitoon ja rasvattomaan maitojauheeseen.

2. Tuen määrät vahvistetaan ottaen huomioon seuraavat tekijät:

- rasvattoman maitojauheen interventiohintaa,
- tarjontatilanteen kehittyminen rasvattoman maidon ja rasvattoman maitojauheen osalta ja niiden rehuna käytön kehityksen osalta,
- vasikoiden hintojen kehityssuunnat,
- rasvattoman maitojauheen kanssa kilpailevien valkuaisaineiden markkinahintojen kehityssuunnat.

12 artikla

1. Jäljempänä 2 kohdassa määritetyin edellytyksin yhteisössä tuotetulle, kaseiiniksi ja kaseinaateiksi jalostetulle rasvattomalle maidolle myönnetään tukea, jos tämä maito ja maidosta valmistetut kaseiini ja kaseiinaatit täyttävät tietyt vaatimukset.

2. Tuki voi vaihdella sen mukaan, onko rasvaton maito jalostettu kaseiiniksi tai kaseinaateiksi sekä näiden tuotteiden laadun mukaan.

Tuki vahvistetaan ottaen huomioon seuraavat tekijät:

- rasvattoman maitojauheen interventiohintaa tai ensiluokkaisen sumutuskuivatun rasvattoman maitojauheen markkinahinta, jos tämä hinta on suurempi kuin interventiohintaa,
- kaseiinin ja kaseinaattien markkinahinnat yhteisössä ja maailmanmarkkinoilla.

13 artikla

1. Jos maitotuotteiden ylijäämiä muodostuu tai on vaarassa muodostua, komissio voi päättää myöntää tukea, jonka avulla seuraavat tahot voivat hankkia kermaa, voita ja voitiivistettä alennetuilla hinnoilla:

- a) voittoa tavoittelemattomat yhteisöt ja järjestöt;
- b) armeija ja asemaltaan vastaavat jäsenvaltioiden yksiköt;
- c) kakkujen ja leivosten sekä jäätelön valmistajat;
- d) muiden myöhemmin määritettävien elintarvikkeiden valmistajat;
- e) voitiivistettä sellaisenaan käyttävät kuluttajat.

14 artikla

1. Yhteisön tukea myönnetään koulujen oppilaille toimitettavalle maidolle, joka on jalostettu CN-koodeihin 0401, 0403, 0404 90 ja 0406 tai CN-koodeihin 2202 90 kuuluviksi tuotteiksi.

2. Yhteisön tuen lisäksi jäsenvaltiot voivat myöntää kansallista tukea 1 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden toimittamiseksi koulujen oppilaille.

3. Yhteisön tuki täysmaidolle on 95 prosenttia maidon tavoitehinnasta. Muille maitotuotteille tuki määritetään ottaen huomioon kyseisten tuotteiden maitopiitoisuus.

4. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua tukea myönnetään enintään 0,25 litraa maitoekvivalenttia oppilasta kohti päivässä.

15 artikla

42 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti päätetään:

- a) tämän luvun yksityiskohtaisista säännöistä ja erityisesti siinä säädettyjen tukien myöntämisen edellytyksistä;
- b) tässä luvussa tarkoitettujen tukien määristä;
- c) 13 artiklan d alakohdassa ja 14 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja tuotteita koskevasta luettelosta;
- d) muista päätöksistä ja toimenpiteistä, jotka komissio tekee tämän luvun nojalla.

IV LUKU

Suora tuki*16 artikla*

1. Tuottajat ovat oikeutettuja lypsylehmäpalkkioon. Se myönnetään kalenterivuositain, tilakohtaisesti ja tilalla käytävissä olevan tuottajakohtaisen palkkio-oikeutetun viitemäärän perusteella (tonnia kohti).

2. Palkkio-oikeutetun tuottajakohtaisen viitemäärän perusteella myönnettävän palkkion määrä on (tonnia kohti):

- 5,75 euroa kalenterivuonna 2005,
- 11,49 euroa kalenterivuonna 2006,
- 17,24 euroa kalenterivuonna 2007 ja sitä seuraavina kalenterivuosina.

3. Palkkio-oikeutettu tuottajakohtainen viitemäärä on sama kuin se tuottajakohtainen maidon viitemäärä, joka tilalla on käytettävissä kyseisen kalenterivuoden 31 päivänä maaliskuuta, tämän vaikuttamatta 2 alakohdan soveltamisesta johtuviin vähennyksiin. Niiden tuottajakohtaisten viitemäärien, jotka on tilapäisesti siirretty asetuksen (ETY) N:o 3950/92 6 artiklan mukaisesti kyseisen kalenterivuoden 31 päivänä maaliskuuta, katsotaan olevan sen tilan käytössä, jolle viitemäärät on siirretty kyseiseksi kalenterivuodeksi.

Jos kaikkien tuottajakohtaisten viitemäärien summa ylittää jossakin jäsenvaltiossa kalenterivuoden 31 päivänä maaliskuuta kyseisen jäsenvaltion markkinointivuoden 1999/2000 12 kuukauden ajanjaksoksi vahvistetun vastaavien kokonaismäärien summan, sellaisena kuin se on asetuksen (ETY) N:o 3950/92 3 artiklan 2 kohdassa, kyseisen jäsenvaltion on objektiivisten perusteiden mukaisesti toteutettava tarvittavat toimenpiteet alueellaan olevien palkkio-oikeutettujen tuottajakohtaisten viitemäärien kokonaismäärän pienentämiseksi vastaavasti kyseisen kalenterivuoden osalta.

4. Tässä osastossa tarkoitetaan 'tuottajalla' ja 'tilalla' tuottajaa ja tilaa sellaisina kuin ne määritellään asetuksen (ETY) N:o 3950/92 9 artiklassa.

17 artikla

1. Jäsenvaltioiden on maksettava vuosittain alueensa tuottajille lisätukea siten, että tuen kokonaismäärä vastaa liitteessä I vahvistettuja yleisiä määriä. Tämä tuki on myönnettävä puolueettomien perusteiden, joita ovat erityisesti asianmukaiset tuotantorakenteet ja -edellytykset, ja siten, että varmistetaan tuottajien tasapuolinen kohtelu ja vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristymät. Lisätukea ei saa liittää markkinahintojen vaihteluun.

2. Lisätukea voidaan maksaa lisäpalkkioiden (18 artikla) ja/tai pinta-alatuen (19 artikla) muodossa.

18 artikla

1. Lisäpalkkioita voidaan myöntää vain sellaisena palkkion määrää kohti maksettavana lisämääränä, joita tarkoitetaan 16 artiklan 2 kohdassa.

2. Lypsylehmäpalkkion ja lisäpalkkion, joka voidaan myöntää palkkion määrää kohti palkkio-oikeutetun tuottajakohtaisen viitemäärän perusteella (tonnia kohti), kokonaismäärä saa olla enintään:

— 13,9 euroa kalenterivuonna 2005,

— 27,8 euroa kalenterivuonna 2006,

— 41,7 euroa kalenterivuonna 2007 ja sitä seuraavina kalenterivuosina.

19 artikla

1. Pinta-alatukea myönnetään hehtaaria kohti sellaiselle monivuotiselle laitumelle:

- a) joka on tuottajan käytössä kyseisenä kalenterivuonna,
- b) jota ei käytetä naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1254/1999⁽¹⁾ 15 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen erityisten eläintihyeyden liittyvien vaatimusten noudattamiseksi, ja
- c) jonka osalta samana vuonna ei haeta tukea tiettyjen peltokasvien viljelijöiden tukijärjestelmän, kuivattujen rehujen tukijärjestelmän tai muiden monivuotisia pelto- tai puutarhakasveja koskevan yhteisön tukijärjestelmän perusteella.

Monivuotinen laidunala ei saa ylittää asianomaista alueellista perusviljelyalaa alueella, jolle pinta-alatukea voidaan myöntää.

2. Jäsenvaltioiden on määriteltävä alueelliset perusviljelyalat asetuksen (EY) N:o 1254/1999 17 artiklan mukaisesti.

3. Asetuksen (EY) N:o 1254/1999 17 artiklan mukaiset pinta-alatuet mukaan lukien tukea saa yhtä hehtaaria kohti myöntää enintään 350 euroa kalenterivuonna 2005 ja sitä seuraavina kalenterivuosina.

20 artikla

1. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle ennen 1 päivää tammikuuta 2005 yksityiskohtaiset tiedot lisätukien myöntämistä koskevista kansallisista järjestelyistään. Näiden järjestelyiden mahdollisista muutoksista on ilmoitettava komissiolle viimeistään kuukauden kuluessa niiden hyväksymisestä.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle ennen 1 päivää huhtikuuta 2007 yksityiskohtaiset kertomukset 17–19 artiklan täytäntöönpanosta.

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 21.

Komissio arvioi ennen 1 päivää tammikuuta 2008 17–19 artiklan täytäntöönpanon ja tutkii yhteisön varojen jakamisen jäsenvaltioiden kesken liitteen I mukaisesti. Komissio tekee tarvittaessa aiheellisia ehdotuksia neuvostolle.

21 artikla

Tässä luvussa tarkoitetut suorat tuet maksetaan, kun oikeus maksun saamiseen on tarkistettu kyseisen kalenterivuoden 16 päivästä lokakuuta alkaen ja, paitsi perustelluissa poikkeustapauksissa, viimeistään seuraavan vuoden 30 päivänä kesäkuuta.

22 artikla

Tässä luvussa säädettyjen suorien tukien määriä voidaan muuttaa tuotannon, tuottavuuden ja markkinoiden kehityksen vuoksi perustamissopimuksen 37 artiklan 2 kohdassa määrätyn menettelyn mukaisesti.

23 artikla

Jos naudan somatotropiinin antaminen lypsylehmille ei ole sallittua yhteisön lainsäädännössä tai jos tämän aineen saatavuutta tiloilla säädellään muilla tavoilla, komissio hyväksyy 42 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti asetuksen (EY) N:o 1254/1999 23 artiklaa vastaavat toimenpiteet.

24 artikla

Komissio antaa 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen yksityiskohtaiset säännöt tämän osaston soveltamisesta.

25 artikla

Tässä osastossa säädettyjen suorien tukien myöntämisestä aiheutuvia menoja pidetään asetuksen (EY) N:o 1254/1999 2 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuista interventioimenpiteistä aiheutuvina menoina.

II OSASTO

KOLMANSIEN MAIDEN KANSSA KÄYTTÄVÄ KAUPPA

26 artikla

1. Kaikkia 1 artiklassa tarkoitettuja tuotteita yhteisöön tuotaessa on esitettävä tuontilisenssi. Näitä tuotteita yhteisöstä vietäessä voidaan vaatia esitettäväksi vientilisenssi.

2. Jäsenvaltioiden on annettava lisenssi kaikille hakijoille riippumatta näiden sijoittautumispaikasta yhteisössä ja sanotun kuitenkin rajoittamatta 29, 30 ja 31 artiklan soveltamiseksi toteutettuja toimenpiteitä.

Tuonti- ja vientilisenssi on voimassa kaikkialla yhteisössä. Näiden lisenssien myöntämisen edellytyksenä on vakuuden antaminen, jolla taataan tuonti- ja vientisitoumuksen toteutuminen lisenssin voimassaoloaikana; lukuun ottamatta ylivoimaista estettä, vakuus menetetään kokonaan tai osittain, jos toiminta ei toteudu tässä määräajassa tai se toteutuu vain osittain.

3. Komissio hyväksyy 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen seuraavat:

- a) luettelon tuotteista, joille vaaditaan vientilisenssi,
- b) näiden lisenssien voimassaoloajan; ja
- c) muut tämän artiklan soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

27 artikla

Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, 1 artiklassa tarkoitettuihin tuotteisiin sovelletaan yhteisen tullitariffin tulleja.

28 artikla

1. Edellä 1 artiklassa tarkoitettujen tiettyjen tuotteiden tuonnista johtuvien epäsuotuisten vaikutusten

ehkäisemiseksi ja torjumiseksi yhteisön markkinoilla yhden tai useamman vastaavan 1 artiklassa säädetyn tullimaksun alaisen 27 artiklassa tarkoitetun tuotteen tuonnille määrätään lisätuontitulli, jos Uruguayn kierroksen monenvälisen kauppaneuvottelujen yhteydessä perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti maataloussopimuksen 5 artiklassa asetetut ehdot on täytetty, paitsi jos tuonti ei todennäköisesti häiritse yhteisön markkinoita tai jos vaikutukset ovat epäsuhteessa asetettuihin tavoitteisiin.

2. Yhteisö antaa Maailman kauppajärjestölle tiedoksi kynnys hinnat, joita alhaisemmista hinnoista voidaan määrätä lisätuontitulli.

Kynnysmäärät, joita suuremmista määristä peritään lisätuontitulli, määritetään niiden kolmen vuoden tuonnin perusteella, jotka edelsivät sitä vuotta, jolloin 1 kohdassa tarkoitettuja epäsuotuisia vaikutuksia on ilmennyt tai todennäköisesti ilmenee.

3. Lisätuontitullia asetettaessa huomioon otettavat tuontihinnat määritetään kyseisen lähetyksen cif-tuontihintojen perusteella.

Tätä varten cif-tuontihinnat tarkistetaan kyseisen tuotteen edustavan maailmanmarkkinahinnan tai yhteisön tuontimarkkinoilla vallitsevan edustavan hinnan perusteella.

4. Komissio antaa yksityiskohtaiset säännöt tämän artiklan soveltamisesta 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Näissä yksityiskohtaisissa säännöissä täsmennetään erityisesti:

- a) tuotteet, joihin lisätuontitullia sovelletaan maataloussopimuksen 5 artiklan mukaisesti,
- b) muut tarvittavat edellytykset sen varmistamiseksi, että 1 kohtaa sovelletaan maataloussopimuksen 5 artiklan mukaisesti.

29 artikla

1. Edellä 1 artiklassa tarkoitetuille tuotteille perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyistä sopimuksista tai mistä tahansa muusta neuvoston säädöksestä johtuvat tariffikiintiöt otetaan käyttöön ja niitä hallinnoidaan 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen annettujen yksityiskohtaisten sääntöjen mukaisesti.

2. Kiintiöitä hallinnoidaan soveltamalla yhtä seuraavista menetelmistä tai niiden yhdistelmää:

- hakemusten saapumisjärjestykseen perustuva menetelmä (periaatteella ”ensin tullutta palvelaan ensin”),
- jätetyissä hakemuksissa haettujen määrien mukaiseen jakoon perustuva menetelmä (”samanaikaisen tarkastelun” menetelmä),
- perinteisiin kaupan järjestylihin perustuva menetelmä (”perinteiset tuojat / uudet tuotteet” -menetelmä).

Myös muita sopivia menetelmiä voidaan käyttää.

Niissä on vältettävä kaikenlainen toimijoiden välinen syrjintä.

3. Käytettävässä hallinnointimenetelmässä on tarvittaessa otettava huomioon yhteisön markkinoiden hankintatarve ja tarve turvata näiden markkinoiden tasapaino tukeutuen samalla menetelmiin, joita aiemmin käytettiin 1 kohdassa tarkoitettuja kiintiöitä vastaaviin kiintiöihin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta Uruguayn kierroksen kauppaneuvottelujen yhteydessä tehdyistä sopimuksista johtuvia oikeuksia.

4. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuissa yksityiskohtaisissa säännöissä on säädettävä vuoden ajalle tarvittaessa sopivasti jaettavista vuosittaisista kiintiöistä ja tarvittaessa määriteltävä sovellettava hallinnointimenetelmä; sääntöihin on myös tarvittaessa sisällyttävä:

- a) takuut tuotteen luonteesta, lähtöpaikasta ja alkuperästä;
- b) edellä a kohdassa mainitut takuut todistavan asiakirjan hyväksyminen; ja
- c) tuontilisenssien antamisedellytykset ja niiden voimassaoloaika.

30 artikla

1. Jos perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyssä sopimuksessa määrätään jonkin kolmannen maan 1 artiklassa tarkoitetuille tuotteille avaaman tariffikiintiön hallinnoinnista kokonaan tai osittain, sovellettava hallinnointimenetelmä ja sitä koskevat yksityiskohtaiset säännöt määritetään 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

2. Kiintiötä voidaan hallinnoida soveltamalla jotain seuraavista menetelmistä tai seuraavien menetelmien yhdistelmää.

- hakemusten jättämisen aikajärjestykseen perustuva menetelmä (periaatteella ”ensin tullutta palvelulla ensin”),
- jätetyissä hakemuksissa haettujen määrien mukaiseen jakoon perustuva menetelmä (”samanaikaisen tarkastelun” menetelmä),
- perinteisiin kaupan järjestelyihin perustuva menetelmä (”perinteiset tuojat / uudet tuotteet” -menetelmä).

Muita soveltuvia menetelmiä voidaan käyttää ja erityisesti sellaisia menetelmiä, joilla varmistetaan kyseisen kiintiön tarjoamien mahdollisuuksien täysipainoinen hyödyntäminen.

Niissä on vältettävä kaikenlainen toimijoiden välinen syrjintä.

31 artikla

1. Siinä määrin kuin on tarpeen sallia 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden vienti joko sellaisenaan tai liitteessä lueteltuina tavaroina, jos ne ovat 1 artiklan a, b, c, d, e ja g alakohdassa lueteltuja tuotteita, näiden tuotteiden maailmankauppahintojen perusteella ja perustamissopimuksen 300 artiklan perusteella tehtyjen sopimusten rajoitusten puitteissa voidaan kyseisten hintojen ja yhteisön hintojen välinen erotus kattaa vientituella.

Edellä 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden ollessa liitteessä II tarkoitettuina tavaroina, niiden vientituki ei saa ylittää sellaisenaan vietäviin tuotteisiin sovellettavan vientituen määrää.

2. Vientitukeen oikeuttavien määrien jakamiseen on käytettävä menetelmää, joka:

- a) sopii parhaiten tuotteen luonteeseen ja kyseiseen markkinatilanteeseen ja jolla hyödynnetään käytettävissä olevia voimavaroja mahdollisimman tehokkaasti ottaen huomioon yhteisön viennin tehokkuus ja rakenne aiheuttamatta kuitenkaan syrjintää suurten ja pienten toimijoiden välillä;

b) on toimijoille hallinnollisesti kevein, kun hallinnoinnista aiheutuvat vaatimukset otetaan huomioon;

c) estää kaikenlaisen syrjinnän niiden toimijoiden välillä, joita asia koskee.

3. Tuet ovat samansuuruiset kaikkialla yhteisössä.

Tuet voivat vaihdella määräpaikan mukaan, jos maailmanmarkkinatilanne tai tiettyjen markkinoiden erityisvaatimukset niin edellyttävät.

Komissio vahvistaa tuet 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Tuet voidaan vahvistaa:

a) säännöllisin väliajoin;

b) tarjouskilpailulla tuotteille, joiden osalta tästä menettelystä on aiemmin säädetty.

Lukuun ottamatta tarjouksin vahvistettua tukea, luetelo vientituen alaisista tuotteista sekä tuen suuruus vahvistetaan vähintään neljän viikon välein. Tuen suuruus voi kuitenkin pysyä samana pidempään kuin neljä viikkoa ja tarvittaessa komissio voi tarkistaa sen jäsenvaltion pyynnöstä tai omasta aloitteestaan. Kuitenkin 1 artiklassa tarkoitettuihin tämän asetuksen liitteessä II lueteltuina tavaroina vietäviin tuotteisiin sovellettava tuki vahvistetaan neuvoston asetuksen (EY) N:o 3448/93⁽¹⁾ 16 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen laaditun aikataulun mukaan.

4. Sellaisinaan vietäviin 1 artiklassa tarkoitettuihin tuotteisiin sovellettavat tuet vahvistetaan ottaen huomioon:

a) vallitseva tilanne ja tulevaisuuden kehityssuunnat:

- yhteisön markkinoilla maidon ja maitotuotteiden hintojen ja saatavuuden osalta,
- maailmanmarkkinoilla maidon ja maitotuotteiden hintojen osalta;

⁽¹⁾ EYVL L 318, 20.12.1993, s. 31.

- b) suotuisimmat kaupan pitämisen kustannukset ja kuljetuskustannukset yhteisön markkinoilta yhteisön satamiin tai muihin vientipaikkoihin kuljetuskustannukset määrämisiin mukaan lukien; kysyntä yhteisön markkinoilla;
- c) maidon ja maitotuotteiden yhteisen markkinajärjestelyn tavoitteet, joiden tarkoituksena on taata tilanteen tasapaino ja luonnollinen kehitys näiden markkinoiden hintojen ja kaupankäynnin osalta;
- d) perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdystä sopimuksista johtuvat rajoitukset;
- e) tarve välttää häiriöitä yhteisön markkinoilla;
- f) ehdotetun viennin taloudelliset näkökohdat.

On otettava huomioon tarve luoda tasapaino yhteisöstä kolmansiin maihin jalostettuina tuotteina vietävien maatalouden perustuotteiden ja kolmansista maista tuotavien sisäiseen jalostukseen tarkoitettujen tuotteiden käytön välillä.

5. Sellaisenaan vietävien 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden:

- a) edellä 1 kohdassa tarkoitettujen yhteisön hintojen vahvistamisessa on otettava huomioon viennin kannalta suotuisimmiksi osoittautuvat vallitsevat hinnat;
- b) edellä 1 kohdassa tarkoitettujen kansainvälisen kaupan hintojen vahvistamisessa on otettava huomioon erityisesti:
- hinnat kolmansien maiden markkinoilla,
 - kolmansista maista tulevaa tuontia koskevat edullisimmat hinnat kolmansissa määrämaissa,
 - kolmansissa viejämaissa todetut tuottajahinnat ottaen tarvittaessa huomioon kyseisten maiden myöntämät tuet,
 - tarjoushinnat vapaasti yhteisön rajalla.

6. Edellä 1 kohdassa tarkoitetuille, sellaisenaan vietäville tuotteille voi saada tukea vain hakemuksesta ja esittämällä asianmukaisen vientilisenssin.

7. Sellaisenaan vietäviin 1 artiklassa tarkoitettuihin tuotteisiin sovelletaan vientilisenssin hakemispäivänä voimassa olevaa tukea ja eriytetyn tuen osalta tukea, jota kyseisenä päivänä sovelletaan:

- a) todistuksessa mainittuun määräraikkaan tai tarvittaessa;
- b) tosiasialliseen määräraikkaan, jos se on muu kuin lisenssissä mainittu. Tässä tapauksessa sovellettava määrä ei saa olla suurempi kuin vientilisenssissä ilmoitettuun määräraikkaan sovellettava määrä.

Tähän kohtaan perustuvan jouston väärinkäytön estämiseksi voidaan toteuttaa aiheellisia toimenpiteitä.

8. Edellä 6 ja 7 kohdan säännöksiä voidaan soveltaa 1 artiklassa tarkoitettuihin liitteessä II lueteltuina tavaroina vietäviin tuotteisiin asetuksen (EY) N:o 3448/93 16 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

9. Edellä 6 ja 7 kohdasta voidaan poiketa elintarvikeaputoimien yhteydessä vientitukea saavien 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden osalta 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

10. Vientituki maksetaan, kun esitetään todistus siitä, että:

- tuotteet ovat peräisin yhteisöstä,
- tuotteet on viety yhteisöstä ja
- tuotteet ovat eriytetyn tuen osalta saapuneet lisenssissä mainittuun määräraikkaan tai muuhun määräraikkaan, johon tuki on vahvistettu, sanotun kuitenkin rajoittamatta 7 kohdan b alakohdan soveltamista. Tästä säännöstä on mahdollista poiketa 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen, jos säädetään edellytyksistä, jotka tarjoavat vastaavat takuut.

11. Ellei 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen ole myönnetty poikkeusta, vientitukea ei myönnetä tuotteille, jotka tuodaan yhteisöön kolmansista maista ja viedään edelleen kolmansiin maihin, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 10 kohdan ensimmäisen luetelmakohdan soveltamista.

12. Edellä 1 artiklassa tarkoitettujen tämän asetuksen liitteessä II lueteltuina tavaroina vietävien tuotteiden osalta 10 ja 11 kohtaa sovelletaan ainoastaan seuraaviin CN-koodeihin kuuluvien tuotteiden osalta:

- 0405 20 30 (maidosta valmistetut levitteet, joiden rasvapitoisuus on vähintään 60 mutta enintään 75 painoprosenttia),
- 1806 90 60–1806 90 90 (eräät kaakaota sisältävät tuotteet),
- 1901 (eräät jauhopohjaiset elintarvikevalmisteet jne.),
- 2106 90 98 runsaasti maitotuotteita sisältävät (eräät muualla erittelemättömät elintarvikevalmisteet).

13. Perustamissopimuksen 300 artiklan mukaisesti tehdyissä sopimuksissa sovittujen määrällisten rajoitusten noudattaminen taataan viitejaksolle myönnettyjen, kyseisiin tuotteisiin sovellettavien vientitodistusten perusteella. Maataloussopimuksesta johtuvien velvoitteiden noudattamisen osalta viitejakson päättyminen ei vaikuta vientilisenssien voimaansaoloon.

14. Komissio antaa tämän artiklan soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt, joihin sisältyy vietyjen jakamattomien ja käyttämättömien määrien uudelleenjakamista koskevat järjestelyt 42 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti. Yksityiskohtaiset säännöt 8, 10, 11 ja 12 kohdan soveltamisesta 1 artiklassa tarkoitettuihin tämän asetuksen liitteessä II lueteltuina tavaroina vietäviin tuotteisiin annetaan asetuksen (EY) N:o 3448/93 16 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

32 artikla

1. Siinä määrin kuin se on tarpeen maidon ja maitotuotteiden yhteisen markkinajärjestelyn moitteettoman toiminnan kannalta, neuvosto voi määräenemmistöllä komission ehdotuksesta erityistapauksissa kieltää sisä-

sen jalostusmenettelyn käytön osittain tai kokonaan 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden osalta, jotka on tarkoitettu kyseisessä artiklassa lueteltujen tuotteiden tai tämän asetuksen liitteessä II tarkoitettujen tavaroiden valmistamiseen.

2. Edellä olevasta 1 kohdasta poiketen ja jos 1 kohdassa tarkoitettu tilanne on poikkeuksellisen kiireellinen ja jos yhteisön markkinat häiriintyvät tai uhkaavat häiriintyä sisäisen jalostusmenettelyn vuoksi, komissio päättää tarvittavista toimenpiteistä joko jäsenvaltion pyynnöstä tai omasta aloitteestaan; nämä toimenpiteet annetaan tiedoksi neuvostolle ja jäsenvaltioille, niiden voimassaoloaika on enintään kuusi kuukautta ja niitä sovelletaan viipymättä. Jos komissio saa jäsenvaltiolta tällaisen pyynnön, se tekee asiasta päätöksen viikon kuluessa tämän pyynnön vastaanottamisesta.

3. Kukin jäsenvaltio voi saattaa komission toteuttaman toimenpiteen neuvoston käsiteltäväksi sen tiedoksi antamista seuraavan viikon kuluessa. Neuvosto voi määräenemmistöllä vahvistaa, muuttaa tai kumota komission päätöksen.

Jos neuvosto ei ole toiminut kolmen kuukauden kuluessa, komission päätös katsotaan kumotuksi.

33 artikla

1. Yhdistetyn nimikkeistön yleisiä tulkintasääntöjä ja sen soveltamista koskevia erityisiä sääntöjä sovelletaan tässä asetuksessa tarkoitettujen tuotteiden luokitukseen; tämän asetuksen soveltamiseen perustuva tariffinimikkeistö sisällytetään yhteiseen tullitariffiin.

2. Jollei tässä asetuksessa tai sen nojalla annetuissa säännöksissä toisin säädetä, kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa kielletään

- tullien tai vaikutukseltaan vastaavien maksujen kantaminen,
- määrällisten rajoitusten tai vaikutuksiltaan vastaavien toimenpiteiden soveltaminen.

34 artikla

1. Jos yhden tai useamman 1 artiklassa luetellun tuotteen vapaasti rajalla -hintaa ylittää huomattavasti yhteisön hintatason ja jos tilanne todennäköisesti jat-

kuu samanlaisena ja yhteisön markkinat häiriintyvät tai uhkaavat häiriintyä, voidaan toteuttaa 5 kohdassa tarkoitettuja toimenpiteitä.

2. Hinta ylittyy huomattavasti 1 kohdassa tarkoitettulla tavalla, kun vapaasti rajalla -hintaa ylittää kyseiselle tuotteelle vahvistetun interventiohinnan korotettuna 15 prosentilla tai, niiden tuotteiden osalta, joilla ei ole interventiohintaa, ylittää interventiohinnasta johdetun hinnan, joka määritetään 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen ottaen huomioon kyseisen tuotteen luonne ja koostumus.

3. Tilanne, jossa vapaasti rajalla -hintaa ylittää huomattavasti hintatason, todennäköisesti jatkuu, kun tarjontaa ja kysyntä ovat epätasapainossa ja kun tämä epätasapaino todennäköisesti jatkuu tuotannon ja markkinahintojen ennustettavat kehityssuunnat huomioon ottaen.

4. Yhteisön markkinat häiriintyvät tai uhkaavat häiriintyä tässä artiklassa tarkoitettuna tilanteen seurauksena, jos kansainvälisen kaupan korkea hintataso:

— estää maitotuotteiden tuonnin yhteisöön, tai

— aiheuttaa maitotuotteiden vientiä yhteisöstä,

siten ettei tarjontaa voida enää varmistaa tai sen varmistaminen on uhattuna yhteisössä.

5. Jos 1–4 kohdassa tarkoitettut edellytykset täyttyvät, päätetään tuontitullien ja/tai vientimaksujen perimisen täydellisestä tai osittaisesta perimättä jättämisestä 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Komissio antaa tarvittaessa yksityiskohtaiset säännöt

tämän artiklan soveltamisesta samaa menettelyä noudattaen.

35 artikla

1. Jos tuonnin tai viennin seurauksena yhden tai useamman 1 artiklassa tarkoitettuna tuotteen markkinat yhteisössä häiriintyvät tai uhkaavat häiriintyä siten, että perustamissopimuksen 33 artiklan tavoitteiden saavuttaminen vaarantuu, kolmansien maiden kanssa käytävässä kaupassa voidaan soveltaa aiheellisia toimenpiteitä, kunnes häiriö tai häiriön uhka on väistynyt.

Neuvosto antaa määräenemmistöllä komission ehdotuksesta yleiset säännöt tämän kohdan soveltamisesta ja määrittelee tapaukset ja rajat, joissa jäsenvaltiot voivat toteuttaa suojatoimenpiteitä.

2. Jos edellä 1 kohdassa tarkoitettu tilanne ilmenee, komissio päättää jäsenvaltion pyynnöstä tai omasta aloitteestaan tarvittavista toimenpiteistä, jotka annetaan tiedoksi jäsenvaltioille ja joita sovelletaan viipymättä. Jos komissio saa jäsenvaltiolta tällaisen pyynnön, se tekee asiasta päätöksen kolmen työpäivän kuluessa pyynnön vastaanottamisesta.

3. Kukin jäsenvaltio voi saattaa komission toteuttaman toimenpiteen neuvoston käsiteltäväksi sen tiedoksi antamista seuraavien kolmen työpäivän kuluessa. Neuvosto kokoontuu viipymättä. Se voi määräenemmistöllä muuttaa tai kumota kyseisen toimenpiteen kuukauden kuluessa päivästä, jona se annettiin neuvoston käsiteltäväksi.

4. Tätä artiklaa sovelletaan ottaen huomioon perustamissopimuksen 300 artiklan 2 kohdan mukaisesti tehdyistä sopimuksista johtuvat velvoitteet.

III OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

36 artikla

Eläintautien leviämisen estämiseksi tarkoitettujen toimenpiteiden soveltamisesta mahdollisesti aiheutuvien vapaan liikkuvuuden rajoitusten huomioon ottamiseksi voidaan kyseisten rajoitusten kohteena olevien markkinoiden tukemiseksi toteuttaa poikkeustoimenpiteitä 43 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Nämä toimenpiteet voidaan toteuttaa ainoastaan niin laa-

joina ja niin pitkäksi aikaa kuin on ehdottomasti tarpeen kyseisten markkinoiden tukemiseksi.

37 artikla

Jollei tässä asetuksessa toisin säädetä, perustamissopimuksen 87, 88 ja 89 artiklaa sovelletaan 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden tuotantoon ja kauppaan.

38 artikla

1. Jollei perustamissopimuksen 87 artiklan 2 kohdan määräyksistä muuta johdu, kielletään tuet, joiden määrä vahvistetaan 1 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden hinnan tai määrän mukaan.

2. Kielletään myös kansalliset toimenpiteet, jotka sallivat 1 artiklassa tarkoitettujen tuotteiden hintojen tasaamisen.

39 artikla

Rajoittamatta perustamissopimuksen 87, 88 ja 89 artiklan soveltamista, jäsenvaltio voi periä kaupan pidetyistä maitomääristä ja maitoa vastaavista tuotemääristä maidontuottajiltaan myynninedistämismaksua rahoittaakseen kulutuksen edistämistä yhteisössä, maidon ja maitotuotteiden markkinoiden laajentamista ja laadun parantamista koskevia toimenpiteitä.

40 artikla

Jäsenvaltiot ja komissio toimittavat toisilleen tämän asetuksen täytäntöönpanemiseksi tarvittavat tiedot. Komissio antaa säännöt näiden tietojen toimittamisesta ja levittämisestä 42 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

41 artikla

Perustetaan maidon ja maitotuotteiden hallintokomitea (jäljempänä 'komitea'), joka muodostuu jäsenvaltioiden edustajista ja jonka puheenjohtajana on komission edustaja.

42 artikla

1. Jos tässä artiklassa säädettyä menettelyä on noudatettava, asian saattaa komitean käsiteltäväksi sen puheenjohtaja joko omasta aloitteestaan tai jäsenvaltion edustajan pyynnöstä.

2. Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Komitea antaa lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi asettaa asian kiireellisyyden mukaan. Lausunto annetaan perustamissopimuksen 205 artiklan 2 kohdassa niiden päätösten edellytykseksi määrättyllä enemmistöllä, jotka neuvosto tekee komission ehdotuksesta. Komiteaan kuuluvien jäsenvaltioiden edustajien äänet painotetaan manitussa artiklassa määrättyllä tavalla. Puheenjohtaja ei oallistu äänestykseen.

3. Komissio päättää toimenpiteistä, joita sovelletaan viipymättä. Jos toimenpiteet eivät kuitenkaan ole komitean lausunnon mukaisia, komissio ilmoittaa niistä viipymättä neuvostolle. Tässä tapauksessa komissio voi lykätä päättämiensä toimenpiteiden soveltamista enintään yhdellä kuukaudella ilmoituksen tekopäivästä.

Neuvosto voi määränemmistöllä päättää asiasta toisin yhden kuukauden kuluessa.

43 artikla

Komitea voi käsitellä myös muita kysymyksiä, jotka puheenjohtaja saattaa sen käsiteltäviksi joko omasta aloitteestaan tai jäsenvaltion edustajan pyynnöstä.

44 artikla

Tätä asetusta sovelletaan siten, että perustamissopimuksen 33 ja 131 artiklassa määräytyt tavoitteet otetaan huomioon samanaikaisesti ja asianmukaisella tavalla.

45 artikla

Asetusta (EY) N:o 1254/1999 ja sen täytäntöön panemiseksi annettuja säännöksiä sovelletaan 1 artiklassa tarkoitettuihin tuotteisiin.

IV OSASTO

SIIRTYMÄ- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

46 artikla

1. Kumotaan asetukset (ETY) N:o 804/68, N:o 986/68, N:o 987/68, N:o 508/71, N:o 1422/78, N:o 1723/

81, N:o 2990/82, N:o 1842/83, N:o 865/84 ja N:o 777/87.

2. Viitauksia asetukseen (ETY) N:o 804/68 pidetään viitauksina tähän asetukseen ja ne luetaan liitteessä III olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

47 artikla

Komissio vahvistaa 42 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen:

- toimenpiteet, joilla helpotetaan siirtymistä asetuksessa (ETY) N:o 804/68 tarkoitetuista järjestelyistä tässä asetuksessa tarkoitettuihin järjestelyihin,
- erityisten käytännön ongelmien ratkaisemiseksi tarvittavat toimenpiteet. Tällaiset toimenpiteet voivat

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 1999.

asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa poiketa tietyistä tämän asetuksen osista.

48 artikla

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2000.

Newoston puolesta

K.-H. FUNKE

Puheenjohtaja

LIITE I

LISÄTUKI: ASETUKSEN 17 ARTIKLASSA TARKOITETUT YLEISET MÄÄRÄT

(miljoonaa euroa)

	2005	2006	2007 ja sitä seuraavat kalenterivuodet
Belgia	8,6	17,1	25,7
Tanska	11,5	23,0	34,5
Saksa	72,0	144,0	216,0
Kreikka	1,6	3,3	4,9
Espanja	14,4	28,7	43,1
Ranska	62,6	125,3	187,9
Irlanti	13,6	27,1	40,7
Italia	25,7	51,3	77,0
Luxemburg	0,7	1,4	2,1
Alankomaat	28,6	57,2	85,8
Itävalta	7,1	14,2	21,3
Portugali	4,8	9,7	14,5
Suomi	6,2	12,4	18,6
Ruotsi	8,5	17,1	25,6
Yhdistynyt kuningaskunta	37,7	75,4	113,1

LIITE II

CN-koodi	Tavaran kuvaus
0403 10 51–99 ja 0403 90 71–99	Kirnupiimä, juoksetettu maito ja kerma, jogurtti, kefiiri ja muu käynyt tai hapatettu maito ja kerma, myös tiivistetty tai maustettu tai lisättyä sokeria tai muuta makeutusainetta, hedelmää tai kaakaota sisältävä
ex 0405	Voi ja muut maitorasvat; maidosta valmistetut levitteet
0405 20	— maidosta valmistetut levitteet
0405 20 10	— — rasvapitoisuus vähintään 39 painoprosenttia, mutta pienempi kuin 60 painoprosenttia
0405 20 30	— — rasvapitoisuus vähintään 60 painoprosenttia, mutta enintään 75 painoprosenttia
ex 1517	Margariini; syötävät seokset ja valmisteet, jotka on valmistettu eläin- tai kasvirasvoista tai -öljyistä tai tämän ryhmän eri rasvojen ja öljyjen jakeista, muut kuin nimikkeen 1516 syötävät rasvat ja öljyt sekä niiden jakeet:
1517 10	— margariini, ei kuitenkaan nestemäinen margariini:
1517 10 10	— — jossa on enemmän kuin 10 painoprosenttia, mutta enintään 15 painoprosenttia maitorasvaa
1517 90	— muut:
1517 90 10	— — joissa on enemmän kuin 10 painoprosenttia, mutta enintään 15 painoprosenttia maitorasvaa
ex 1702	Laktoosi ja laktoosisiirappi:
1702 11 00	— — laktoosipitoisuus vedettömänä laktoosina ilmaistuna vähintään 99 prosenttia kuiva-aineen painosta
ex 1704	Kaakaota sisältämättömät sokerivalmisteet (myös valkoinen suklaa):
ex 1704 90	— muut, lukuun ottamatta lakritsiuutetta, jossa on sakkaroosia enemmän kuin 10 painoprosenttia, mutta ei muita lisättyjä aineita
ex 1806	Suklaa ja muut kaakaota sisältävät elintarvikevalmisteet, ei kuitenkaan nimikkeen 1806 10 ainoastaan sakkaroosilla makeutettu kaakaojauhe
ex 1901	Mallasuute, muualle kuulumattomat hienoista tai karkeista jauhoista, tärkkelyksestä tai mallasuutteesta tehdyt elintarvikevalmisteet, joissa ei ole lainkaan kaakaota tai joissa sitä on vähemmän kuin 40 painoprosenttia täysin rasvatomasta aineesta laskettuna; muualle kuulumattomat nimikkeiden 0401–0404 tuotteista tehdyt elintarvikevalmisteet, joissa ei ole lainkaan kaakaota tai joissa sitä on vähemmän kuin 5 painoprosenttia täysin rasvatomasta aineesta laskettuna:
1901 10 00	— pikkulasten ruoaksi tarkoitettut valmisteet vähittäismyyntipakkauksissa
1901 20 00	— Seokset ja taikinat, nimikkeen 1905 leipomatuotteiden valmistukseen tarvittavat
1901 90	— Muut:
	— — Muut:
1901 90 91	— — — jotka eivät sisällä maitorasvoja, sakkaroosia, isoglukoosia, glukosia tai tärkkelystä tai jotka sisältävät vähemmän kuin 1,5 painoprosenttia maitorasvaa, vähemmän kuin 5 painoprosenttia sakkaroosia (mukaan lukien inverttisokeri) tai isoglukoosia, vähemmän kuin 5 painoprosenttia glukosia tai tärkkelystä, eivät kuitenkaan nimikkeiden 0401–0404 tuotteista jauheeksi valmistettuja elintarvikkeita
1901 90 99	— — — Muut

CN-koodi	Tavaran kuvaus
ex 1902	Makaronivalmisteet, kuten spagetti, makaroni, nuudelit, lasagne, gnocchi, ravioli ja cannelloni, myös kypsennetyt tai (lihalla tai muulla aineella) täytetyt tai muulla tavalla valmistetut; couscous, myös valmistettu: — kypsentämättömät makaronivalmisteet, joita ei ole täytetty eikä muulla tavalla valmistettu:
1902 19	— — muut
1902 20	— täytetyt makaronivalmisteet, myös kypsennetyt tai muulla tavalla valmistetut: — — muut:
1902 20 91	— — — kypsennetyt
1902 20 99	— — — muut
1902 30	— muut makaronivalmisteet
1902 40	— couscous
1902 40 90	— — muut
1904	Viljasta tai viljatuotteista paisuttamalla tai paahtamalla tehdyt elintarvikevalmisteet (esim. maissihiutaleet); vilja (ei kuitenkaan maissi) jyvänä tai jyväsäinä tai hiutaleina tai muulla tavalla valmistettuina jyvänä tai jyväsäinä (lukuun ottamatta jauhoja), esikypsennetty tai muulla tavalla valmistettu, muualle kuulumattomat
1905	Ruokaleipä, kakut ja leivokset, keksit ja pikkuleivät (biscuits) sekä muut leipomatuotteet, myös jos niissä on kaakaota; ehtoollisleipä, tyhjät oblaattikap-selit, jollaiset soveltuvat farmaseuttiseen käyttöön, sinettiöylätit, riisipaperi ja niiden kaltaiset tuotteet:
1905 10 00	— näkkileipä
1905 20	— maustekakut
1905 30	— makeat keksit ja pikkuleivät (sweet biscuits); vohvelit ja vohvelikeksit
1905 40	— korput, paahdettu leipä ja niiden kaltaiset paahdetut tuotteet
1905 90	— muut: — — muut:
1905 90 40	— — — vohvelit ja vohvelikeksit, joissa on vettä enemmän kuin 10 painopro-senttia
1905 90 45	— — — keksit ja pikkuleivät (biscuits)
1905 90 55	— — — puristetut tai paisutetut tuotteet, maustetut tai suolatut
1905 90 60	— — — — lisättyä makeutusainetta sisältävät
1905 90 90	— — — — muut
ex 2004	Muulla tavalla kuin etikan tai etikkahapon avulla valmistetut tai säilötyt muut kasvikset, jäädytetyt, muut kuin nimikkeen 2006 tuotteet;
2004 10	— perunat: — — muut:
2004 10 91	— — — hienoina tai karkeina jauhoina taikka hiutaleina
ex 2005	Muulla tavalla kuin etikan tai etikkahapon avulla valmistetut tai säilötyt muut kasvikset, jäädyttämättömät, muut kuin nimikkeen 2006 tuotteet:
2005 20	— perunat:
2005 20 10	— — hienoina tai karkeina jauhoina taikka hiutaleina
ex 2008	Muulla tavalla valmistetut tai säilötyt hedelmät, pähkinät ja muut syötävät kasvinosat, myös lisättyä sokeria, muuta makeutusainetta tai alkoholia sisältävät, muualle kuulumattomat: — pähkinät, maapähkinät ja muut siemenet, myös näiden sekoitukset:

CN-koodi	Tavaran kuvaus
2008 11	— — maapähkinät:
2008 11 10	— — — maapähkinävoi
2105 00	Jäätelö, mehujää ja niiden kaltaiset jäädytetyt valmisteet, myös kaakaota sisältävät:
ex 2106	Muualle kuulumattomat elintarvikevalmisteet, ei kuitenkaan nimikkeiden 2106 90 20 alkoholipitoiset valmisteet (seokset) eikä nimikkeiden 2106 90 30, 2106 90 51, 2106 90 55 ja 2106 90 59 lisättyä maku- tai väriainetta sisältävät sokerisiirapit
ex 2202	Vesi, myös kivennäisvesi ja hiilihapotettu vesi, lisättyä sokeria tai muuta makeutusainetta sisältävä tai maustettu, ja muut alkoholittomat juomat, ei kuitenkaan nimikkeen 2009 hedelmä- ja kasvismehut:
2202 90	— muut:
	— — muut, jotka sisältävät nimikkeiden 0401–0404 tuotteista saatuja rasvoja:
2202 90 91	— — — vähemmän kuin 0,2 painoprosenttia
2202 90 95	— — — vähintään 0,2 painoprosenttia, mutta vähemmän kuin 2 painoprosenttia
2202 90 99	— — — vähintään 2 painoprosenttia
ex 2208	Denaturoimaton etyylialkoholi (etanoli), alkoholipitoisuus vähemmän kuin 80 tilavuusprosenttia; väkevät alkoholijuomat, liköörit ja muut alkoholipitoiset juomat:
2208 70	— liköörit
2208 90	— muut:
	— — muut väkevät alkoholijuomat ja muut alkoholipitoiset juomat:
	— — — enintään 2 litraa vetävissä astioissa:
	— — — — muut
2208 90 69	— — — — muut alkoholipitoiset juomat
	— — — enemmän kuin 2 litraa vetävissä astioissa:
2208 90 78	— — — — muut alkoholipitoiset juomat
ex 3302	Hyvänhajusten aineiden seokset sekä yhteen tai useampaan tällaiseen aineeseen perustuvat seokset (myös alkoholiliuokset), jollaisia käytetään raaka-aineena teollisuudessa; muut hyvänhajuisiin aineisiin perustuvat valmisteet, jollaisia käytetään juomien valmistukseen:
3302 10	— jollaisia käytetään elintarvike- tai juomateollisuudessa:
	— — jollaisia käytetään juomateollisuudessa:
3302 10 29	— — — — muut
3501	Kaseiini, kaseinaatit ja muut kaseiinijohdannaiset; kaseiiniliimat
ex 3502	Albumiinit, albuminaatit ja muut albumiinijohdannaiset:
3502 20	— maitoalbumiini (laktalbumiini), myös kahden tai useamman heraproteiinin tiivisteet:
	— — muut
3502 20 91	— — — kuivattu (esim. levyinä, suomuina, hiutaleina, jauheena)
3502 20 99	— — — muut

LIITE III

VASTAAVUUSTAULUKKO

Asetus (ETY) N:o 804/68	Tämä asetus
1 artikla	1 artikla
2 artikla	2 artikla
3 artiklan 1 ja 2 kohta	3 artiklan 1 kohta
3 artiklan 3 kohta	—
3 artiklan 4 kohta	3 artiklan 2 kohta
4 artikla	—
5 artikla	4 artiklan 1 kohta
5 a artikla	—
5 c artikla	5 artikla
6 artiklan 2 kohta	6 artiklan 3 kohta
6 artiklan 3 kohta	6 artiklan 4 kohta
6 artiklan 4 kohta	6 artiklan 5 kohta
6 artiklan 6 kohta	10 artikla
7 artiklan 1 kohta	7 artiklan 1 kohta
7 artiklan 2 kohta	7 artiklan 3 kohta
7 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta	7 artiklan 4 kohdan ensimmäinen alakohta
7 artiklan 3 kohdan neljäs alakohta	7 artiklan 4 kohdan toinen alakohta
7 artiklan 4 kohta	7 artiklan 5 kohta
7 artiklan 5 kohta	10 artikla
7 a artikla	—
8 artiklan 1, 2 ja 3 kohta	8 artiklan 1, 2 ja 3 kohta
8 artiklan 4 kohta	10 artikla
9 artiklan 3 kohta	10 artikla
10 artiklan 1 kohta	11 artiklan 1 kohta
10 artiklan 2 kohta	—
10 artiklan 3 kohta	15 artikla
11 artiklan 1 kohta	12 artiklan 1 kohta
11 artiklan 2 kohta	—
11 artiklan 3 kohta	15 artikla
12 artiklan 3 kohta	15 artikla
13 artikla	26 artikla
14 artikla	27 artikla
15 artikla	28 artikla
16 artikla	29 artikla
16 a artikla	30 artikla
17 artikla	31 artikla

Asetus (ETY) N:o 804/68	Tämä asetetus
18 artikla	32 artikla
19 artikla	33 artikla
20 artikla	34 artikla
21 artikla	35 artikla
22 artikla	—
22 a artikla	36 artikla
23 artikla	37 artikla
24 artikla	38 artikla
24 a artikla	39 artikla
25 artikla	—
26 artiklan 1 ja 2 kohta	14 artiklan 1 ja 2 kohta
26 artiklan 4 kohta	15 artikla
26 artiklan 5 kohta	—
28 artikla	40 artikla
29 artiklan 1 kohta	41 artikla
29 artiklan 2 kohta	—
30 artikla	42 artikla
31 artikla	43 artikla
32 artikla	—
33 artikla	44 artikla
34 artikla	45 artikla
35 artikla	—
36 artikla	—
37 artiklan 1 kohta	48 artikla
Liite	Liite II

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1256/1999,

annettu 17 päivänä toukokuuta 1999,

maito- ja maitotuotealan lisämaksusta annetun asetuksen (ETY) N:o 3950/92 muuttamisesta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁽²⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽³⁾,

ottaa huomioon alueiden komitean lausunnon⁽⁴⁾,

ottaa huomioon tilintarkastustuomioistuimen lausunnon⁽⁵⁾,

sekä katsoo, että

(1) maito- ja maitotuotealan lisämaksusta 28 päivänä joulukuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 3950/92⁽⁶⁾ mukaisesti lisämaksujärjestelmää, joka otettiin tällä alalla alun perin käyttöön 2 päivänä huhtikuuta 1984, jatkettiin uudelleen seitsemän 12 kuukauden pituisen jakson ajaksi; järjestelmän tarkoituksena oli vähentää kysynnän ja tarjonnan välistä epätasapainoa ja siitä johtuvaa rakenteellista ylijäämää maidon ja maitotuotteiden markkinoilla; järjestelmä on tulevaisuudessa edelleen tarpeen paremman markkinatasapainon saavuttamiseksi; tästä syystä sitä olisi sovellettava edelleen kahdeksan peräkkäisen 12 kuukauden pituisen jakson ajan 1 päivästä huhtikuuta 2000 alkaen,

(2) maitoalan hintatukea pienennetään asteittain yhteensä 15 prosentilla kolmen markkinointivuoden aikana 1 päivästä heinäkuuta 2005 alkaen;

tästä toimenpiteestä maito- ja maitotuotteiden yhteisön kulutukselle ja viennille aiheutuvien seurausten perusteella maidon kokonaisviitemääriä voidaan yhteisössä korottaa tasapainoisesti kulloisenkin vastaavan hinnanleikkauksen jälkeen ja puuttamalla rakenteellisiin ongelmiin varhaisemmassa vaiheessa,

(3) tilakohtainen viitemäärä olisi määriteltävä käytävissä olevaksi määräksi niitä määriä lukuun ottamatta, jotka mahdollisesti on siirretty väliaikaisesti 31 päivänä maaliskuuta 2000, jolloin maksujärjestelmän soveltamisen vuonna 1992 päätetty seitsemän jakson jatkoajaksi päättyy,

(4) tilakohtaisten viitemäärien vajaan käyttö voi haitata maidontuotantoalan asianmukaista kehittämistä; tämän välttämiseksi jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus päättää yhteisön lainsäädännön yleisten periaatteiden mukaisesti, että tapauksissa, joissa vajaan käyttö on merkittävää ja kestää huomattavan pitkän ajan, käyttämättä jääneet viitemäärät palautuvat valtakunnalliseen varastoon, josta ne voidaan myöntää uudelleen muille tuottajille,

(5) maitotuotannon rakenneuudistusta ja ympäristöparannuksia koskevien viitemäärien hajautetun hallinnoinnin mahdollistamiseksi paremmin jäsenvaltioille olisi annettava valtuudet soveltaa tiettyjä asioita koskevia määräyksiä asianomaisella alueellisella tasolla tai keräilyvyöhykkeillä,

(6) lisämaksujärjestelmästä saadun kokemuksen perusteella viitemäärien siirto käyttämällä sellaisia oikeudellisia toimia, esimerkiksi vuokrausta, jotka eivät välttämättä johda kyseisten viitemäärien pysyvään myöntämiseen vastaanottajalle, voi olla tuotantorakenteiden parantamista haittaava ylimääräinen kustannustekijä maidontuotannossa; jotta viitemäärien merkitys maito- ja maitotuotteiden markkinoita säätelevänä tekijänä vahvistuisi, jäsenvaltioiden olisi voitava myöntää vuokrauksen tai vastaavien oikeudellisten toimien kautta valtakunnalliseen varastoon uudelleen jakamista varten siirrettyjä viitemääriä

⁽¹⁾ EYVL C 170, 4.6.1998, s. 60.

⁽²⁾ Lausunto annettu 6.5.1999 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EYVL C 407, 28.12.1998, s. 203.

⁽⁴⁾ EYVL C 93, 6.4.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ EYVL C 401, 22.12.1998, s. 3.

⁽⁶⁾ EYVL L 405, 31.12.1992, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 751/1999 (EYVL L 96, 10.4.1999, s. 11).

objektiivisin perustein aktiivisille tuottajille, erityisesti niille, jotka ovat käyttäneet niitä aikaisemmin; lisäksi jäsenvaltioilla olisi oltava oikeus järjestää viitemäärien siirto muulla tavalla kuin tuottajien välisinä yksittäisinä toimina; erityisesti olemassa olevien laillisten oikeuksien huomioon ottamiseksi olisi selvästi säädettävä siitä, että jäsenvaltioiden on näitä valtuuksia käyttäessään toteutettava tarvittavat toimenpiteet yhteisön lainsäädännön yleisten periaatteiden noudattamiseksi, ja

- (7) tietyt asetuksen (ETY) N:o 3950/92 säännöksistä ovat vanhentuneet, ja siksi ne pitäisi poistaa,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Muutetaan asetus (ETY) N:o 3950/92 seuraavasti:

1. Korvataan 1 artiklan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”Otetaan käyttöön 1 päivästä huhtikuuta 2000 alkaen kahdeksan uuden peräkkäisen 12 kuukauden pituisen jakson ajaksi lisämaksu, jonka lehmänmaidon tuottajat maksavat maidosta tai maitomäärää vastaavasta tuotteesta, joka on toimitettu ostajalle tai myyty suoraan kulutukseen kyseisen 12 kuukauden pituisen jakson aikana, ja jonka määrä ylittää erikseen määritettävän määrän.”

2. Korvataan 3 artiklan 2 kohdassa oleva taulukko tämän asetuksen liitteessä I olevalla taulukolla.
3. Korvataan 3 artiklan 2 kohta seuraavasti:

”2) Vahvistetaan liitteessä olevat kokonaismäärät, ellei tarkistuksesta, joka mahdollisesti tehdään yleisen markkinatilanteen ja erityisesti tietyissä jäsenvaltioissa vallitsevien erityisolosuhteiden perusteella, muuta johdu.

Korvauksena suomalaisille SLOM-tuottajille Suomen toimituskiintiön kokonaismäärä voidaan korottaa enintään 200 000 tonniin, joka jaetaan yhteisön lainsäädännön mukaisesti. Tämä varaera ei ole siirrettävä, ja se on käytettävä yksinomaan

sellaisten tuottajien hyväksi, joiden kohdalla liittymisen vaikuttaa haitallisesti oikeuteen aloittaa tuotanto uudelleen.

Kokonaismäärien korotuksesta sekä edellytyksistä, joiden mukaisesti edellisessä alakohdassa tarkoitettujen tilakohtaisten viitemäärien myönnetään, päätetään 11 artiklassa tarkoitettuna menettelyn mukaisesti.”

4. Poistetaan 3 artiklan 3 kohta.

5. Korvataan 4 artikla seuraavasti:

”4 artikla

1. Tilalla käytettävissä oleva tilakohtainen viitemäärä on yhtä suuri kuin 31 päivänä maaliskuuta 2000 käytettävissä oleva viitemäärä. Sitä mukautetaan tarvittaessa kunkin ajanjakson osalta, jotta samankaltaisten tilakohtaisten viitemäärien summa ei ylitä vastaavaa 3 artiklassa tarkoitettua yhteismäärää ottaen huomioon mahdolliset vähennykset 5 artiklassa tarkoitettuna valtakunnallisen varaston kasvattamiseksi.

2. Tilakohtaista viitemäärää korotetaan tai se vahvistetaan tuottajan asianmukaisesti perustellusta pyynnöstä, jotta voitaisiin ottaa huomioon tuottajan toimituksiin ja/tai suoramyynntiin vaikuttavat muutokset. Viitemäärän korottaminen tai sen vahvistaminen edellyttää tuottajalla olevan muun viitemäärän vastaavaa laskua tai poistamista. Nämä mukautukset eivät saa lisätä kyseisen jäsenvaltion 3 artiklassa tarkoitettujen toimistusten tai suoramyynnin yhteismääriä.

Kun tilakohtaisiin viitemääriin tehdään lopullisia muutoksia, 3 artiklassa tarkoitettujen määrät mukautetaan 11 artiklassa säädetyllä menettelyllä mukaisesti.”

6. Korvataan 5 artikla seuraavasti:

”5 artikla

Edellä 3 artiklassa tarkoitettujen määrien sisällä jäsenvaltio voi kasvattaa valtakunnallista varastoa tilakohtaisten viitemäärien kautta linjan tehtävän alentamisen vuoksi, jotta ylimääräiset tai erityiset viitemäärät voitaisiin myöntää tietyille tuottajille komission kanssa sovitulla asiallisilla perusteilla.

Jos tuottajat eivät ole myyneet maitoa tai muita maitotuotteita yhtenä 12 kuukauden pituisen jakson aikana, heidän käytettävissään olevat viitemäärät siirretään valtakunnalliseen varastoon ja ne voidaan myöntää uudelleen ensimmäisen alakohdan mukaisesti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 6 artiklan 1 kohdan soveltamista. Jos tuottaja aloittaa maidon tai muiden maitotuotteiden tuotannon uudelleen jäsenvaltion määrittämän ajan kuluessa, hänelle myönnetään viitemäärä 4 artiklan 1 kohdan mukaisesti viimeistään hänen anomustaan seuraavana 1 päivänä huhtikuuta.

Jos tuottaja ei käytä vähintään 70 prosenttia käytettävissä olevasta tilakohtaisesta viitemäärästä joko toimituksina tai suoramyynninä vähintään yhden 12 kuukauden pituisen jakson aikana, jäsenvaltiot voivat päättää yhteisön lainsäädännön yleisten periaatteiden mukaisesti:

- palautuuko käyttämätön viitemäärä kokonaan tai osittain valtakunnalliseen varastoon ja millä ehdoilla. Käyttämättömät viitemäärät eivät kuitenkaan palaudu valtakunnalliseen varastoon, jos kyseessä on ylivoimainen este tai jos kyseisen tuottajan tuotantokyvyn muutokseen on toimivaltaisen viranomaisen toteama perusteltu syy.
- millä ehdoilla viitemäärä myönnetään uudelleen kyseiselle tuottajalle.”

7. Korvataan 6 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on ennen niiden määrittämää päivämäärää ja viimeistään 31 päivään maaliskuuta mennessä annettava lupa niiden tilakohtaisten viitemäärien tilapäiseen siirtämiseen kyseiseksi 12 kuukauden jaksoksi, joita niihin oikeutetut tuottajat eivät aio käyttää.”

8. Korvataan 7 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Tilalla käytettävissä oleva viitemäärä siirtyy tilan mukana, kun se myydään, vuokrataan toiselle tai siirretään perinnön kautta uudelleen viitemäärät käyttöön ottaville tuottajille sellaisia yksityiskohtaisia sääntöjä noudattaen, jotka jäsenvaltio määrittää ottaen huomioon maidontuotantoon

käytettävän pinta-alan tai muut asialliset perusteet ja tarvittaessa osapuolten välisen sopimuksen.

Se osa viitemäärästä, jota ei mahdollisesti siirretä tilan mukana, lisätään valtakunnalliseen varastoon. Kuitenkin, jos osa viitemäärästä on palautettu valtakunnalliseen varastoon viitemäärien siirtämisen yhteydessä, vähennystä ei sovelleta tapauksiin, joissa viitemäärät siirretään takaisin.

Samoja säännöksiä sovelletaan muihin siirtotoimiin, joilla on vastaavanlaisia oikeudellisia vaikutuksia tuottajille.

Kuitenkin kun maa-alueet siirretään julkisille viranomaisilla ja/tai kun julkinen etu niin vaatii tai kun siirtoa ei toteuteta maataloudellisista syistä, jäsenvaltiot säätävät, että tarvittavat toimenpiteet osapuolten oikeudellisen edun turvaamiseksi otetaan käyttöön ja erityisesti luopuvan tuottajan on pystyttävä jatkamaan maidontuotantoa, jos hän niin haluaa.”

9. Korvataan 8 artikla seuraavasti:

”8 artikla

Jäsenvaltiot voivat maidontuotannon rakenneuudistuksen toteuttamiseksi tai ympäristön parantamiseksi toteuttaa yhden tai useamman seuraavista toimenpiteistä sellaisia yksityiskohtaisia sääntöjä noudattaen, jotka jäsenvaltio antaa ottaen huomioon osapuolten oikeudelliset edut. Jäsenvaltio voi

- a) myöntää tuottajille, jotka sitoutuvat lopettamaan kokonaan tai osittain maidontuotantonsa, yhtenä tai useampana eränä maksettavan korvauksen ja kasvattaa valtakunnallista varastoa näin vapautuneilla viitemäärillä;
- b) määrittää asiallisilla perusteilla ne edellytykset, joiden perusteella toimivaltainen viranomainen tai sen nimeämä toimielin voi jakaa uudelleen tuottajille ennakkomaksua vastaan 12 kuukauden pituisen jakson alussa muilta sellaisilta tuottajilta lopullisesti vapautuneet viitemäärät, joille on maksettu yhtenä tai useampana eränä edellä mainitun ennakkomaksun suuruinen korvaus;

- c) säätää, että jos luopuva tuottaja haluaa jatkaa maidontuotantoa, hänelle annetaan käyttöön kyseisellä tilalla käytettävissä oleva viitemäärä silloin, kun ympäristön parantamiseksi tarkoitettut maa-alueet on siirretty;
- d) määrittää asiallisilla perusteilla keräilyalueet ja keräilyvyöhykkeet, joiden sisällä sallitaan lopulliset viitemäärien siirrot ilman vastaavien maa-alueiden siirtämistä maidontuotannon rakenteen parantamiseksi;
- e) sallia tuottajan pyydettyä sitä toimivaltaiselta viranomaiselta tai sen nimittämältä toimieliemeltä maidontuotannon rakenteen parantamiseksi tilalla tai tuotannon laajentamisen sallimiseksi siirtää viitemäärät lopullisesti ilman vastaavien maa-alueiden siirtämistä ja päinvastoin.

Edellä a, b, c ja e alakohdassa tarkoitettuja säännöksiä voidaan soveltaa kansallisella tasolla, sopivalla alueellisella tasolla tai keräilyvyöhykkeillä.”

10. Lisätään 8 artiklan jälkeen uusi artikla seuraavasti:

”8a artikla

Jäsenvaltiot voivat yhteisön lainsäädännön yleisiä periaatteita noudattaen toteuttaa seuraavat toimenpiteet, joiden tavoitteena on varmistaa se, että viitemäärät myönnetään ainoastaan aktiivisille maidontuottajille:

- a) Jos viitemäärä on siirretty tai siirretään sitä vastaavan maa-alueen mukana tai ilman maa-alueita maanvuokrauksella tai oikeudellisilta vaikutuksiltaan vastaavalla tavalla, jäsenvaltioiden on päätettävä objektiivisin perustein,

palautuuko siirretty viitemäärä kokonaan tai osittain valtakunnalliseen varastoon, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 7 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan soveltamista.

Tätä säännöstä ei sovelleta 6 artiklan mukaisiin väliaikaisiin siirtoihin.

- b) Jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta viitemäärien siirtoa koskevia 7 artiklan 1 kohdan säännöksiä.”

11. Lisätään tämän asetuksen liitteessä II oleva liite asetukseen (ETY) N:o 3950/92.

2 artikla

Jos 1 artiklassa säädettyjen muutosten soveltamisen helpottamiseksi tarvitaan siirtymäkauden toimenpiteitä, ne vahvistetaan asetuksen (ETY) N:o 3950/92 11 artiklassa tarkoitettun menettelyn mukaisesti.

3 artikla

Neuvosto toteuttaa vuonna 2003 komission selvityksen pohjalta lisämaksujärjestelmää koskevan välitarkastuksen tavoitteena lakkauttaa järjestelmä vuoden 2006 jälkeen.

4 artikla

Tämä asetus tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä huhtikuuta 2000, lukuun ottamatta sen 1 artiklan 2 kohtaa, jota sovelletaan asetuksen voimaantulopäivästä.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 1999.

Neuvoston puolesta

K.-H. FUNKE

Puheenjohtaja

LIITE I

”Asetuksen 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettut kokonaisviitemäärät 1.4.1999–31.3.2000

(tonneina)

Jäsenvaltio	Toimitukset	Suoramyynti
Belgia	3 140 696	169 735
Tanska	4 454 640	708
Saksa	27 767 036	97 780
Kreikka	629 817	696
Espanja	5 457 564	109 386
Ranska	23 793 932	441 866
Irlanti	5 236 575	9 189
Italia	9 698 399	231 661
Luxemburg	268 098	951
Alankomaat	10 991 900	82 792
Itävalta	2 543 979	205 422
Portugali	1 835 461	37 000
Suomi	2 394 528	10 000
Ruotsi	3 300 000	3 000
Yhdistynyt kuningaskunta	14 373 969	216 078”

LIITE II

”LIITE

a) Asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut kokonaisviitemäärät 1.4.2000–31.3.2001

(tonneina)

Jäsenvaltio	Toimitukset	Suoramyynti
Belgia	3 140 696	169 735
Tanska	4 454 640	708
Saksa	27 767 036	97 780
Kreikka	674 617	696
Espanja	5 807 564	109 386
Ranska	23 793 932	441 866
Irlanti	5 332 575	9 189
Italia	10 082 399	231 661
Luxemburg	268 098	951
Alankomaat	10 991 900	82 792
Itävalta	2 543 979	205 422
Portugali	1 835 461	37 000
Suomi	2 394 528	10 000
Ruotsi	3 300 000	3 000
Yhdistynyt kuningaskunta	14 386 577 (*)	216 078

(*) Erityinen lisäys kiintiöön Pohjois-Irlantia varten.

c) Asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut kokonaisviitemäärät 1.4.2002–31.3.2005

(tonneina)

Jäsenvaltio	Toimitukset	Suoramyynti
Belgia	3 140 696	169 735
Tanska	4 454 640	708
Saksa	27 767 036	97 780
Kreikka	699 817	696
Espanja	6 007 564	109 386
Ranska	23 793 932	441 866
Irlanti	5 386 575	9 189
Italia	10 298 399	231 661
Luxemburg	268 098	951
Alankomaat	10 991 900	82 792
Itävalta	2 543 979	205 422
Portugali	1 835 461	37 000
Suomi	2 394 528	10 000
Ruotsi	3 300 000	3 000
Yhdistynyt kuningaskunta	14 393 669	216 078

b) Asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut kokonaisviitemäärät 1.4.2001–31.3.2002

(tonneina)

Jäsenvaltio	Toimitukset	Suoramyynti
Belgia	3 140 696	169 735
Tanska	4 454 640	708
Saksa	27 767 036	97 780
Kreikka	699 817	696
Espanja	6 007 564	109 386
Ranska	23 793 932	441 866
Irlanti	5 386 575	9 189
Italia	10 298 399	231 661
Luxemburg	268 098	951
Alankomaat	10 991 900	82 792
Itävalta	2 543 979	205 422
Portugali	1 835 461	37 000
Suomi	2 394 528	10 000
Ruotsi	3 300 000	3 000
Yhdistynyt kuningaskunta	14 393 669 (*)	216 078

(*) Erityinen lisäys kiintiöön Pohjois-Irlantia varten.

d) Asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitetut kokonaisviitemäärät 1.4.2005–31.3.2006

(tonneina)

Jäsenvaltio	Toimitukset	Suoramyynti
Belgia	3 157 248	169 735
Tanska	4 476 917	708
Saksa	27 906 360	97 780
Kreikka	699 817	696
Espanja	6 007 564	109 386
Ranska	23 915 111	441 866
Irlanti	5 386 575	9 189
Italia	10 298 399	231 661
Luxemburg	269 443	951
Alankomaat	11 047 273	82 792
Itävalta	2 557 726	205 422
Portugali	1 844 823	37 000
Suomi	2 406 551	10 000
Ruotsi	3 316 515	3 000
Yhdistynyt kuningaskunta	14 466 619	216 078

e) Asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kokonaisviitemäärien 1.4.2006–31.3.2007

(tonneina)

Jäsenvaltio	Toimitukset	Suoramyynti
Belgia	3 173 800	169 735
Tanska	4 499 193	708
Saksa	28 045 684	97 780
Kreikka	699 817	696
Espanja	6 007 564	109 386
Ranska	24 036 290	441 866
Irlanti	5 386 575	9 189
Italia	10 298 399	231 661
Luxemburg	270 788	951
Alankomaat	11 102 647	82 792
Itävalta	2 571 473	205 422
Portugali	1 854 186	37 000
Suomi	2 418 573	10 000
Ruotsi	3 333 030	3 000
Yhdistynyt kuningaskunta	14 539 569	216 078

f) Asetuksen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen kokonaisviitemäärien 1.4.2007–31.3.2008

(tonneina)

Jäsenvaltio	Toimitukset	Suoramyynti
Belgia	3 190 352	169 735
Tanska	4 521 470	708
Saksa	28 185 008	97 780
Kreikka	699 817	696
Espanja	6 007 564	109 386
Ranska	24 157 469	441 866
Irlanti	5 386 575	9 189
Italia	10 298 399	231 661
Luxemburg	272 134	951
Alankomaat	11 158 020	82 792
Itävalta	2 585 220	205 422
Portugali	1 863 548	37 000
Suomi	2 430 596	10 000
Ruotsi	3 349 545	3 000
Yhdistynyt kuningaskunta	14 612 520	216 078

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1257/1999,

annettu 17 päivänä toukokuuta 1999,

Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen ja tiettyjen asetusten muuttamisesta ja kumoamisesta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 36 ja 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁽²⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽³⁾,

ottaa huomioon alueiden komitean lausunnon⁽⁴⁾,

ottaa huomioon tilintarkastustuomioistuimen lausunnon⁽⁵⁾,

sekä katsoo, että

- (1) yhteisen maatalouspolitiikan muita välineitä olisi tehostettava ja täydennettävä yhteisellä maaseudun kehittämissä politiikalla, ja edistettävä siten tälle politiikalle perustamissopimuksen 33 artiklan 1 kohdassa asetettujen tavoitteiden saavuttamista,
- (2) perustamissopimuksen 33 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaan yhteistä maatalouspolitiikkaa ja sen erityismenetelmiä suunniteltaessa otetaan huomioon maataloustoiminnan erityisluonne, joka johtuu maatalouden yhteiskunnallisesta rakenteesta sekä eri maatalousalueiden välisistä rakenteellisista eroista ja luonnonolojen eroista,
- (3) perustamissopimuksen 159 artiklan mukaan yhteisön politiikan täytäntöönpanossa otetaan huomioon taloudelliselle ja sosiaaliselle yhteenkuuluvuudelle 158 ja 160 artiklassa asetetut

tavoitteet ja osallistutaan niiden toteuttamiseen; tästä syystä maaseudun kehittämistoimenpiteitä olisi tämän politiikan osana toteutettava rakennerahastoja koskevista yleisistä säännöksistä 21 päivänä kesäkuuta 1999 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1260/1999⁽⁶⁾ määritellyillä kehityksessä jälkeen jääneillä alueilla (tavoite nro 1) ja rakenteellisissa vaikeuksissa olevilla alueilla (tavoite nro 2),

- (4) maatalouden rakenteiden parantamiseen tarkoitettujen toimenpiteiden toteuttamiseksi yhteisessä maatalouspolitiikassa käyttöön jo vuonna 1972; lähes kahden vuosikymmenen ajan maatalouden rakennepolitiikkaa on yritetty yhdistää maaseutualueiden laajempaan taloudelliseen ja yhteiskunnalliseen kokonaisuuteen; vuoden 1992 uudistuksessa korostettiin maatalouden merkitystä ympäristölle, koska maatalous on suurin maankäyttäjä,
- (5) maaseutupolitiikkaa toteutetaan tällä hetkellä lukuisin monimutkaisin välinein,
- (6) tulevaisuudessa maatalouden on sopeuduttava uudenlaisiin tilanteisiin samoin kuin markkinoiden kehitykseen, markkinapolitiikan ja kaupan sääntöihin, kuluttajien tarpeisiin ja mieltymyksiin sekä yhteisön seuraavaan laajenemiseen liittyviin muutoksiin; muutokset eivät vaikuta ainoastaan maatalousmarkkinoihin, vaan yleensäkin maaseutualueiden paikalliseen talouteen; maaseudun kehittämissä politiikalla pitäisi pyrkiä maaseutualueiden kilpailukyyn palauttamiseen ja lisäämiseen ja siten työpaikkojen säilyttämiseen ja luomiseen näillä alueilla,
- (7) tätä kehitystä olisi kannustettava ja tuettava maaseutupolitiikan nykyisten välineiden uudelleenjärjestelyllä ja yksinkertaistamisella,
- (8) uudelleenjärjestelyssä olisi otettava huomioon nykyisten välineiden soveltamisesta saatu kokemus ja sen pitäisi perustua näihin välineisiin,

⁽¹⁾ EYVL C 170, 4.6.1998, s. 7.

⁽²⁾ Lausunto annettu 6. toukokuuta 1999 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EYVL C 407, 28.12.1998, s. 210.

⁽⁴⁾ EYVL C 93, 6.4.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ EYVL C 401, 22.12.1998, s. 3.

⁽⁶⁾ EYVL L 161, 26.6.1999, s. 1.

- joita on käytetty nykyisten ensisijaisten tavoitteiden toteuttamiseen maaseudun kehittämiseksi nopeuttamalla maaseudun rakenteiden mukautusta yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen yhteydessä, ja jotka helpottavat maaseutualueiden kehitystä ja rakennemuutosta (tavoitteet nro 5 a ja nro 5 b) rakennerahastojen päämääristä ja tehokkuudesta ja niiden toiminnan yhteensovittamisesta keskenään ja Euroopan investointipankin toiminnan sekä muiden rahoitusvälineiden kanssa 24 päivänä kesäkuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2052/88⁽¹⁾ ja asetuksen (ETY) N:o 2052/88 soveltamisesta Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) ohjausosaston osalta 19 päivänä joulukuuta 1988 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 4256/88⁽²⁾, sekä ympäristönsuojelun vaatimusten ja maaseutu ympäristön hoidon vaatimusten kanssa sopusointuisista maatalouden tuotantomenetelmistä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2078/92⁽³⁾, maatalouden varhaiseläketukea koskevasta yhteisön järjestelmästä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2079/92⁽⁴⁾ ja maatalouden metsitystoimenpiteitä koskevasta yhteisön tukijärjestelmästä 30 päivänä kesäkuuta 1992 annetulla neuvoston asetuksella (ETY) N:o 2080/92⁽⁵⁾ vuoden 1992 yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen yhteydessä käyttöön otettujen liitännäistoimenpiteiden mukaisesti,
- (9) kaikkien yhteisön maaseutualueiden olisi kuuluttava uudistetun maaseudun kehittämisselityksen soveltamisalaan,
- (10) yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksessa 1992 käyttöön otettuja liitännäistoimenpiteitä (maatalouden ympäristöohjelma, varhaiseläke ja metsitys) olisi täydennettävä epäsuotuisien alueiden ja ympäristörajoitteisten alueiden järjestelmällä,
- (11) muiden maaseudun kehittämistoimenpiteiden olisi oltava osa tavoite nro 1 -alueiden yhdenmukaisia kehittämisselityksiä, ja ne voivat olla osa tavoite nro 2 -alueiden ohjelmia,
- (12) maaseutualueilla maaseudun kehittämistoimenpiteiden olisi oltava markkinapolitiikkaa tehostavia ja täydentäviä,
- (13) EMOTR:n tuen maaseudun kehittämiseen olisi perustuttava yksiin oikeudellisiin puitteisiin, joissa määritetään tukikelpoiset toimenpiteet, niiden tavoitteet ja tukikelpoisuusperusteet,
- (14) koska Euroopan unionin maaseutualueet ovat hyvin erilaisia, maaseudun kehittämisselityksessä pitäisi noudattaa toissijaisuusperiaatetta; tästä syystä politiikan pitäisi olla mahdollisimman hajautettua sekä osallistumista ja alhaalta ylöspäin suuntautumista (bottom-up) korostavaa; maaseudun kehittämisen tukeen sovellettavien kelpoisuusperusteiden pitäisi tämän vuoksi rajoittua siihen, mikä on tarpeen maaseudun kehittämisselityksen tavoitteiden saavuttamiseksi,
- (15) johdonmukaisuus muiden yhteisen maatalouspolitiikan välineiden ja muiden yhteisten politiikkojen kanssa edellyttää kuitenkin yhteisön tasolla vahvistettuja tukia sovellettavien perusvaatimusten; olisi erityisesti vältettävä maaseudun kehittämistoimenpiteistä johtuvia perusteettomia kilpailun vääristymiä,
- (16) joustavuuden varmistamiseksi ja lainsäädännön yksinkertaistamiseksi neuvoston olisi siirrettävä komissiolle tarvittava täytäntöönpanovalta perustamissopimuksen 202 artiklan kolmannen luetelmakohdan mukaisesti,
- (17) yhteisön maatalouden rakenteelle on luonteenomaista suuri määrä maatiloja, joilta puuttuvat rakenteelliset edellytykset kohtuullisiin tuloihin ja elinolosuhteisiin viljelijöille ja heidän perheilleen,
- (18) yhteisön investointituen tarkoituksena on uuden aikaistaa maatiloja ja parantaa niiden kannattavuutta,
- (19) investointitukeen sovellettavia yhteisön edellytyksiä olisi yksinkertaistettava verrattuna maatalou-
- (1) EYVL L 185, 15.7.1988, s. 9, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 3193/94 (EYVL L 337, 24.12.1994 s. 11).
- (2) EYVL L 374, 31.12.1988, s. 25, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 2085/93 (EYVL L 193, 31.7.1993, s. 44).
- (3) EYVL L 215, 30.7.1992, s. 85, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 2272/95 (EYVL L 288, 1.12.1995, s. 35). Asetus on oikaistu komission asetuksella (EY) N:o 1962/96 (EYVL L 259, 12.10.1996, s. 7).
- (4) EYVL L 215, 30.7.1992, s. 91, asetus sellaisena kuin se on muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 2773/95 (EYVL L 288, 1.12.1995, s. 37).
- (5) EYVL L 215, 30.7.1992, s. 96, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna komission asetuksella (EY) N:o 231/96 (EYVL L 30, 8.2.1996, s. 33).

- den rakenteiden tehokkuuden parantamisesta 20 päivänä toukokuuta 1997 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 950/71⁽¹⁾ säädettyihin nykyisiin edellytyksiin,
- (20) nuorille viljelijöille myönnettävät erityisedut voivat helpottaa sekä tilanpidon aloittamista että sen jälkeistä tilan rakenteellista sopeuttamista,
- (21) maatalouden kehitys ja erikoistuminen edellyttävät maa- ja metsätalousväestöltä tarkoituksenmukaista yleistä, teknistä ja taloudellista koulutustasoa, erityisesti kun on kyse uusista hallinnon, tuotannon tai markkinoinnin suuntauksista,
- (22) on erityisesti tarpeen tehostaa viljelijöille ympäristön kanssa yhteensopivia maatalouden menelmiä koskevaa koulutusta ja tiedotusta,
- (23) maatilojen kannattavuuden parantamiseksi maatalousyrittäjiä olisi kannustettava luopumaan enneaikaisesti maatalouden harjoittamisesta, ottaen huomioon asetuksen (ETY) N:o 2079/92 täytäntöönpanosta saatu kokemus,
- (24) epäsuotuisten alueiden tuella olisi edistettävä maan jatkuvaa maatalouskäyttöä, maaseudun ylläpitämistä ja kestävien viljelyjärjestelmien ylläpitoa ja edistämistä,
- (25) epäsuotuisat alueet olisi luokiteltava yhteisin perustein,
- (26) yhteisön tasolla suoritettavaa epäsuotuisten alueiden luokittelua ei ole tarpeen lisätä,
- (27) luonnonhaittakorvauksen tukikelpoisuusedellytykset olisi vahvistettava tämän tukijärjestelmän tehokkuuden ja sen tavoitteiden saavuttamisen varmistamiseksi,
- (28) ympäristörajoitteisten alueiden maatalouskäytön rajoitusten osalta saattaa olla tarpeen myöntää viljelijöille tukea näistä rajoituksista aiheutuvien erityisongelmien ratkaisemiseksi,
- (29) maatalouden ympäristöpolitiikan välineillä olisi tulevana vuosina oltava tärkeä asema maaseutualueiden kestäväen kehityksen tukemisessa ja yhteiskunnan kasvavien ympäristöpalvelujen tarpeisiin vastaamisessa,
- (30) nykyistä asetuksen (ETY) N:o 2078/92 mukaista maatalouden ympäristötukea olisi jatkettava kohdennettuja ympäristötoimenpiteitä varten, ottaen huomioon tämän järjestelmän täytäntöönpanosta saatu kokemus, jota kuvataan yksityiskohtaisesti komission kertomuksessa, joka on esitetty asetuksen (ETY) N:o 2078/92 10 artiklan 2 kohdan nojalla,
- (31) maatalouden ympäristötukijärjestelmän avulla olisi edelleen kannustettava viljelijöitä palvelemaan koko yhteiskuntaa ottamalla käyttöön tai ylläpitämällä maatalouskäytäntöjä, jotka sopivat yhteen kasvavien ympäristön, luonnonvarojen, maaperän ja geneettisen monimuotoisuuden suojelun ja parantamisen tarpeen sekä maiseman ja maaseudun hoidon tarpeen kanssa,
- (32) maataloustuotteiden jalostuksen ja markkinoinnin parannuksia olisi kannustettava tukemalla investointeja tällä alalla,
- (33) tällainen tuki voi laajalti perustua nykyisiin edellytyksiin, sellaisina kuin niistä on tällä hetkellä säädetty maataloustuotteiden jalostamisen ja kaupan pitämisen edellytysten parantamisesta 20 päivänä toukokuuta 1997 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 951/97⁽²⁾,
- (34) olisi varmistettava tällaisten investointien kannattavuus ja se, että viljelijät pääsevät osallisiksi toteutettujen toimien taloudellisista eduista,
- (35) metsätalous on erottamaton osa maaseudun kehittämistä ja tämän vuoksi maaseudun kehittämisen tukijärjestelmään pitäisi sisältyä metsätaloustoimenpiteitä, metsätaloustuki ei saa vääristää kilpailua eikä sillä saa olla vaikutusta markkinoihin,

⁽¹⁾ EYVL L 142, 2.6.1997, s. 1, asetus sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 2331/98 (EYVL L 291, 30.10.1998, s. 10).

⁽²⁾ EYVL L 142, 2.6.1997, s. 22.

- (36) metsätaloustoimenpiteiden olisi annettava otta-
malla huomioon yhteisön ja jäsenvaltioiden kan-
sainväliset sitoumukset ja niiden olisi perustut-
tava jäsenvaltioiden metsäohjelmiin; tällaisissa
toimenpiteissä olisi otettava myös huomioon
ilmastonmuutoksesta aiheutuvat erityiset ongel-
mat,
- (37) metsätaloustoimenpiteiden olisi oltava yhden-
suuntaisia asetuksen (ETY) N:o 4256/88 sovelta-
misesta yhteisön maaseutualueiden metsien kehittä-
mistä ja hyödyntämistä koskevan toiminnan
osalta 29 päivänä toukokuuta 1989 annetussa
neuvoston asetuksessa (ETY) N:o 1610/89⁽¹⁾
sekä metsätaloustuotteiden jalostamisen ja kau-
pan pitämisen edellytysten parantamisesta 29 päi-
vänä maaliskuuta 1990 annetussa neuvoston ase-
tuksessa (ETY) N:o 867/90⁽²⁾ säädettyjen
nykyisten järjestelmien kanssa,
- (38) maatalousmaan metsitys on erityisen tärkeää
maan käytön ja ympäristön kannalta, ja sen
avulla voidaan lisätä tiettyjen metsätaloustuottei-
den tarjontaa yhteisössä; tästä syystä asetuksen
mukaista nykyistä metsitystukea olisi jatkettava
ottaen huomioon kyseisen järjestelmän täytän-
töönpanosta saatu kokemus, jota kuvataan yksi-
tyiskohtaisesti komission asetuksen (ETY)
N:o 2080/92 8 artiklan 3 kohdan nojalla esittä-
mässä kertomuksessa,
- (39) tukea olisi myönnettävä metsien ekologisen tasa-
painon säilyttämiseksi ja parantamiseksi tietyillä
alueilla,
- (40) maataloustoimintaan ja toimintasuunnan muut-
tamiseen liittyville toimenpiteille olisi myönnet-
tävä tukea; toimenpideluettelo olisi määritettävä
saadun kokemuksen perusteella ja ottaen huomi-
oon tarve perustaa maaseudun kehittäminen
myös maatalouden ulkopuoliseen toimintaan ja
palveluihin, jotta voitaisiin muuttaa kehityssuun-
tana olevaa maaseudun taloudellista ja sosiaalista
taantumista sekä väestökatoa; olisi tuettava toi-
menpiteitä epätasa-arvoisuuden poistamiseksi
sekä miesten ja naisten välisten yhtäläisten mah-
dollisuuksien edistämiseksi,
- (41) kuluttajat kysyvät luonnonmukaisesti tuotettuja
maataloustuotteita ja elintarvikkeita yhä enem-
män; tämä ilmiö on luomassa uudet markkinat
maataloustuotteille; erityis maaseudun kehittä-
misen tukitoimenpiteet voivat koskea luonnon-
mukaisesti tuotettujen maataloustuotteiden tuo-
tanta, prosessointia ja markkinointia,
- (42) maaseudun kehittämistoimenpiteiden, jotka voi-
vat saada yhteisön tukea, olisi noudatettava
yhteisön lainsäädäntöä ja olla johdonmukaisia
muun yhteisön politiikan sekä muiden yhteisen
maatalouspolitiikan väineiden kanssa,
- (43) tämän asetuksen puitteissa tukea ei pitäisi antaa
tietyille toimenpiteille, joita voidaan tukea muilla
yhteisen maatalouspolitiikan välineillä, eikä eri-
tyisesti niille toimenpiteille, jotka kuuluvat
yhteisten markkinajärjestelyjen tukijärjestelmiin,
paitsi jos tämä on objektiivisin perustein perus-
teltavissa,
- (44) koska tuottajaryhmille ja niiden liitoille myönne-
tään tukea useissa yhteisissä markkinajärjeste-
lyissä, tuottajaryhmille maaseudun kehittämisen
osana annettava erityistuki ei vaikuta enää tar-
peelliselta; tuottajaryhmistä ja niiden liitoista
20 päivänä toukokuuta 1997 annetun neuvoston
asetuksen (EY) N:o 952/97⁽³⁾ mukaista tukijär-
jestelmää ei pitäisi näin ollen jatkaa,
- (45) liitännäistoimenpiteiden ja muiden tavoite nro 1
-alueiden ulkopuolella toteutettavien maaseudun
kehittämistoimenpiteiden yhteisön tuki pitäisi
rahoittaa EMOTR:n tukiosastosta; asetuksessa
(EY) N:o 1260/1999 säädettyjä rahoitusta koske-
via perussääntöjä on mukautettu vastaavasti,
- (46) lukuun ottamatta tällä hetkellä olemassa olevia
kolmea liitännäistoimenpidettä ja epäsuotuisten
ja ympäristörajoitteisten alueiden tukea, tavoite
nro 1 -alueilla toteutettaviin maaseudun kehittä-
mistoimenpiteisiin tarkoitettu yhteisön tuki

⁽¹⁾ EYVL L 165, 15.6.1989, s. 3.⁽²⁾ EYVL L 91, 6.4.1990, s. 7.⁽³⁾ EYVL L 142, 2.6.1997, s. 30.

- pitäisi edelleen rahoittaa EMOTR:n ohjausosastosta,
- (47) tavoitteiden nro 1 ja nro 2 mukaisiin ohjelmiin kuuluvien maaseudun kehittämistoimenpiteiden tuen ja erityisesti näiden toimenpiteiden yhdennehtyksen ohjelmityksen osalta olisi sovellettava neuvoston asetusta (EY) N:o 1260/1999; rahoitusta koskevilla säännöillä pitäisi kuitenkin ottaa huomioon tavoite nro 2 -alueilla toteutettavien toimenpiteiden rahoitus tukiosastosta,
- (48) tavoitteiden nro 1 tai nro 2 mukaisten ohjelmien ulkopuolisille maaseudun kehittämistoimenpiteille pitäisi luoda maaseudun kehittämissuunnitelma erityisten sääntöjen mukaan; tällaisten toimenpiteiden tuet on eriytettävä asetuksen (EY) N:o 1260/1999 28 artiklan 1 kohdassa säädettyjen yleisperiaatteiden mukaisesti ottaen tarvittavassa määrin huomioon taloudellista ja sosiaalista yhteenkuuluvuutta koskeva vaatimus ja sen seurauksena tuet on periaatteessa eriytettävä tavoite nro 1 -alueiden ja tavoite nro 2 -alueiden sekä muiden alueiden välillä; tässä asetuksessa säädetty määrät ovat yhteisön tuen enimmäismääriä,
- (49) sen estämättä, mitä asetuksen (EY) N:o 1260/1999 19 ja 20 artiklassa säädetään maaseudun kehittämisen aloiteoikeudesta, komission pitäisi maaseudun kehittämissuunnitelmien lisäksi pystyä omasta aloitteestaan säätämään maaseudun kehittämistä koskevista tutkimuksista,
- (50) maaseudun kehittämisen tuen seuranta ja arviointia varten olisi luotava tarkoituksenmukainen säännöstö käyttäen viitteenä ennen ohjelman täytäntöönpanoa sovittuja ja käyttöön otettuja hyvin määriteltyjä mittareita,
- (51) maaseudun kehittämistoimenpiteille olisi voitava antaa jäsenvaltioissa tukea ilman yhteisön osarahoitusta; tällaisten tukien huomattavan taloudellisen merkityksen vuoksi samoin kuin niiden johdonmukaisuuden varmistamiseksi yhteisön tukea saavien toimenpiteiden kanssa ja menettelyjen yksinkertaistamiseksi olisi vahvistettava erityiset valtioneuvoston säännöt,
- (52) nykyisistä tukijärjestelmistä uusiin maaseudun kehittämisen tukijärjestelmiin siirtymisen helpottamiseksi pitäisi sallia siirtymäsääntöjen vahvistaminen, ja
- (53) tämän asetuksen mukainen uusi tukijärjestelmä korvaa nykyiset tukijärjestelmät, jotka siitä syystä olisi kumottava; tämän johdosta nykyisten järjestelmien mukaiset hyvin syrjäisiä alueita ja Egeanmeren saaria koskevat poikkeukset on myös kumottava; kyseisten alueiden erityistarpeet huomioon ottavat riittävän joustavat, muutoksia ja poikkeuksia sisältävät uudet säännöt laaditaan, kun maaseudun kehittämistoimenpiteitä koskeva ohjelma on laadittu,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

I OSASTO

SOVELTAMISALA JA TAVOITTEET

1 artikla

1. Tässä asetuksessa vahvistetaan puitteet kestäväan maaseudun kehittämiseen myönnettävälle yhteisön tuelle.

2. Maaseudun kehittämistoimenpiteillä on tehostettava ja täydennettävä muita yhteisen maatalouspolitiikan välineitä ja edistettävä siten perustamissopimuksen 33 artiklassa asetettujen tavoitteiden saavuttamista.

3. Maaseudun kehittämistoimenpiteiden on:

— oltava kehityksessä jälkeen jääneiden alueiden (tavoite nro 1) kehittämistä ja rakenteellista sopeuttamista edistäviin toimenpiteisiin yhdenntettyjä ja

— tehostettava rakenteellisissa vaikeuksissa olevien alueiden (tavoite nro 2) taloudellista ja sosiaalista uudistamista tukevia toimenpiteitä

kyseisillä alueilla, ottaen huomioon asetuksessa (EY) N:o 1260/1999 ja perustamissopimuksen 158 ja 160 artiklassa näille tavoitteille asetetut yhteisön tuen erityistavoitteet ja noudattaen tässä asetuksessa säädettyjä edellytyksiä.

2 artikla

Maataloustoimintaan ja sitä koskevaan tuotantosuunnan muutokseen liittyvä maaseudun kehittämistuki voi koskea:

- maatilojen sekä maataloustuotteiden jalostamisen ja markkinoinnin rakenteiden parantamista,
- tuotantosuunnan muuttamista ja tuotantomahdollisuuksien uudelleensuuntaamista, uuden teknologian käyttöönottoa ja tuotteiden laadun parantamista,
- non-food-tuotannon edistämistä,
- kestävän metsätalouden kehittämistä,
- toimintojen monipuolistamista täydentävien tai vaihtoehtoisten toimintojen löytämiseksi,

- toimivan yhteiskuntarakenteen säilyttämistä ja vahvistamista maaseutualueilla,
- elinkeinojen kehittämistä sekä työpaikkojen säilyttämistä ja luomista luontaisten olemassa olevien mahdollisuuksien hyödyntämiseksi tehokkaammin,
- työ- ja elinolojen parantamista,
- alhaisin tuotantopanoksin toimivien viljelymenetelmien ylläpitoa ja edistämistä,
- merkittävien luonnonarvojen sekä ympäristövaatimusten mukaisen kestävän maatalouden säilyttämistä ja edistämistä,
- epätasa-arvoisuuden poistamista sekä miesten ja naisten välisten yhtäläisten mahdollisuuksien edistämistä erityisesti tukemalla naisten omasta aloitteestaan toteuttamia hankkeita.

3 artikla

Tukea myönnetään II osastossa määritellyille maaseudun kehittämistoimenpiteille siinä vahvistetuin edellytyksin.

II OSASTO

MAASEUDUN KEHITTÄMISTOIMENPITEET

I LUKU

MAATILAINVESTOINNIT

4 artikla

Maatilojen investointituen on edistettävä maatilojen tulotason sekä elin-, työ- ja tuotanto-olosuhteiden parantamista.

Investoinneilla on pyrittävä yhteen tai useampaan seuraavista tavoitteista:

- tuotantokustannusten vähentäminen,
- tuotannon parantaminen ja suuntaaminen uudelleen,

- laadun parantaminen,
- luonnonympäristön, hygieniaolosuhteiden ja eläinten hyvinvointia koskevien vaatimusten säilyttäminen ja parantaminen,
- maatilatoiminnan monipuolistaminen.

5 artikla

Investointitukea myönnetään sellaisille maataloille,

- joiden taloudellinen elinkelpoisuus voidaan osoittaa,

— jotka noudattavat ympäristöä, hygieniaa ja eläinten hyvinvointia koskevia vähimmäisvaatimuksia, ja

— joiden viljelijällä on riittävä ammattitaito ja pätevyys.

6 artikla

Tukea ei myönnetä, jos investoinnin tarkoituksena on kasvattaa sellaisten tuotteiden tuotantoa, joille ei löydy tavanomaisia markkinoita.

7 artikla

Jäsenvaltioiden on asetettava rajat tukikelpoiselle kokonaisinvestoinnille.

Tuen kokonaismäärä prosenttiyksikköinä tukikelpoisesta investointimäärästä saa olla enintään 40 prosenttia ja epäsuotuisilla alueilla enintään 50 prosenttia. Jäljempänä II luvussa tarkoitettujen nuorten viljelijöiden toteuttamien investointien osalta prosenttiosuudet voivat olla enintään 45 prosenttia ja epäsuotuisilla alueilla enintään 55 prosenttia.

II LUKU

NUORTEN VILJELIJÖIDEN ALOITUSTUKI

8 artikla

1. Nuorten viljelijöiden aloitustukea asettautumisen helpottamiseksi myönnetään seuraavin edellytyksin:

— viljelijä ei ole täyttänyt 40 vuotta,

— viljelijällä on riittävä ammattitaito ja pätevyys,

— viljelijä aloittaa tilanpidon ensimmäistä kertaa,

— tilan

i) taloudellinen elinkelpoisuus voidaan osoittaa; ja

ii) se täyttää ympäristöä, hygieniaa ja eläinten hyvinvointia koskevat vähimmäisvaatimukset;

sekä

— viljelijä ryhtyy tilanpidosta vastaavaksi yrittäjäksi.

Erityisedellytyksiä voidaan soveltaa siinä tapauksessa, että nuori viljelijä ei toimi ainoana tilanpidosta vastaavana yrittäjänä. Näiden edellytysten on vastattava tilan ainoana tilanpidosta vastaavana yrittäjänä toimivalle nuorelle viljelijälle asetettuja edellytyksiä.

2. Aloitustuki voi käsittää:

— kertapalkkion, joka on enintään liitteessä täsmennetyin tukikelpoisen määrän suuruinen,

— korkotuen lainoille, jotka on otettu tilanpidon aloittamisesta aiheutuvien kustannusten kattamiseen; korkotuen pääomitetty arvo ei saa ylittää kertapalkkion määrää.

III LUKU

KOULUTUS

9 artikla

Maatalousyrittäjien sekä muiden maatilatalous- ja metsätaloustoimintoihin sekä niiden uudistamiseen osallistuvien henkilöiden ammattitaitoa ja pätevyyttä parannetaan tukemalla ammatillista koulutusta.

Koulutuksella on pyrittävä erityisesti:

— valmentamaan viljelijöitä tuotannon laadulliseen uudistamiseen, maisemanhoidon ja -parannuksen kanssa yhteen sopivien tuotantomenetelmien käyttöön, ympäristönsuojeluun, hygieniaa koskeviin vaatimuksiin, eläintensuojeluun sekä taloudellisesti kannattavan tilan hoidon edellyttämien taitojen hankkimiseen ja

— valmentamaan metsänomistajia ja muita metsätaloustoimintoihin osallistuvia henkilöitä metsänhoitomenetelmien käyttöön metsien taloudellisen, ekologisen ja yhteiskunnallisen merkityksen parantamiseksi.

IV LUKU

VARHAISELÄKE

10 artikla

1. Maatalouden varhaiseläketuen avulla pyritään seuraaviin tavoitteisiin:

- tulojen saannin turvaaminen ikääntyneille viljelijöille, jotka päättävät luopua maatalouden harjoittamisesta,
- sen edistäminen, että ikääntyneiden viljelijöiden tilalle tulee viljelijöitä, jotka pystyvät tarvittaessa parantamaan jatkavien maatalojen taloudellista elinkelpoisuutta,
- maatalousmaiden ohjaaminen muuhun kuin maatalouskäyttöön, jos niiden käyttö maatalouden tarkoituksiin ei täytä taloudelliselle elinkelpoisuudelle asetettuja edellytyksiä.

2. Varhaiseläketukeen voi sisältyä toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on maataloustyöntekijöiden tulojen saannin varmistaminen.

11 artikla

1. Tilasta luopujan on:

- luovuttava pysyvästi kaikesta kaupallisen maatalouden harjoittamisesta; hän voi kuitenkin jatkaa maataloutta muussa kuin kaupallisessa tarkoituksessa ja pitää hallussaan rakennuksia,
- luovutushetkellä oltava vähintään 55-vuotias, mutta ei vielä yleisessä eläkeiässä ja
- hänen on tullut harjoittaa maataloutta kymmenen vuoden ajan ennen luovutusta.

2. Tilan jatkajan on:

- seurattava luopujaa tilanpidosta vastaavana yrittäjänä tai otettava käyttöön luopujalta vapautunut maa osittain tai kokonaan. Jatkajan tilan taloudellisen elinkelpoisuuden on parannuttava tietyn ajan kuluessa sekä erityisesti jatkajan ammattitaidon ja

pätevyyden, pinta-alan ja työmäärän tai tulojen osalta alueen ja tuotantotyyppien mukaan määriteltävien edellytysten mukaisesti,

- omattava riittävä ammattitaito ja pätevyys, ja
 - sitouduttava harjoittamaan tilalla maataloutta vähintään viiden vuoden ajan.
3. Maataloustyöntekijän on:
- lopetettava työskentely maatilalla lopullisesti,
 - oltava vähintään 55-vuotias, mutta ei vielä yleisessä eläkeiässä,
 - tullut viiden edellisen vuoden aikana käyttää vähintään puolet työajastaan maataloustyöhön avustavana perheenjäsenenä tai maataloustyöntekijänä,
 - tullut luovuttajan varhaiseläkkeelle siirtymistä edeltäneen neljän vuoden ajan työskennellä luopujan maatilalla vähintään kahden vuoden ajan kokonaisesta, ja
 - hänen on kuuluttava sosiaaliturvajärjestelmään.

4. Maatilaa jatkava muu kuin maatalousyrittäjä voi olla mikä tahansa muu henkilö tai yksikkö, joka ottaa luovutetun maan käyttöönsä muihin kuin maatalouden tarkoituksiin, kuten metsätalouteen tai perustaakseen luonnonsuojelualueita ympäristön ja maaseudun laadun suojelemiseen tai parantamiseen soveltuvalla tavalla.

5. Tässä artiklassa säädettyjä edellytyksiä sovelletaan koko sen ajan, kun luopuja saa varhaiseläketukea.

12 artikla

1. Yhteisön tukeen oikeuttavat enimmäismäärät vahvistetaan liitteessä.

2. Varhaiseläketuen kestoaika on enintään 15 vuotta luopujan osalta ja kymmenen vuotta maataloustyöntekijän osalta. Se ei saa jatkua sen jälkeen, kun luopuja on täyttänyt 75 vuotta eikä se saa jatkua sen jälkeen, kun työntekijä on saavuttanut tavanomaisen eläkeiän.

Jos jäsenvaltio luopujan ollessa kyseessä maksaa tavanomaista vanhuuseläkettä, varhaiseläketuki myönnetään sen lisänä ottaen huomioon kansallisen vanhuuseläkkeen määrä.

V LUKU

EPÄSUOTUISAT ALUEET JA ALUEET, JOILLA ON YMPÄRISTÖÖN LIITTYVIÄ RAJOITTEITA

13 artikla

Epäsuotuisien ja ympäristörajoitteisten alueiden tuen avulla pyritään seuraaviin tavoitteisiin:

a) *Luonnonhaittojen korvaus epäsuotuisille alueille*

- maan jatkuvan maatalouskäytön varmistamiseksi vaikuttaen siten elinkelpoisten maaseutuyhteisöjen säilymiseen,
- maaseudun ylläpitämiseksi,
- sellaisten kestävien viljelyjärjestelmien ylläpitämiseksi ja edistämiseksi, joissa otetaan huomioon erityisesti ympäristönsuojelua koskevat vaatimukset.

b) *Luonnonhaittojen korvaus ympäristörajoitteisille alueille*

- ympäristövaatimusten noudattamisen takaaminen ja viljelyn varmistaminen alueilla, joilla on ympäristöön liittyviä rajoitteita.

14 artikla

1. Epäsuotuisien alueiden viljelijöitä voidaan tukea luonnonhaittakorvauksilla.

2. Luonnonhaittakorvauksia myönnetään maatalousmaana käytettyä hehtaaria kohti viljelijöille, jotka

- viljelevät myöhemmin määritettävää vähimmäisalaa,
- sitoutuvat jatkamaan maataloustoimintaa epäsuotuisalla alueella vähintään viiden vuoden ajan luonnonhaittakorvauksen ensimmäisestä maksuerästä alkaen, ja

— käyttävät tavanomaisen hyvän maatalouskäytännön mukaisia ja erityisesti kestäväan viljelyyn perustuvia menetelmiä, jotka ovat sopusoinnussa ympäristön turvaamista ja maaseudun säilyttämistä koskevan tarpeen kanssa.

3. Jos tuottajan nautakarjaan kuuluvassa eläimessä todetaan direktiivissä 96/22/EY⁽¹⁾ kiellettyjen aineiden jäämiä tai kyseisessä direktiivissä sallittujen mutta laittomasti käytettyjen aineiden jäämiä tarkastuksista annetun direktiivin 96/23/EY⁽²⁾ asiaa koskevien säännösten mukaisesti tai jos tuottajan tilalta löydetään kiellettyjä aineita tai tuotteita taikka direktiivissä 93/22/EY sallittuja mutta laittomasti hallussa pidettyjä aineita tai tuotteita missään muodossa, tuottajalle ei makseta luonnonhaittakorvauksia sinä kalenterivuonna, jona löytö tehdään.

Jos rikkominen toistuu, korvausten ulkopuolelle sulkeamista voidaan rikkeen vakavuuden mukaan jatkaa viiteen vuoteen siitä vuodesta, jona toistuva rikkominen havaittiin.

Jos eläinten omistaja tai pitäjä häiritsee tarkastusten suorittamista ja kansallisten jäämientutkimussuunnitelmien soveltamisen edellyttämien näytteiden ottamista tai direktiivissä 96/23/EY säädettyjen tutkimusten ja tarkastusten suorittamista, sovelletaan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjä seuraamuksia.

15 artikla

1. Luonnonhaittakorvaukset vahvistetaan tasolle,

— joka on riittävä korvaamaan tehokkaasti olemassa olevat haitat ja

— jolla vältetään liialliset korvaukset.

2. Luonnonhaittakorvaukset on asianmukaisesti eriytettävä ottaen huomioon:

— kunkin alueen tilanne ja kehittämistavoitteet,

— maataloustoiminnalle aiheutuvien pysyvien luonnonhaittojen vakavuus,

⁽¹⁾ EYVL L 125, 23.5.1996, s. 3.

⁽²⁾ EYVL L 125, 23.5.1996, s. 10.

— erityiset ympäristöongelmat, jotka tarvittaessa on ratkaistava,

18 artikla

— tilan tuotantosuunta ja tarvittaessa tilan taloudellinen rakenne.

3. Luonnonhaittakorvaus vahvistetaan liitteessä vahvistettujen vähimmäis- ja enimmäismäärien välille.

Enimmäismääriä korkeampia luonnonhaittakorvauksia voidaan myöntää edellyttäen, että kaikki kyseisellä ohjelmatyön tasolla myönnetty luonnonhaittakorvaukset eivät keskimääräiseltä tasoltaan ylitä tätä enimmäismäärää. Asianmukaisesti objektiivisin seikoin perustelluissa tapauksissa jäsenvaltiot voivat kuitenkin esittää useiden alueellisten ohjelmien yhdistelmän keskimääräisen tason laskemista varten.

16 artikla

1. Viljelijöitä voidaan tukea maksamalla korvauksia kustannuksista ja tulonmenetyksistä, jotka aiheutuvat yhteisön ympäristölainsäädännöstä johtuvien maatalouden rajoitusten täytäntöönpanosta ympäristörajoitteisilla alueilla silloin, kun korvaukset ovat tarpeen kyseisestä lainsäädännöstä johtuvien erityisongelmien ratkaisemiseksi.

2. Korvausten määrä on vahvistettava siten, että liialliset korvaukset vältetään erityisesti, kun korvaukset on tarkoitettu epäsuotuisille alueille.

3. Yhteisön tuen enimmäismäärä vahvistetaan liitteessä.

17 artikla

Epäsuotuisiin alueisiin kuuluvat:

— vuoristoalueet (18 artikla),

— muut epäsuotuisat alueet (19 artikla) ja

— alueet, joilla on erityisiä luonnonhaittoja (20 artikla).

1. Vuoristoalueet ovat alueita, joille on ominaista huomattavasti rajoittuneet maan käyttömahdollisuudet ja oleellisesti nousseet työkustannukset seuraavista syistä:

— alueen korkeasta sijainnista johtuvista erittäin vaikeista ilmasto-olosuhteista, jotka lyhentävät kasvukautta merkittävästi,

— alemmissa korkeuksissa suurimmassa osassa kyseistä aluetta olevista jyrkistä rinteistä, jotka estävät koneiden käytön tai edellyttävät erittäin kalliiden erityislaitteiden käyttöä, tai

— näiden kahden tekijän yhteisvaikutuksesta silloin, kun kustakin erillisenä aiheutuva luonnonhaitta on merkitykseltömämpi, edellyttäen, että yhteisvaikutuksesta aiheutuu vastaava luonnonhaitta.

2. Vuoristoalueina pidetään myös 62 leveyspiirin pohjoispuolisia ja siihen välittömästi liittyviä alueita.

19 artikla

Epäsuotuisat alueet, joita uhkaa maan käyttämättä jättäminen ja joilla maaseudun hoito on välttämätöntä, muodostuvat luonnollisten tuotantoedellytysten kannalta yhdenmukaisista maatalousalueista, joilla on seuraavat ominaisuudet:

— vaikeasti viljeltävät heikkotuottoiset maat, joiden tuotantokykyä ei voida parantaa ilman kohtuuttomia kustannuksia ja jotka ovat pääasiassa hyödynnettävissä laajaperäiseen kotieläintuotantoon,

— luonnonoloista johtuva keskimääräistä merkittävästi alhaisempi tuottavuus suhteessa maatalouden taloudellista suorituskykyä kuvaaviin tärkeimpiin indekseihin,

— pääasiassa maataloustoiminnasta riippuvaisen väestön alhainen tai aleneva määrä, jonka kiihtyvä väheneminen vaarantaisi kyseisen alueen elinkelpoisuuden ja asutuksen.

20 artikla

Epäsuotuisiin alueisiin voi tarvittaessa ja tietyin edellytyksin kuulua muita erityisistä luonnonhaitoista kärsi-

viä alueita, joilla viljelyä olisi jatkettava ympäristön säilyttämiseksi tai parantamiseksi, maaseudun ylläpitämiseksi ja alueen matkailumahdollisuuksien varjelemiseksi tai rannikoiden suojelemiseksi.

21 artikla

Edellä 16 ja 20 artiklan mukaisten alueiden kokonaispinta-ala saa olla enintään 10 prosenttia jäsenvaltion pinta-alasta.

VI LUKU

MAATALOUDEN YMPÄRISTÖOHJELMA

22 artikla

Tukemalla ympäristön suojelemiseen ja maaseudun ylläpitämiseen tähtäviä maatalouden tuotantomenetelmiä (maatalouden ympäristöohjelma) pyritään edistämään yhteisön maatalous- ja ympäristöpolitiikan tavoitteiden saavuttamista.

Tällä tuella edistetään:

- maatalousmaan hyödyntämistä, jossa otetaan huomioon ympäristön, maiseman ja sen ominaispiirteiden, luonnonvarojen, maaperän ja geneettisen monimuotoisuuden suojeleminen ja parantaminen,
- ympäristölle suotuisaa viljelyn laajaperäistämistä ja laajaperäisten laidunjärjestelmien hoitoa,
- luonnonarvoltaan merkittävien uhattujen viljelyympäristöjen säilyttämistä,
- maatalousmaan maiseman ja historiallisten ominaispiirteiden ylläpitoa,
- maatalouskäytäntöjen ympäristösuunnittelua.

23 artikla

1. Tukea myönnetään viljelijöille, jotka tekevät vähintään viisi vuotta kestäviä maatalouden ympäris-

tösitoumuksia. Tarvittaessa tietynlaisille sitoumuksille määritellään pitempi kesto-aika niiden ympäristövaikutusten mukaan.

2. Maatalouden ympäristösitoumuksiksi ei riitä tavanomaisten hyvien maatalouskäytäntöjen soveltaminen.

Sitoumuksiin on liityttävä palveluja, joita ei liity muihin tukitoimenpiteisiin, kuten markkinatukeen ja luonnonhaittakorvauksiin.

24 artikla

1. Maatalouden ympäristösitoumukseen liittyvää tukea myönnetään vuosittain ja se lasketaan seuraavin perustein:

- tulonmenetykset,
- sitoumuksesta aiheutuvat lisäkustannukset, ja
- tarve kannustimen tarjoamiseen.

Vuotuisen tuen tasoa laskettaessa voidaan ottaa huomioon myös sitoumusten täyttämisen edellyttämistä tuottamattomista infrastruktuuri-investoinneista aiheutuvat kustannukset.

2. Yhteisön tuen vuotuiset enimmäismäärät vahvistetaan liitteessä. Määrät perustuvat tilan siihen alaan, jolla maatalouden ympäristösitoumuksia sovelletaan.

VII LUKU

MAATALOUSTUOTTEIDEN JALOSTUKSEN JA KAUPAN PITÄMISEN PARANTAMINEN

25 artikla

1. Investointitukien on helpotettava maataloustuotteiden jalostuksen ja kaupan pitämisen parantamista ja järkipäristämistä ja siten lisättävä maataloustuotteiden kilpailukykyä ja lisäarvoa.

2. Tukien avulla pyritään yhteen tai useampaan seuraavista tavoitteista:

- tuotannon suuntaaminen ennakoitavissa olevien markkinasuuntausten mukaisesti tai maataloustuotteille tarkoitettujen uusien myyntikanavien avaamisen edistäminen,
- markkinointikanavien tai jalostusmenettelyjen parantaminen tai järkipäistäminen,
- tuotteiden ulkomuodon ja pakkauksen parantaminen tai parempi sivutuotteiden tai jätteen hyödyntäminen tai poistaminen,
- uuden teknologian soveltaminen,
- innovatiivisten investointien suosiminen,
- laadun parantaminen ja seuranta,
- terveyteen liittyvien edellytysten parantaminen ja seuranta,
- ympäristönsuojelu.

26 artikla

1. Tukea myönnetään niille henkilöille, jotka lopulta vastaavat investointien rahoittamisesta yrityksissä,

- joiden taloudellinen kannattavuus voidaan osoittaa, ja
- jotka noudattavat ympäristöä, hygieniaa ja eläinten hyvinvointia koskevia vähimmäisvaatimuksia.

2. Investointien on parannettava tilannetta kyseisellä maatalouden perustuotantoalalla. Niiden on taattava perustuotteiden tuottajille riittävä osuus saatavista taloudellisista eduista.

3. On esitettävä riittävät todisteet siitä, että kyseisille tuotteille on löydettävissä tavanomaiset markkinat.

27 artikla

1. Investointien on koskettava perustamissopimuksen liitteeseen I kuuluvien tuotteiden jalostusta ja markkinointia kalastustuotteita lukuun ottamatta.

2. Investointien on täytettävä valintaperusteet, joissa vahvistetaan ensisijaisuus ja ilmoitetaan minkälaiset investoinnit jäävät tuen ulkopuolelle.

28 artikla

1. Tuen ulkopuolelle jätetään seuraavat investoinnit:

- investoinnit vähittäismyyntikaupan tasolla,
- investoinnit kolmansista maista peräisin olevien tuotteiden markkinointiin tai jalostukseen.

2. Tuen kokonaismäärä prosenttiyksikköinä tukielpoisten investointien määrästä on enintään:

- a) 50 prosenttia tavoitteen 1 alueilla,
- b) 40 prosenttia muilla alueilla.

VIII LUKU

METSÄTALOUS

29 artikla

1. Metsätaloustuen on edistettävä metsien taloudellisen, ekologisen ja yhteiskunnallisen merkityksen ylläpitämistä ja kehittämistä maaseutualueilla.

2. Tuella on edistettävä yhtä tai useampaa seuraavista tavoitteista:

- kestävä metsänhoito ja metsätalouden kehittäminen,
- metsävarojen ylläpitäminen ja parantaminen,
- metsäalan lisääminen.

3. Tukea myönnetään metsille ja aloille, jotka ovat yksityisten omistajien tai heidän yhdistystensä tai kuntien tai kuntayhtymien omistuksissa. Nämä rajoitukset eivät koske 30 artiklan 1 kohdan kuudennen luetelmakohdan mukaisia toimenpiteitä.

4. Tuen avulla on pyrittävä edistämään yhteisön ja jäsenvaltioiden kansainvälisten sitoumusten täyttämistä. Sen pitää perustua hallitustenvälisessä metsäpaneelissa sovittuihin kansallisiin ja alueellisiin metsäohjelmiin tai vastaaviin asiakirjoihin, joissa olisi otettava huomioon Euroopan metsien suojelemista käsitelleissä ministerikokouksissa tehdyt sitoumukset.

5. Toimenpiteiden, joita ehdotetaan tämän asetuksen nojalla alueille, jotka metsäpalojen torjunnasta yhteisössä 23 päivänä heinäkuuta 1992 annetun asetuksen (ETY) N:o 2158/92⁽¹⁾ nojalla on luokiteltu suuren tai keski-suuren metsäpaloaaran alueiksi, on oltava jäsenvaltioiden asetuksen (ETY) N:o 2158/92 nojalla esittämien metsiensuojelusuunnitelmien mukaisia.

30 artikla

1. Metsätaloustuen on liityttävä yhteen tai useampaan seuraavista toimenpiteistä:

- sellaisen maan metsitys, joka ei 31 artiklan nojalla ole tukikelpoinen sillä edellytyksellä, että tällainen istutus on mukautettu paikallisiin oloihin ja on sopuoinnussa ympäristön kanssa,
- investoinnit metsien taloudellisen, ekologisen tai yhteiskunnallisen arvon merkittävään kohentamiseen,
- investoinnit metsätaloustuotteiden korjuun, jalostuksen ja kaupan pitämisen parantamiseen ja järjestyttämiseen; investoinnit, jotka koskevat puun käyttöä raaka-aineena, rajoitetaan teollista jalostusta edeltäviin työvaiheisiin,
- uudet myyntimahdollisuudet metsätaloustuotteiden käytön ja markkinoinnin edistämiseksi,
- jäsentensä metsien kestävä ja tehokkaan hoidon parantamiseen tähtäävien metsänomistajien yhdistysten perustaminen,

⁽¹⁾ EYVL L 217, 31.7.1992, s. 3, asetus sellaisena kuin se on muutettuna asetuksella (EY) N:o 308/97 (EYVL L 51, 21.2.1997, s. 2).

— luonnononnettomuuksien ja tulipalojen vahingoittamien metsätalouden tuotantomahdollisuuksien palauttaminen ja asianmukaisten torjuntakeinojen käyttöönotto.

2. Investointitukeen sovelletaan tapauksen mukaan I ja VII luvussa vahvistettuja sääntöjä, lukuun ottamatta 7 artiklan toista alakohtaa.

31 artikla

1. Maatalousmaan metsitykseen myönnetään tukea sillä edellytyksellä, että istuttaminen on mukautettu paikallisiin oloihin ja on sopuoinnussa ympäristön kanssa.

Istutuskustannusten lisäksi tuki voi sisältää:

- vuotuisen palkkion metsitetyltä hehtaarilta hoitokustannusten korvaamiseksi viiden vuoden ajan,
- vuotuisen palkkion hehtaarilta metsityksestä johtuvien tulonmenetysten korvaamiseksi enintään 20 vuoden ajan maata ennen metsitystä hyödyntäneille viljelijöille tai heidän yhdistyksilleen tai muulle yksityisoikeudelliselle henkilölle.
- 2. Viranomaisten suorittama maatalousmaan metsityksen tuki kattaa ainoastaan perustamiskustannukset.
- 3. Maatalousmaan metsitystukea ei myönnetä:
 - varhaiseläkejärjestelmään kuuluville viljelijöille,
 - joulukuusten istutukseen.

Jos kyseessä on nopeakasvuisten lajien lyhytkiertoviljely, metsityskustannuksiin tarkoitettua tukea myönnetään ainoastaan istutuskustannuksiin.

4. Tulonmenetysten korvaamiseen tarkoitettujen vuotuisen yhteisön tukipalkkion enimmäismäärät vuotta kohti vahvistetaan liitteessä.

32 artikla

1. Pyrittäessä

— metsien ekologisen tasapainon ylläpitämiseen ja parantamiseen alueilla, joilla metsillä on yleishyödyllinen suojaava ja ekologinen tehtävä ja joilla metsiä säilyttävien ja parantavien toimenpiteiden kustannukset ovat suuremmat kuin metsätaloudesta saatava tulo, ja

— palonkatkaisulinjojen säilyttämiseen maataloutta koskevien toimenpiteiden avulla,

edunsaajalle myönnetään korvausta tässä yhteydessä käytettäviin toimenpiteisiin edellyttäen, että näiden metsien suojaava ja ekologinen arvo varmistetaan kestäväällä tavalla ja että toteutettavista toimenpiteistä määrätään sopimuksessa ja että siinä yhteydessä määritetään niiden rahoituspuitteet.

2. Korvausmäärät on vahvistettava liitteessä olevien vähimmäis- ja enimmäismäärien rajoissa sopimuksessa määrättyjen ja sen mukaisesti toteutettujen toimenpiteiden todellisten kustannusten perusteella.

IX LUKU

MAASEUTUALUEIDEN SOPEUTTAMISEN JA KEHITTÄMISEN EDISTÄMINEN

33 artikla

Tukea myönnetään sellaisiin toimenpiteisiin, jotka liittyvät maatilatalouden toimintoihin ja niiden muutokseen sekä maaseudun toimintoihin, jotka eivät kuulu minkään muun tässä osastossa tarkoitetun toimenpiteen soveltamisalaan.

Nämä toimenpiteet koskevat:

- maan tuottokyvyn parantamista,
- maa-alueiden uusjakoja,
- lomitus- ja tilanhoitopalvelujen perustamista,
- laadukkaiden maataloustuotteiden pitämistä kaupan,

— maaseudun elinkeinojen ja maaseudun väestön peruspalveluja,

— kylien kunnostamista ja kehittämistä sekä maaseutuperinnön suojelemista ja säilyttämistä,

— toimintojen monipuolistamista maataloudessa ja sitä lähellä olevilla aloilla monimuotoisuuden tai vaihtoehtoisten tulonlähteiden edistämiseksi,

— maatalouden vesivarojen hoitoa,

— maatalouden kehittämiseen liittyvien maaseudun perusrakenteiden kehittämistä ja parantamista,

— matkailu- ja käsityöläiselinkeinojen kannustamista,

— ympäristönsuojelua maa- ja metsätalouden aloilla ja maisemanhoitoa sekä eläinten hyvinvoinnin parantamista,

— luonnononnettomuuksien vahingoittamien maatalouden tuotantomahdollisuuksien palauttamista ja asianmukaisten torjuntavälineiden käyttöönottoa,

— uusia rahoitusjärjestelyjä.

X LUKU

TÄYTÄNTÖÖNPANOSÄÄNNÖT

34 artikla

Yksityiskohtaiset säännöt tämän osaston täytäntöönpanosta annetaan asetuksen (EY) N:o 1260/1999 50 artiklan 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

Säännöissä voidaan erityisesti täsmentää:

— maatilojen investointituen myöntämisedellytykset (4–7 artikla) mukaan lukien 6 artiklan soveltamisesta johtuvat välttämättömät rajoitukset,

— tilan taloudellisen elinkelpoisuuden parantamisaika ja -edellytykset sekä luovutetun maan käyttöedelly-

- tykset varhaiseläketapauksissa (11 artiklan 2 kohta),
- luonnonhaittakorvausten, mukaan lukien myös tapaukset, joissa on kyse viljelypinta-alojen yhteiskäytöstä (14 ja 15 artikla), sekä ympäristörajoitteisia alueita koskevien korvausten myöntämisen ja lasentaperusteet (16 artikla),
- maatalouden ympäristösitoumusten edellytykset (23 ja 24 artikla),
- maataloustuotteiden jalostusta ja kaupan pitämistä parantavien investointien valintaperusteet (27 artiklan 2 kohta),
- metsätaloustoimenpiteiden edellytykset (VIII luku).
- Saman menettelyn mukaan komissio voi poiketa 28 artiklan toisesta luettelamakohdasta erityisen syrjäisillä alueilla sillä edellytyksellä, että jalostetut tuotteet on tarkoitettu kyseisen alueen markkinoille.

III OSASTO

YLEISET PERIAATTEET, HALLINNOLLISET JA RAHOITUSSÄÄNNÖKSET

I LUKU

36 artikla

YLEISET PERIAATTEET

1. Edellä 35 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen maaseudun kehittämistoimenpiteiden osalta:

I Alaluku

— sovelletaan tavoite 1 -alueilla asetusta (EY) N:o 1260/1999, sellaisena kuin se on täydennettynä tässä asetuksessa olevilla erityissäännöillä,

EMOTR:n tuki

— sovelletaan tavoite 2 -alueilla asetusta (EY) N:o 1260/1999, sellaisena kuin se on täydennettynä tässä asetuksessa olevilla erityissäännöillä, jollei tämän asetuksen nojalla muuta säädetä.

35 artikla

1. Yhteisön tuki varhaiseläkkeisiin (10–12 artikla), epäsuotuisille ja ympäristörajoitteisille alueille (13–21 artikla), maatalouden ympäristöohjelmalle (20–24 artikla) ja metsitykseen (31 artikla) rahoitetaan EMOTR:n tukiosastosta kaikkialla yhteisössä.

2. EMOTR:n tukiosastosta rahoitettavien maaseudun kehittämistoimenpiteiden osalta sovelletaan asetuksen (EY) N:o 1260/1999⁽¹⁾ erityissääntöjä ja sen mukaisesti annettuja säännöksiä, jollei tämän asetuksen nojalla muuta säädetä.

2. Yhteisön tuki muihin maaseudun kehittämistoimenpiteisiin rahoitetaan EMOTR:n:

II Alaluku

— ohjausosastosta tavoite 1 -alueilla,

Yhteensopivuus ja johdonmukaisuus

— tukiosastosta muilla kuin tavoite 1 -alueilla.

37 artikla

3. EMOTR rahoittaa 33 artiklan kuudennessa, seitsemännessä ja yhdeksännessä luettelamakohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden 1 ja 2 kohdealueisiin luokitelluilla sekä siirtymävaiheessa olevilla alueilla mikäli niitä ei rahoiteta EAKR:sta.

1. Maaseudun kehittämistukea myönnetään ainoastaan yhteisön lainsäädäntöä noudattaviin toimenpiteisiin.

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 103.

2. Toimenpiteiden on oltava johdonmukaisia muun yhteisön politiikan ja sen mukaisesti sovellettavien toimenpiteiden kanssa.

Muiden yhteisön tukijärjestelmien nojalla ei nimenomaan voida myöntää tukea sellaiseen tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvaan toimenpiteeseen, joka ei ole tässä asetuksessa säädettyjen erityisten edellytysten mukainen.

3. Lisäksi on varmistettava johdonmukaisuus muiden yhteisen maatalouspolitiikan välineiden nojalla toteutettavien toimenpiteiden kanssa. Erityisesti on varmistettava johdonmukaisuus toisaalta maaseudun kehittämistoimenpiteiden ja toisaalta yhteisten markkinajärjestelyjen osana toteutettavien toimenpiteiden ja maatalouden laatu- ja terveystoimenpiteiden sekä erilaisten maaseudun kehittämistoimenpiteiden välillä.

Tästä syystä ei tämän asetuksen mukaisesti voida myöntää tukea:

- yhteisten markkinajärjestelyjen soveltamisalaan kuuluviin toimenpiteisiin, paitsi sellaisiin objektiivisesti perusteltuihin poikkeuksiin, jotka voidaan määritellä 50 artiklan nojalla.
- tutkimushankkeita, maataloustuotteiden myynninedistämistä tai eläintautien hävittämistä tukeviin toimenpiteisiin.

4. Jäsenvaltiot voivat säätää maaseudun kehittämiseen tarkoitettua yhteisön tuen myöntämiselle täydentäviä tai tiukempia edellytyksiä, joiden on oltava johdonmukaisia tässä asetuksessa vahvistettujen tavoitteiden ja vaatimusten kanssa.

38 artikla

1. Saman toimenpiteen osalta ei voida maksaa tukea sekä tämän asetuksen että jonkin muun yhteisön tukijärjestelmän mukaisesti.

2. Tukea voidaan useiden tämän asetuksen nojalla toteutettavien toimenpiteiden osalta yhdistellä ainoastaan, jos toimenpiteet ovat toistensa kanssa johdonmukaisia ja yhteensopivia. Tuen tasoa on tarvittaessa soviteltava.

39 artikla

1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet tämän luvun säännösten mukaisten maaseudun kehittämistoimenpiteiden yhteensopivuuden ja johdonmukaisuuden varmistamiseksi.

2. Jäsenvaltioiden toimittamiin maaseudun kehittämissuunnitelmiin on sisällyttävä arvio suunniteltujen tukitoimenpiteiden yhteensopivuudesta ja johdonmukaisuudesta sekä maininta yhteensopivuuden ja johdonmukaisuuden varmistamiseksi toteutetuista toimenpiteistä.

3. Yhteensopivuuden ja johdonmukaisuuden varmistamiseksi tukitoimenpiteitä on tarvittaessa tarkistettava myöhemmin.

II LUKU

OHJELMAPERUSTEISUUS

40 artikla

1. EMOTR:n ohjausosastosta rahoitettavat maaseudun kehittämistoimenpiteet ovat osa tavoite 1 -alueiden asetuksen (EY) N:o 1260/1999 mukaista ohjelmointia.

2. Muut kuin 35 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua maaseudun kehittämistoimenpiteet voivat olla osa tavoite 2 -alueiden asetuksen (EY) N:o 1260/1999 mukaista ohjelmointia.

3. Muiden sellaisten maaseudun kehittämistoimenpiteiden osalta, jotka eivät ole osa 1 ja 2 kohdan mukaista ohjelmointia, ohjelmatyössä noudatetaan maaseudun kehitysohjelmointia 41–44 artiklan mukaisesti.

4. Jäsenvaltiot voivat maaseudun kehittämiseen sovellettavien toimenpiteiden osalta esittää hyväksyttäväksi myös yleisiä järjestelyjä, jotka otetaan osaksi 1–3 kohdan mukaista ohjelmointia, jos se on yhtenäisten edellytysten säilyttämiseksi aiheellista.

41 artikla

1. Maaseudun kehittämissuunnitelmat on laadittava sopivimmaksi katsotulla maantieteellisellä tasolla. Niiden laatimisesta vastaavat jäsenvaltion nimeämät toimivaltaiset viranomaiset, ja jäsenvaltio toimittaa ne

komissiolle sen jälkeen, kun se on neuvotellut toimivaltaisten viranomaisten ja järjestöjen kanssa tarkoituksenmukaisella alueellisella tasolla.

2. Tietyllä alueella sovellettavat maaseudun kehittämistoimenpiteet on mahdollisuuksien mukaan kootava yhteen suunnitelmaan. Jos tarvitaan useampia suunnitelmia, on mainittava suunnitelmiin kuuluvien toimenpiteiden väliset yhteydet ja varmistettava niiden välinen yhteensopivuus ja johdonmukaisuus.

42 artikla

Maaseudun kehittämissuunnitelmat tehdään seitsemäksi vuodeksi 1 päivästä tammikuuta 2000 alkaen.

43 artikla

1. Maaseudun kehittämissuunnitelmissa on oltava:

- nykytilanteen määrällinen kuvaus, josta käyvät ilmi kehityserot, -kuilut ja -mahdollisuudet, edellisellä ohjelmakaudella käytetyt rahoitusvarat ja toimien pääasialliset tulokset käytettävissä olevan arvion perusteella,
- ehdotetun toimintasuunnitelman kuvaus, sen määrälliset tavoitteet ja maaseudun kehittämiseen valitut toimintalinjat sekä maantieteellinen kohdealue,
- arvio, josta käy ilmi toivottu taloudellinen, ympäristöllinen ja sosiaalinen vaikutus työllisyysvaikutus mukaan lukien,
- alustava kokonaisrahoitustaulukko, jossa on yhteenveto varatuista kansallisista ja yhteisön varoista kunkin suunnitelmassa esitetyn maaseudun kehittämisen toimintalinjan osalta ja, jos suunnitelma kattaa tavoitteeseen 2 kuuluvia maaseutu-alueita, ohjeellisten määrien erittely 33 artiklan mukaisten maaseudun kehittämistoimenpiteiden osalta kyseisillä alueilla,
- suunnitelmien täytäntöönpanemiseksi aiottujen toimenpiteiden kuvaus ja erityisesti tukijärjestelyt, mukaan lukien kilpailusääntöjen arvioimiseksi tarvittavat näkökohdat,

— tarvittaessa tiedot tutkimusten, esittelyhankkeiden, koulutuksen tai teknisen avun toimien tarpeesta kyseisten toimenpiteiden valmistelussa, toteuttamisessa tai mukauttamisessa,

— maininta vastaavista toimivaltaisista viranomaisista ja elimistä,

— järjestelyt suunnitelmien tehokkaan ja tarkoituksenmukaisen täytäntöönpanon varmistamiseksi, mukaan lukien seuranta ja arviointi, määrällisten arviointi-indikaattoreiden määrittely, järjestelyt tarkastuksia ja seuraamuksia varten sekä riittävät julkistamistoimet,

— käytyjen neuvottelujen tulokset ja maininta toimintaan osallistuvista viranomaisista ja elimistä sekä kunkin tason talous- ja yhteiskuntaelämän osapuolet.

2. Jäsenvaltioiden on suunnitelmissaan:

— laadittava maatalouden ympäristötoimenpiteitä kaikilla alueillaan niiden erityistarpeiden mukaan,

— varmistettava tarvittava tasapaino eri tukitoimenpiteiden välillä.

44 artikla

1. Maaseudun kehittämissuunnitelmat on jätettävä viimeistään kuuden kuukauden kuluttua tämän asetuksen voimaantulosta.

2. Komissio arvioi ehdotetut suunnitelmat selvittääkseen, ovatko ne tämän asetuksen mukaisia. Se hyväksyy suunnitelmien pohjalta maaseudun kehittämistä koskevat ohjelma-asiakirjat asetuksen (EY) N:o 1260/1999 50 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen menettelyjen mukaisesti kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun suunnitelmat on jätetty sille.

III LUKU

LISÄTOIMENPITEET JA YHTEISÖALOITTEET

45 artikla

1. Asetuksen (EY) N:o 1260/1999 21 artiklan 2 kohdan mukaan komissio voi saman asetuksen 50 artiklan

2 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen laajentaa EMOTR:n ohjausosaston tuen soveltamisalaa tämän asetuksen 35 artiklan 2 kohdan säännösten sekä neuvoston asetusten (EY) N:o 1262/1999⁽¹⁾, (EY) N:o 1261/1999⁽²⁾ ja (EY) N:o 1263/1999⁽³⁾ nojalla tukikelpoisten toimenpiteiden rahoituksen ulkopuolelle maaseudun kehittämistä koskevan yhteisöaloitteen kaikkien toimenpiteiden täytäntöönpanoa varten.

2. Komission aloitteesta EMOTR:n tukiosastosta voidaan rahoittaa maaseudun kehitysohjelmointiin liittyviä tutkimuksia.

IV LUKU

RAHOITUSSÄÄNNÖKSET

46 artikla

1. EMOTR:n tukiosastosta maaseudun kehittämiseen maksettavasta yhteisön tuesta laaditaan vuosittain rahoitussuunnitelma ja kirjanpito. Rahoitussuunnitelman laatiminen on osa maaseudun kehittämisen ohjelmatyötä (40 artiklan 3 kohta) tai tavoitetta 2 koskevaa ohjelmamenettelyä.

2. Komissio jakaa varat alustavasti jäsenvaltioille vuosittain jaoteltuina ja puolueettomia perusteita noudattaen ottaen huomioon erityistilanteet ja -tarpeet sekä erityisesti ympäristön, työpaikkojen luomisen ja maiseman ylläpitämisen edellyttämät ponnistukset.

3. Alkuperäistä varainjakoa mukautetaan tosiasiallisten menojen ja jäsenvaltioiden toimittamien tarkistettujen menoarvioiden perusteella ottaen huomioon ohjelmien tavoitteet ja käytettävissä olevat varat sekä noudattaen yleensä tavoitteen 2 kohdealueisiin kuuluvia maaseutualueita koskevia tuen määriä.

47 artikla

1. Asetuksen (EY) N:o 1260/1999 31 artiklassa, 32 artiklassa sen 1 kohdan 5 alakohdassa lukuun ottamatta, 34 artiklassa, 38 artiklassa ja 39 artiklassa säädettyjä rahoitussäännöksiä ei sovelleta tavoitteen 2 mukaisesti maaseudun kehittämistoimenpiteisiin.

⁽¹⁾ EYVL L 161, 26.6.1999, s. 48.

⁽²⁾ EYVL L 161, 26.6.1999, s. 43.

⁽³⁾ EYVL L 161, 26.6.1999, s. 54.

Komissio toteuttaa tarvittavat toimet näiden toimenpiteiden tehokkaan ja johdonmukaisen toteuttamisen varmistamiseksi, jotta ne vastaavat vähintään ensimmäisessä alakohdassa tarkoitetuissa säännöksissä säädettyjä vaatimuksia, yhden hallintoviranomaisen periaate mukaan lukien.

2. Yhteisö osallistuu maaseudun kehittämisen ohjelmointiin kuuluvien toimenpiteiden rahoitukseen asetuksen (EY) N:o 1260/1999 29 ja 30 artiklassa säädettyjen periaatteiden mukaisesti.

Tältä osin:

— yhteisön rahoitusosuus on enintään 50 prosenttia tukikelpoisista kokonaiskustannuksista ja yleensä vähintään 25 prosenttia tukikelpoisista julkisista menoista muilla kuin tavoitteisiin 1 ja 2 kuuluvilla alueilla,

— tuloja synnyttäviin investointeihin sovelletaan asetuksen (EY) N:o 1260/1999 29 artiklan 4 kohdan a alakohdan ii) ja iii) alakohdassa sekä b alakohdan ii) ja iii) alakohdassa säädettyjä määriä. Maa- ja metsätaloustilat sekä maa- ja metsätaloustuotteita jalostavat ja markkinoivat yritykset ovat 29 artiklan 4 kohdan b alakohdan iii) alakohdassa tarkoitettuja yrityksiä;

— ohjelmoinnin osalta yhteisön rahoitusosuus on tämän asetuksen 22–24 artiklan mukaisesti, ohjelman puitteissa toteutettaviin toimenpiteisiin 75 prosenttia tavoite 1 -alueilla ja 50 prosenttia muilla alueilla.

Tällaisiin maksuihin sovelletaan asetuksen (EY) N:o 1260/1999 32 artiklan 1 kohdan viidettä alakohdtaa.

3. EMOTR:n tukiosaston rahoitustuki voidaan maksaa ohjelman täytäntöönpanoon tarkoitettuina ennakkoina ja aiheutuneita menoja vastaavina maksuina.

V LUKU

SEURANTA JA ARVIOINTI

48 artikla

1. Komission ja jäsenvaltioiden on varmistettava, että maaseudun kehittämisen ohjelmoinnin täytäntöönpanoa valvotaan tehokkaasti.

2. Seuranta toteutetaan yhdessä sovittuja menette-
lyjä noudattaen.

Seurannassa käytetään etukäteen sovittuja ja vahvistet-
tuja erityisiä fyysisiä ja taloudellisia indikaattoreita.

Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle vuosittain
edistymistä koskevat kertomukset.

3. Tarvittaessa perustetaan seurantakomiteoita.

49 artikla

1. Maaseudun kehittämisen ohjelmointiin kuuluvien
toimenpiteiden arviointi tehdään asetuksen (EY)
N:o 1260/1999 40–43 artiklassa säädettyjen periaattei-
den perusteella.

2. EMOTR:n tukiosasto voi ohjelmille osoitettujen
rahavarojen puitteissa osallistua maaseudun kehittä-
mistä koskevien arviointien rahoittamiseen jäsenvalti-
oissa. EMOTR:n tukiosasto voi komission aloitteesta
rahoittaa arviointeja myös yhteisön tasolla.

IV OSASTO

VALTIONTUET

51 artikla

1. Jollei tässä osastossa muuta säädetä, perustamis-
sopimuksen 87–89 artiklaa sovelletaan jäsenvaltioiden
maaseudun kehittämistoimenpiteitä varten myöntä-
mään tukeen.

Perustamissopimuksen 87–89 artiklaa ei kuitenkaan
sovelleta perustamissopimuksen 36 artiklan sovelta-
misalaaan kuuluvaa ja tämän asetuksen säännösten
mukaista yhteisön tukea saavien toimenpiteiden kan-
sallisiin rahoitusosuuksiin.

2. Maatilainvestoinneille ei saa myöntää sellaista
tukea, joka ylittää 7 artiklassa mainitut prosenttiosuu-
det.

Kielto ei koske tukia, jotka myönnetään

— investointeihin, jotka toteutetaan etupäässä yleisen
edun vuoksi maa- ja metsätaloustoimintojen muo-
vaamien perinteisten maisemien säilyttämiseksi tai
maatilan rakennusten uudelleen sijoittamisen
yhteydessä,

VI LUKU

TÄYTÄNTÖÖNPANOSÄÄNNÖT

50 artikla

Yksityiskohtaiset säännöt tämän osaston soveltami-
sesta annetaan asetuksen (EY) N:o 1260/1999 50 artikla-
lan 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

Säännöissä voidaan erityisesti täsmentää

— maaseudun kehittämissuunnitelmien esittäminen
(41–44 artikla),

— maaseudun kehittämisen ohjelma-asiakirjojen tar-
kistaminen,

— rahoitussuunnitelma erityisesti ja talousarviota kos-
kevan kurinalaisuuden noudattamisen (46 artikla)
ja rahoituksen osallistumisen (47 artiklan 2 kohta)
varmistamiseksi,

— seuranta ja arviointi (48 ja 49 artikla),

— maaseudun kehittämiseen liittyvien toimenpiteiden
ja markkinointijärjestelyihin perustuvien tukitoi-
menpiteiden johdonmukaisuuden turvaaminen (37
artikla).

— investointeihin, jotka kohdistuvat ympäristönsuoje-
luun ja ympäristön parantamiseen,

— investointeihin, joita käytetään eläinten hyvinvoin-
tia koskevien hygieniaoletusten parantamiseen
ja eläintensuojeluun.

3. Epäsuotuisten alueiden viljelijöille ei saa myöntää
luonnonhaittojen korvaamiseen valtiontukea, joka ei
täytä 14 ja 15 artiklassa säädettyjä edellytyksiä.

4. Niille viljelijöille annettava valtiontuki, jotka
tekevät maatalouden ympäristösitoumuksia, jotka
eivät täytä 22–24 artiklassa säädettyjä edellytyksiä,
ovat kiellettyjä. Edellä 24 artiklan 2 kohdan mukai-
sesti vahvistetut enimmäismäärät ylittävää lisätukea
voidaan kuitenkin myöntää saman artiklan 1 kohdan
mukaan perustelluissa tapauksissa. Perustelluissa poik-
keustapauksissa voidaan poiketa 23 artiklan 1 kohdan
mukaisten sitoumusten vähimmäiskestosta.

52 artikla

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava yhteisön tukea saavien maaseudun kehittämistoimenpiteiden lisärahoitukseen tarkoitettu ja perustamissopimuksen 36 artiklan

mukainen valtiontuki ja komissio hyväksyy ne tämän asetuksen säännösten mukaisesti osana 40 artiklassa tarkoitettua ohjelmointia. Näin ilmoitettuun tukeen ei sovelleta perustamissopimuksen 88 artiklan 3 kohdan ensimmäistä virkettä.

V OSASTO

SIIRTYMÄ- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

53 artikla

1. Jos voimassa olevasta järjestelmästä tässä asetuksessa vahvistettuun järjestelmään siirtymisen helpottamiseksi tarvitaan erityisiä toimenpiteitä, komissio hyväksyy ne asetuksen (EY) N:o 1260/1999 50 artiklan 2 kohdassa säädetyn menettelyn mukaisesti.

2. Tällaisia toimenpiteitä annetaan erityisesti komission hyväksymien, 1 päivän tammikuuta 2000 jälkeen päättyvien tai ajallisesti rajoittamattomien yhteisön nykyisten tukitoimien yhdentämiseksi tässä asetuksessa säädettyyn maaseudun kehittämistukeen.

54 artikla

1. Korvataan humala-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 26 päivänä heinäkuuta 1971 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1696/1971⁽¹⁾ 17 artikla seuraavasti:

”17 artikla

1. Yhteisen maatalouspolitiikan rahoitusta koskevia asetuksia sovelletaan 1 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen tuotteiden markkinoihin siitä päivästä lähtien, jona tässä asetuksessa säädettyjä järjestelyjä aletaan soveltaa.

2. Yhteisö rahoittaa 8 artiklassa tarkoitettua tukea osaksi.

3. Jäsenvaltioiden on maksettava 12 artiklassa tarkoitettu tuki tuottajille 16 päivän lokakuuta ja

31 päivän joulukuuta välisenä aikana sinä markkinointivuonna, jonka osalta tukea sovelletaan.

4. Komissio antaa säännöt tämän artiklan soveltamisesta 20 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.”

2. Korvataan banaanianalan yhteisestä markkinajärjestelystä 13 päivänä helmikuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 404/93⁽²⁾ 6 artikla seuraavasti:

”6 artikla

1. Jäsenvaltioiden on myönnettävä hyväksytyille tuottajajärjestöille näiden hyväksymistä seuraavien viiden vuoden aikana tukea niiden perustamisen rohkaisemiseksi ja hallinnollisten toimien helpottamiseksi.

2. Tällaisen tuen määrä:

— on ensimmäisenä vuonna viisi prosenttia, toisena vuonna viisi prosenttia, kolmantena vuonna neljä prosenttia, neljäntenä vuonna kolme prosenttia ja viidentenä vuonna kaksi prosenttia tuottajajärjestön välityksellä kaupan pidetyn tuotannon arvosta,

— ei saa ylittää kyseisen järjestön perustamisesta tai hallinnollisista toimista aiheutuneita tosiasiallisia kustannuksia,

— maksetaan vuotuisina erinä enintään seitsemän vuoden ajan hyväksymispäivästä.

Kunkin vuoden tuotannon arvon laskennassa käytetään perusteena

— tosiasiaa kaupan pidettyä vuotuista määrää,

⁽¹⁾ EYVL L 175, 4.8.1971, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1554/97 (EYVL L 208, 2.8.1997, s. 1).

⁽²⁾ EYVL L 47, 25.2.1993, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1637/98 (EYVL L 210, 28.7.1998, s. 28).

— keskimääräisiä tuottajahintoja.

3. Sellaisista järjestöistä, jotka jo täyttävät pitkälti tämän asetuksen edellytykset, eriytyvät tuottajajärjestöt voivat saada tämän artiklan mukaista tukea ainoastaan, jos ne on muodostettu 5 artiklassa tarkoitettujen tavoitteiden tehokkaamman saavuttamisen mahdollistavan yhteenliittymän tuloksena. Tällaisessa tapauksessa tukea myönnetään kuitenkin ainoastaan järjestön muodostamiskustannuksiin (valmisteluihin sekä järjestön perustamisasiakirjan ja sen sääntöjen laatimiseen liittyvät menot).

4. Tässä artiklassa tarkoitettu tuki on ilmoitettava komissiolle jäsenvaltioiden kunkin varainhoitovuoden päättyessä laatimassa kertomuksessa.”

3. Muutetaan hedelmä- ja vihannesalan yhteisestä markkinajärjestelystä 28 päivänä lokakuuta 1996 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 2200/96⁽¹⁾ seuraavasti:

a) Korvataan 15 artiklan 6 kohta seuraavasti:

”6. Kun on kyse yhteisön alueista, joilla tuottajien järjestäytymisaste on erityisen alhainen, jäsenvaltiot voidaan asianmukaisesti perustellusta pyynnöstä oikeuttaa maksamaan tuottajaorganisaatioille kansallista taloudellista tukea, joka on suuruudeltaan korkeintaan puolet tuottajien maksamista maksuista. Tämä tuki lisätään toimintarahastoon.

Yhteisö voi kyseisen jäsenvaltion pyynnöstä korvata jäsenvaltioille, joiden hedelmä- ja vihannestuotannosta alle 15 prosenttia pidetään kaupan tuottajaorganisaatioiden kautta ja joiden hedelmä- ja vihannestuotanto edustaa vähintään 15 prosenttia niiden maatalouden kokonaistuotannosta, ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettujen tuen osittain.”

b) Korvataan 52 artikla seuraavasti:

”52 artikla

1. Yhteisön markkinoilta poistamiskorvauksen maksamiseen, toimintarahaston yhteisön rahoitusosuuteen, 17 artiklassa sekä 53, 54 ja 55 artiklassa tarkoitettujen erityistoimenpiteiden ja 40 artiklan 1 kohdan mukaisesti komission yhteyteen asetettujen jäsenvaltioiden asiantuntijoiden suorittamien

tarkastustoimien rahoitukseen liittyviä kustannuksia pidetään asetuksen (EY) N:o 1257/1999(*) 1 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuina interventiotoimenpiteinä, joiden tarkoituksena on säädellä maatalousmarkkinoita.

2. Jäsenvaltioiden 14 artiklan ja 15 artiklan 6 alakohdan toisen alakohdan mukaisesti myöntämään tukeen liittyviä kustannuksia pidetään asetuksen (EY) N:o 1257/1999 1 artiklan 2 kohdan b alakohdassa tarkoitettuina interventiotoimenpiteinä, joiden tarkoituksena on säädellä maatalousmarkkinoita. Yhteisö voi antaa tukeen osarahoitusta.

3. Komissio antaa tämän artiklan 2 kohdan soveltamista koskevat säännöt 46 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

4. VI osaston säännöksiä sovelletaan, sanotun kuitenkaan rajoittamatta Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston tukiosaston rahoitusjärjestelmään kuuluviin toimenpiteisiin kohdistuvista jäsenvaltioiden suorittamista tarkastuksista ja direktiivin 77/435/ETY kumoamisesta 21 päivänä joulukuuta 1989 annetun asetuksen (ETY) N:o 4045/1989(**) soveltamista.

(*) EYVL L 160, 26.6.1999, s. 80.

(**) EYVL L 388, 30.12.1989, s. 17, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 3235/94 (EYVL L 338, 28.12.1994, s. 16).”

55 artikla

1. Kumotaan seuraavat asetukset:

— asetus (ETY) N:o 4256/88,

— asetukset (EY) N:o 950/97, (EY) N:o 951/97, (ETY) N:o 952/97 ja (ETY) N:o 867/90,

— asetukset (ETY) N:o 2078/92, (ETY) N:o 2079/92 ja (ETY) N:o 2080/92,

— asetus (ETY) N:o 1610/89.

2. Poistetaan seuraavat säännökset:

— asetuksen (ETY) N:o 3763/91⁽²⁾ 21 artikla,

— asetuksen (ETY) N:o 1600/92⁽³⁾ 32 artikla,

⁽¹⁾ EYVL L 297, 21.11.1996, s. 1, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 857/99 (EYVL L 108, 27.4.1999, s. 7).

⁽²⁾ EYVL L 356, 24.12.1991, s. 1.

⁽³⁾ EYVL L 173, 27.6.1992, s. 1.

- asetuksen (ETY) N:o 1601/92⁽¹⁾ 27 artikla,
— asetuksen (ETY) N:o 2019/93⁽²⁾ 13 artikla.

3. Edellä 1 ja 2 alakohdassa kumottuja asetuksia sovelletaan edelleen toimiin, jotka komissio on niiden nojalla hyväksynyt ennen 1 päivää tammikuuta 2000.

4. Neuvoston ja komission epäsuotuisien alueiden luetteloista tai niiden muuttamisesta asetuksen (ETY) N:o 950/97 21 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisesti anta-

mat direktiivit pysyvät edelleen voimassa, jollei niitä muuteta uudelleen ohjelmien yhteydessä.

56 artikla

Tämä asetus tulee voimaan seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan yhteisön tukeen 1 päivästä tammikuuta 2000.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 1999.

Neuvoston puolesta

K.-H. FUNKE

Puheenjohtaja

⁽¹⁾ EYVL L 173, 27.6.1992, s. 13.

⁽²⁾ EYVL L 184, 27.7.1993, s. 1.

LIITE

MÄÄRIÄ KOSKEVA TAULUKKO

Artikla	Aihe	euroa	
8 artiklan 2 kohta	aloitustuki	25 000	
12 artiklan 1 kohta	varhaiseläke	15 000 (*) 150 000 3 500 35 000	luopujaa ja vuotta kohti kokonaismäärä luopujaa kohti työntekijää ja vuotta kohti kokonaismäärä työntekijää kohti
15 artiklan 3 kohta	luonnonhaittakorvauksen vähimmäismäärä luonnonhaittakorvauksen enimmäismäärä	25 (**) 200	viljelyhehtaarilta viljelyhehtaarilta
16 artikla	enimmäiskorvaus	200	hehtaarilta
24 artiklan 2 kohta	yksivuotiset viljelmät erikoistuneet monivuotiset viljelmät muu maankäyttö	600 900 450	hehtaarilta hehtaarilta hehtaarilta
31 artiklan 4 kohta	palkkio metsityksestä aiheutuvien menetysten korvaamiseen: — viljelijöille tai heidän yhdis- tyksilleen — muille yksityis-oikeudellisille henkilöille	725 185	hehtaarilta hehtaarilta
32 artiklan 2 kohta	vähimmäiskorvaus enimmäiskorvaus	40 120	hehtaarilta hehtaarilta

(*) Vuosittaisia enimmäistukia, joita koskee luopujakohtainen kokonaisenimmäismäärä, voidaan lisätä aina kaksinkertaisiksi asti ottaen huomioon alueiden tilojen taloudellinen rakenne ja maatalouden rakenteiden mukauttamisen nopeuttamista koskeva tavoite.

(**) Tätä määrää voidaan alentaa, jotta otettaisiin huomioon tilojen erityinen maantieteellinen sijainti tai taloudellinen rakenne eräillä alueilla ja vältettäisiin liialliset korvaukset 15 artiklan 1 kohdan toisen luetelmakohdan mukaisesti.

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1258/1999,

annettu 17 päivänä toukokuuta 1999,

yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁽²⁾,ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽³⁾,ottaa huomioon tilintarkastustuomioistuimen lausunnon⁽⁴⁾,

sekä katsoo, että

dottamiseen tarkoitettujen toimenpiteiden sekä tietyt arviointitoimet perustamissopimuksen 33 artiklan 1 kohdassa määriteltyjen tavoitteiden saavuttamiseksi,

(3) rahaston ohjausosastosta olisi rahoitettava tiettyjen maaseudun kehittämistoimien menot alueilla, jotka ovat jääneet jälkeen kehityksessä, sekä maaseudun kehittämistä koskevan yhteisöaloitteen menot,

4) rahaston hallinto uskotaan komissiolle, ja säädetään jäsenvaltioiden ja komission tiivistä yhteistyöstä rahaston komiteassa,

(1) yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta annetulla asetuksella N:o 25⁽⁵⁾ neuvosto perusti Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR), jäljempänä 'rahasto', joka on osa Euroopan yhteisöjen yleistä talousarviota; asetuksessa säädetään yhteisen maatalouspolitiikan rahoitukseen sovellettavista periaatteista,(2) yhtenäismarkkinavaiheessa, kun hintajärjestelmät on yhdenmukaistettu ja maatalouspolitiikka on yhteisön politiikkaa, yhteisölle kuuluvat siitä aiheutuvat rahoituskelliset seuraamukset; tämän periaatteen mukaisesti, sellaisena kuin siitä säädetään asetuksen N:o 25 2 artiklan 2 kohdassa, rahaston tukiosastosta olisi rahoitettava kolmansiin maihin suuntautuvaan vientiin liittyvät viennituet, maatalousmarkkinoiden tasapainottamiseksi tehtävät interventiot, maaseudun kehittämistoimet, eläinlääkintäalan erityistoimet, sellaisina kuin niistä säädetään tietyistä eläinlääkintäalan kustannuksista 26 päivänä kesäkuuta 1990 tehdyssä neuvoston päätöksessä N:o 90/424/ETY⁽⁶⁾, yhteisestä maatalouspolitiikasta tie-

(5) vastuu rahaston tukiosaston menojen valvonnan on ensisijaisesti jäsenvaltioilla, jotka nimeävät menojen maksamisesta huolehtivat viranomaiset ja elimet; jäsenvaltioiden on hoidettava tämä tehtävä täysimääräisesti ja tehokkaasti; komission, jolla on vastuu yhteisön talousarvion toteuttamisesta, on tarkastettava edellytykset, joita noudattaen maksut ja tarkastukset on suoritettu; komissio voi rahoittaa menot vain silloin, kun nämä edellytykset antavat kaikki tarvittavat takuut yhteisön sääntöjen noudattamisesta; yhteisön menojen hajautetussa hallinnointijärjestelmässä on ratkaisevaa, että komissiolla on rahoituksesta vastuullisena toimielimenä oikeus ja mahdollisuus suorittaa kaikki ne menojen hallinnointia koskevat tarkastukset, jotka se katsoo tarpeellisiksi, ja että jäsenvaltioiden ja komission välillä vallitsee täydellinen ja todellinen avoimuus sekä keskinäinen avunanto,

(6) komissio voi tilien tarkastamisen ja hyväksymisen yhteydessä määrittää kohtuullisessa määräjassa EMOTR:n tukiosaston osalta yleistiliin otettavat kokonaismenot vain, jos sillä on tyydyttävät takeet kansallisten tarkastusten riittävydestä ja avoimuudesta sekä siitä, että maksajavirastot pitävät huolta täytäntöön panemiensa maksuhakemusten laillisuudesta ja sääntöjenmukaisuudesta; olisi annettava säännöksiä maksaja-

(1) EYVL C 170, 4.6.1998, s. 83.

(2) Lausunto annettu 6. toukokuuta 1999 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

(3) EYVL C 407, 28.12.1998, s. 222.

(4) EYVL C 401, 22.12.1998, s. 3.

(5) EYVL L 30, 20.4.1962, s. 991/60, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (ETY) N:o 728/70 (EYVL L 94, 28.4.1970, s. 9).

(6) EYVL L 224, 18.8.1990, s. 19, päätös sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna päätöksellä 94/370/EY (EYVL L 168, 2.7.1994, s. 31).

- virastojen hyväksymisestä jäsenvaltioiden toimesta; kyseisen jäsenvaltioiden antaman hyväksymisen edellyttämien vaatimusten yhdenmukaisuuden varmistamiseksi komissio laatii sovellettavia perusteita koskevat suuntaviivat; tätä varten olisi säädettävä siitä, että ainoastaan jäsenvaltioiden hyväksymien maksajavirastojen maksamat menot rahoitetaan; lisäksi kansallisten tarkastusten avoimuus, erityisesti hyväksymis-, maksattamis- ja maksamisenettelyjen osalta, edellyttää tarvittaessa niiden viranomaisten ja laitostan lukumäärän rajoittamista, joille annetaan valtuudet näihin tehtäviin, ottaen huomioon kunkin jäsenvaltion perustuslain säännökset,
- (7) yhteisön varojen hajautettu hoito edellyttää erityisesti yhteisen maatalouspolitiikan uudistuksen jälkeen useiden maksajavirastojen nimeämistä; tämän vuoksi on tarpeen, että hyväksyessään useamman kuin yhden maksajaviraston jäsenvaltio määrää yhden ainoan asianosaisen varmistamaan varainhoidon yhdenmukaisuuden, hoitamaan komission ja hyväksytyjen maksajavirastojen väliset yhteydet sekä toimittamaan komission käyttöön sen pyytämät, useiden maksajavirastojen toimia koskevat tiedot mahdollisimman nopeasti,
- (8) jäsenvaltioiden on asetettava rahavarat käyttöön maksajavirastojensa tarpeiden mukaisesti, ja komissio maksaa ennakkomaksut maksajavirastojen maksamien menojen kirjanpidon perusteella; maaseudun kehittämistoimia varten olisi säädettävä todellisten ennakkomaksujen maksamisesta ohjelmien toimeenpanemiseksi; ennakkomaksut olisi käsiteltävä niiden rahoitusmekanismien mukaisesti, jotka on perustettu ennakkomaksuja varten ottaen huomioon viitekauden aikana maksetut menot,
- (9) olisi tehtävä kaksi päätöstä, joista toinen koskee rahaston tukiosaston tilien tarkastamista ja hyväksymistä, ja toisessa määritetään seuraukset ja rahoitusoikaisu yhteisön sääntöjenmukaisuutta koskevien tarkastusten tulosten pohjalta,
- (10) sääntöjenmukaisuutta koskevat tarkastukset ja niitä seuraavat tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskevat päätökset eivät näin ollen enää liity määrätyn varainhoitovuoden talousarvion toteuttamiseen; tämän vuoksi on tarpeen määrittää pisin mahdollinen kausi, johon seurauksia sääntöjenmukaisuutta koskevien tarkastusten tuloksista voi soveltaa; maaseudun kehittämistoimien monivuotisuuden vuoksi kyseisen enimmäisajan soveltaminen niihin ei kuitenkaan ole mahdollista,
- (11) on toteutettava toimenpiteitä sääntöjenvastaisuuksien ehkäisemiseksi ja käsittelemiseksi sekä tällaisten sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien seurauksena menetettyjen summien takaisinperimiseksi; tällaisista sääntöjenvastaisuuksista tai laiminlyönneistä aiheutuva rahoituksellinen vastuu on määritettävä,
- (12) yhteisön menoja on valvottava tarkoin; jäsenvaltioiden omasta aloitteestaan tekemien ja edelleen olennaisen tärkeiden tarkastusten täydentämiseksi on syytä säätää komission virkamiesten tekemistä tarkastuksista sekä komission mahdollisuudesta saada apua jäsenvaltioilta,
- (13) komissiolle toimitettavien tietojen tuottamisessa on käytettävä tietotekniikkaa niin suurena määrinä kuin mahdollista; komission on tarkastustensa yhteydessä saatava sekä asiakirjoina että tiedostoina olevat, menoja koskevat tiedot täydellisinä ja esteettä,
- (14) yhteisörahoituksen merkittävyden vuoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle on toimitettava säännöllisin väliajoin tietoja rahoituskerptomusten muodossa,
- (15) varainhoidon yksinkertaistamiseksi on suotavaa saattaa rahaston rahoituskausi lähemmäksi perustamissopimuksen 272 artiklan 1 kohdan mukaista varainhoitovuotta; tällaisen toimen toteuttaminen edellyttää selkeää kuvaa kulloinkin käytettävissä olevista varoista kyseisen varainhoitovuoden loppua lähestyttäessä; tämän vuoksi olisi säädettävä, että komissiolla on tarvittavat valtuudet mukauttaa rahaston rahoituskautta, jos jäljellä on riittävästi talousarviovaroja, ja
- (16) yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21 päivänä huhtikuuta 1970 annettua neuvoston asetusta (ETY) N:o 729/70⁽¹⁾ on muutettu merkittävästi useaan kertaan; nyt kun mainittua asetusta mutetaan vielä uudelleen, kyseiset säännökset olisi selkeyden vuoksi muutoiltava uudelleen,

⁽¹⁾ EYVL L 94, 28.4.1970, s. 13, asetus sellaisena kuin se on viimeksi muutettuna asetuksella (EY) N:o 1287/96 (EYVL L 125, 8.6.1996, s. 1).

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

1. Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahasto (EMOTR), jäljempänä 'rahasto', on osa Euroopan yhteisöjen yleistä talousarviota.

Siinä on kaksi osastoa:

— tukiosasto,

— ohjausosasto.

2. Tukiosastosta rahoitetaan:

a) kolmansiin maihin suuntautuvaan vientiin liittyvät vientituet,

b) maatalousmarkkinoiden tasapainottamiseksi tehtävät interventiot,

c) muut kuin tavoite 1 -ohjelmien mukaiset maaseudun kehittämistoimet, lukuun ottamatta maaseudun kehittämistä koskevaa yhteisöaloitetta,

d) yhteisön rahoitusosuus eläinlääkintäalan erityistoimenpiteisiin, eläinlääkintäalan tarkastustoimenpiteisiin ja eläintautien hävittämistä ja seurantaan koskeviin ohjelmiin (eläinlääkintätoimenpiteet) sekä kasvien terveyttä koskeviin toimenpiteisiin,

e) yhteisestä maatalouspolitiikasta tiedottamiseen tarkoitettut toimenpiteet ja rahaston tukiosastosta rahoitettavien toimenpiteiden tietyt arviointitoimet.

3. Ohjausosastosta rahoitetaan ne maaseudun kehittämistoimenpiteet, jotka eivät kuulu 2 kohdan c alakohdan soveltamisalaan.

4. Rahasto ei vastaa jäsenvaltioille ja rahaston tuensaajille aiheutuneista hallinto- ja henkilöstömenoista.

2 artikla

1. Yhteisön sääntöjen mukaisesti maatalousmarkkinoiden yhteisen markkinajärjestelyn osana kolmansiin maihin suuntautuvalla viennillä myönnettyt vientituet rahoitetaan 1 artiklan 2 kohdan a alakohdan mukaisesti.

2. Yhteisön sääntöjen mukaisesti maatalousmarkkinoiden yhteisen markkinajärjestelyn osana maatalousmarkkinoiden tasapainottamiseksi tehtävät interventiot rahoitetaan 1 artiklan 2 kohdan b alakohdan mukaisesti.

3. Tarvittaessa neuvosto vahvistaa määräenemistöllä komission ehdotuksesta 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden rahoittamista koskevan menettelyn.

3 artikla

1. Muut kuin tavoite 1 -ohjelmia koskevat yhteisön sääntöjen mukaisesti toteutettavat maaseudun kehittämistoimet rahoitetaan 1 artiklan 2 kohdan c alakohdan mukaisesti.

2. Yhteisön sääntöjen mukaisesti toteutettavat eläinlääkintäalaa ja kasvien terveyttä koskevat toimenpiteet rahoitetaan 1 artiklan 2 kohdan d alakohdan mukaisesti.

3. Yhteisön sääntöjen mukaisesti toteutettavat tiedottamistoimenpiteet ja arviointitoimet rahoitetaan 1 artiklan 2 kohdan e alakohdan mukaisesti.

4. Tämän artiklan soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt annetaan 13 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

4 artikla

1. Jäsenvaltion on annettava komissiolle tiedoksi:

a) niitä viranomaisia ja elimiä koskevat tiedot, jäljempänä 'maksajavirastot', jotka se hyväksyy maksamaan 2 ja 3 artiklassa tarkoitettut menot;

b) jos hyväksytään useampia kuin yksi maksajavirasto, sitä viranomaista tai elintä, jäljempänä 'koordinaatioelin', koskevat tiedot, jonka vastuulle se antaa komissiolle annettavien tietojen kokoamisen ja niiden toimittamisen komissiolle sekä yhteisön sääntöjen yhdenmukaisen soveltamisen edistämisen.

2. Maksajavirastot ovat jäsenvaltioiden viranomaisia tai elimiä, jotka toimivaltaansa kuuluvien maksujen osalta antavat riittävät takeet siitä, että:

- a) menojen korvattavuus ja niiden yhdenmukaisuus yhteisön sääntöjen kanssa tarkastetaan ennen maksun hyväksymistä;
- b) suoritettavat maksut otetaan kirjanpitoon tarkasti ja yksityiskohtaisesti;
- c) vaaditut asiakirjat esitetään yhteisön sääntöjen mukaisessa määräjassa ja muodossa.

3. Suoritettujen maksujen perusteena olevien tositteiden ja edellä kuvattujen hallinnollisten ja fyysisten tarkastusten suorittamiseen liittyvien asiakirjojen on oltava maksajavirastojen hallussa. Jos nämä asiakirjat ovat menojen hyväksymisestä vastaavien elinten hallussa, näiden on toimitettava maksajavirastolle kertomukset suoritettujen tarkastusten lukumäärästä, niiden sisällöstä ja niiden tulosten perusteella toteutetuista toimenpiteistä.

4. Yhteisörahoitus voi koskea ainoastaan hyväksytyjen maksajavirastojen maksamia menoja.

5. Jäsenvaltion on valtiosääntönsä edellyttämät määräykset ja hallinnolliset rakenteensa huomioon ottaen rajoitettava hyväksytyjen maksajavirastojen lukumäärä pienimpään mahdolliseen määrään, jolla 2 ja 3 artiklassa tarkoitettavat menot voidaan maksaa riittävin hallinnollisin ja kirjanpitoa koskevin edellytyksin.

6. Jäsenvaltion on toimitettava komissiolle seuraavat tiedot maksajavirastoista:

- a) niiden nimi ja perussäännöt;
- b) hallinnolliset ja kirjanpitoa sekä sisäistä tarkastusta koskevat ehdot, joiden mukaisesti yhteisön sääntöjen täytäntöönpanoon liittyvät maksut suoritetaan yhteisen maatalouspolitiikan puitteissa;
- c) hyväksymisasiakirja.

Komissiolle on ilmoitettava kaikista muutoksista viipymättä.

7. Jos hyväksytty maksajavirasto ei täytä tai enää täytä yhtä tai useampaa hyväksymisen edellytystä, hyväksyminen peruutetaan, ellei maksajavirasto ole tehnyt tarvittavia mukautuksia ongelman merkittävyy-

den mukaan vahvistettavassa määräjassa. Asianomaisen jäsenvaltion on ilmoitettava tästä komissiolle.

8. Tämän artiklan soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt annetaan 13 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

5 artikla

1. Komissio toimittaa jäsenvaltioiden käyttöön 2 ja 3 artiklassa tarkoitettujen menojen kattamiseksi tarvittavat määrärahat ennakkomaksuina viitekauden aikana maksettujen menojen perusteella.

Komissio voi myöntää 3 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuihin maaseudun kehittämistoimiin ennakkomaksuja ohjelman täytäntöönpanemiseksi kyseisten ohjelmien hyväksymisen yhteydessä, ja ennakkomaksut katsotaan myöntämispäätöstä seuraavan kuukauden ensimmäisenä päivänä maksetuksi menoksi.

2. Ennen mainittujen toteutuneiden menojen perusteella maksettavien ennakkomaksujen saamista jäsenvaltioiden on asetettava kyseisten menojen korvaamisen edellyttämät varat käyttöön hyväksytyjen maksajavirastojen tarpeiden mukaisesti.

3. Tämän artiklan soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt annetaan 13 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

6 artikla

1. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle määräjain hyväksytyjä maksajavirastoja ja koordinoitimiä koskevat ja rahaston tukiosastosta rahoitettuihin toimiin liittyvät tiedot seuraavasti:

- a) menoilmoitukset ja ennakkoarviot rahoitustarpeista;
- b) vuosittaiset tilit yhdessä niiden tarkastamiseksi ja hyväksymiseksi tarvittavien tietojen sekä toimitettujen tilien täydellisyyttä, tarkkuutta ja todenperäisyyttä koskevan todistuksen kanssa.

2. Tämän artiklan soveltamista ja erityisesti 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettua tileihin liittyvää todistusta koskevat yksityiskohtaiset säännöt annetaan 13 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

7 artikla

1. Komissio tekee rahastokomiteaa kuultuaan 2, 3 ja 4 kohdassa tarkoitetut päätökset.

2. Komissio päättää myönnettävistä kuukausittaisista ennakkomaksuista hyväksytyjen maksajavirastojen maksamien menojen perusteella.

Lokakuun menojen katsotaan liittyvän lokakuuhun, mikäli ne maksetaan 1–15 päivänä lokakuuta ja marraskuuhun, mikäli ne maksetaan 16–31 päivänä lokakuuta. Ennakkomaksut maksetaan jäsenvaltiolle viimeistään sitä kuukautta, jona meno on toteutettu, seuraavan toisen kuukauden kolmantena työpäivänä.

Lisäennakoita voidaan maksaa, jos rahastokomitealle annetaan siitä tieto seuraavan kuulemisen yhteydessä.

3. Komissio tarkastaa ja hyväksyy maksajavirastojen tilit ennen kyseistä varainhoitovuotta seuraavan vuoden huhtikuun 30. päivää 6 artiklan 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettujen tietojen perusteella.

Tilien tarkastamista ja hyväksymistä koskeva päätös koskee toimitettujen tilien täydellisyyttä, tarkkuutta ja todenperäisyyttä. Se ei rajoita myöhempien päätösten tekemistä 4 kohdan mukaisesti.

4. Komissio päättää menoista, jotka jätetään 2 ja 3 artiklassa tarkoitetun yhteisörahoituksen ulkopuolelle, jos se toteaa, ettei kyseisiä menoja ole toteutettu yhteisön sääntöjen mukaisesti.

Ennen kielteisen rahoituspäätöksen tekemistä on komission tarkastuksen tuloksista ja asianomaisen jäsenvaltion antamista vastauksista toimitettava kirjalliset tiedoksiannot, joiden perusteella molemmat osapuolet pyrkivät sopimukseen jatkotoimenpiteistä.

Jollei sopimukseen päästä, jäsenvaltio voi pyytää käynnistämään menettelyn, jossa pyritään molempien osapuolten kantojen yhteensovittamiseen neljän kuukauden kuluessa ja jonka tuloksista toimitetaan komissiolle kertomus, jonka se tutkii ennen kielteisen rahoituspäätöksen tekemistä.

Komissio arvioi rahoituksen ulkopuolelle jätettävien menot ottaen huomioon erityisesti todetun epäsääntönmukaisuuden merkittävyyden. Komissio ottaa täl-

löin huomioon rikkomuksen laadun ja vakavuuden sekä yhteisölle aiheutuneen taloudellisen vahingon.

Rahoituksesta ei voida kieltäytyä, kun on kyse:

a) niistä 2 artiklassa tarkoitetuista menoista, jotka on toteutettu 24:ää kuukautta ennen komission asianomaiselle jäsenvaltiolle toimittamaa tarkastusten tuloksia koskevaa kirjallista tiedoksiantoa;

b) 3 artiklassa tarkoitettuun toimenpiteeseen tai toimeen liittyvistä menoista, joiden osalta lopullinen maksu suoritettiin 24:ää kuukautta ennen komission asianomaiselle jäsenvaltiolle toimittamaa tarkastusten tuloksia koskevaa kirjallista tiedoksiantoa.

Edellä olevaa viidettä alakohtaa ei kuitenkaan sovelleta niihin rahoitusseurauksiin, jotka aiheutuvat:

a) 8 artiklan 2 kohdan mukaisista sääntöjenvastaisuuksista,

b) kansallisten tukien tai sellaisten rikkomusten seurauksena, joiden osalta on käynnistetty perustamis-sopimuksen 88 ja 226 artiklassa tarkoitetut menettelyt.

5. Tämän artiklan soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt annetaan 13 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen. Nämä yksityiskohtaiset säännöt koskevat erityisesti 5 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua tämän artiklan 2, 3 ja 4 kohdan mukaista ennakkomaksujen käsittelyä sekä mainituissa 2, 3 ja 4 kohdassa tarkoitettuihin päätöksiin liittyviä menettelyjä.

8 artikla

1. Jäsenvaltiot toteuttavat kansallisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesti toimenpiteet, jotka ovat tarpeen:

a) rahastosta rahoitettavien toimien tosiasiallisen toteuttamisen ja niiden sääntönmukaisuuden varmistamiseksi;

b) sääntöjenvastaisuuksien ehkäisemiseksi ja käsittelemiseksi;

c) sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien vuoksi menetettyjen summien takaisin perimiseksi.

Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle tietö näiden päämäärien saavuttamiseksi toteutetuista toimenpiteistä ja erityisesti selvitykset hallinnollisten ja oikeudellisten menettelyjen vaiheesta.

2. Mikäli takaisinperintä ei ole täydellinen, yhteisö vastaa sääntöjenvastaisuuksien tai laiminlyöntien rahoitusseuraamuksista, lukuun ottamatta jäsenvaltioiden hallintoelinten tai muiden virastojen aiheuttamista sääntöjenvastaisuuksista tai laiminlyönneistä aiheutuvia rahoitusseurauksia.

Takaisinperityt summat maksetaan hyväksytyille maksajavirastoille, ja niiden on vähennettävä ne rahastosta rahoitettavista menoista. Takaisinperittyjen tai myöhässä maksettujen summien korot on maksettava rahastoon.

3. Neuvosto antaa määränemmistöllä komission ehdotuksesta tämän artiklan soveltamista koskevat yleiset säännöt.

9 artikla

1. Jäsenvaltioiden on annettava komission käyttöön kaikki rahaston toiminnan kannalta tarpeelliset tiedot ja toteutettava kaikki toimenpiteet, jotka ovat omiaan helpottamaan tarkastuksia, joiden komissio arvioi olevan tarpeen yhteisörahoituksen hoidossa, mukaan lukien tarkastukset itse paikalla.

Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle tiedoksi lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset, jotka ne ovat antaneet yhteiseen maatalouspolitiikkaan liittyvien yhteisön säädösten soveltamiseksi, sikäli kuin kyseisillä säädöksillä on rahoituksellisia vaikutuksia rahastolle.

2. Tilikirjojen ja kaikkien muiden rahastosta rahoitettaviin menoihin liittyvien asiakirjojen, mukaan lukien tiedot, jotka on laadittu tai joita säilytetään ATK-muodossa, on oltava niiden virkamiesten saatavilla, jotka komissio on valtuuttanut tekemään tarkastuksia itse paikalla, sanotun kuitenkaan rajoittamatta jäsenvaltioiden kansallisten lakien, asetusten ja hallinnollisten määräysten mukaisesti toteutettujen tarkastusten suorittamista, perustamissopimuksen 248 artiklan määräysten soveltamista sekä perustamissopimuksen 279 artiklan c kohdan mukaisesti järjestettyjen tarkastusten tekemistä.

He voivat erityisesti tarkastaa:

a) hallinnollisten käytäntöjen yhdenmukaisuuden yhteisön sääntöjen kanssa;

b) tarpeellisten tositteiden olemassaolon ja niiden vastaavuuden rahastosta rahoitettujen toimien kanssa;

c) edellytykset, joilla rahastosta rahoitetut toimet toteutetaan ja tarkastetaan.

Komissio ilmoittaa tarkastuksesta hyvissä ajoin etukäteen jäsenvaltiolle, jota tarkastus koskee tai jonka alueella tarkastus tehdään. Asianomaisen jäsenvaltion virkamiehet voivat osallistua näihin tarkastuksiin.

Komission pyynnöstä ja jäsenvaltion suostumuksella kyseisen jäsenvaltion toimivaltaiset viranomaiset toteuttavat tässä asetuksessa tarkoitettuihin toimiin liittyvät tarkastukset ja selvitykset. Komission virkamiehet voivat osallistua niihin.

Tarkastusmahdollisuuksien parantamiseksi komissio voi asianomaisen jäsenvaltion suostumuksella järjestää jäsenvaltion hallintoviranomaisille mahdollisuuden osallistua tiettyihin tarkastuksiin tai selvityksiin.

3. Neuvosto antaa tarvittaessa määränemmistöllä komission ehdotuksesta tämän artiklan soveltamista koskevat yleiset säännöt.

10 artikla

Komissio antaa joka vuosi ennen 1 päivää heinäkuuta Euroopan parlamentille ja neuvostolle rahoituskertomuksen rahaston hallinnosta kuluneen varainhoitovuoden aikana ja erityisesti sen käytettävissä olevista varoista, menojen laadusta sekä yhteisörahoituksen saamisen edellytyksistä.

11 artikla

Rahaston hallinnossa komissiota avustaa Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston komitea, jäljempänä 'rahastokomitea', jäljempänä 12–15 artiklassa vahvistettujen edellytysten mukaisesti.

12 artikla

Komitea muodostuu jäsenvaltioiden ja komission edustajista. Kutakin jäsenvaltiota edustaa rahastokomiteassa enintään viisi virkamiestä.

Rahastokomitean puheenjohtajana toimii komission edustaja.

13 artikla

1. Jos tässä artiklassa säädettyä menettelyä on noudatettava, rahastokomitean puheenjohtaja vie asian komitean käsiteltäväksi omasta aloitteestaan tai jäsenvaltion edustajan pyynnöstä.

2. Komission edustaja tekee komitealle ehdotuksen tarvittavista toimenpiteistä. Komitea antaa lausuntonsa ehdotuksesta määräajassa, jonka puheenjohtaja voi asettaa asian kiireellisyyden mukaan. Lausunto annetaan perustamissopimuksen 205 artiklan 2 kohdassa niiden päätösten edellytykseksi määrättyllä enemmistöllä, jotka neuvosto tekee komission ehdotuksesta. Komiteaan kuuluvien jäsenvaltioiden edustajien äänet painotetaan mainitussa artiklassa määrättyllä tavalla. Puheenjohtaja ei osallistu äänestykseen.

3. a) Komissio päättää toimenpiteistä, joita sovelletaan välittömästi.

b) Jos toimenpiteet eivät kuitenkaan ole rahastokomitean lausunnon mukaisia, komissio ilmoittaa niistä viipymättä neuvostolle. Siinä tapauksessa:

— komissio voi lykätä päättämiensä toimenpiteiden soveltamista enintään yhdellä kuukaudella ilmoituksen tekopäivästä,

— neuvosto voi määräenemmistöllä päättää asiasta toisin edellisessä luetelmakohdassa tarkoitetun määräajan kuluessa.

14 artikla

1. Rahastokomiteaa on kuultava:

a) tapauksissa, joissa sen kuulemisesta on säädetty;

b) tulevaa varainhoitovuotta koskevaan komission ennakoarvioon ja tarvittaessa täydentäviin ennako-

koarvioihin otettavien rahaston määrärahojen arvioimisesta;

c) rahastoa koskevista neuvostolle esitettävistä kertomusehdotuksista.

2. Rahastokomitea voi käsitellä myös muita kysymyksiä, jotka puheenjohtaja saattaa sen käsiteltäväksi omasta aloitteestaan tai jäsenvaltion edustajan pyynnöstä.

Komitealle tiedotetaan säännöllisesti rahaston toiminnasta.

15 artikla

Puheenjohtaja kutsuu rahastokomitean koolle.

Komitean sihteeristön tehtävistä huolehtivat komission yksiköt.

Komitea vahvistaa työjärjestyksensä.

16 artikla

1. Kumotaan asetus (ETY) N:o 729/70.

2. Viittauksia kumottuun asetukseen pidetään viittauksina tähän asetukseen liitteessä olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

17 artikla

Poistetaan päätöksen 90/424/ETY 15 artiklan kolmas alakohta ja 40 artikla.

18 artikla

Toimenpiteet, joilla helpotetaan siirtymistä asetuksen (ETY) N:o 729/70 säännösten soveltamisesta tämän asetuksen säännösten soveltamiseen, vahvistetaan 13 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

19 artikla

Komissio voi poistaa 7 artiklan 2 kohdan toisen alakohdan ensimmäisen virkkeen 13 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen, jos rahaston tukiosastolle myönnetty ja tietyn varainhoitovuoden loppupuolella

käytettävissä olevat talousarviovarat mahdollistavat sen, että rahastosta voidaan rahoittaa kyseiselle varainhoitovuodelle tästä poistamisesta aiheutuvat lisämenot. Kun komissio käyttää tätä toimivaltaansa, se voi samaa menettelyä noudattaen lykätä toimenpiteiden maksukausien alkamispäivää 1 päivään marraskuuta, jos maksukauden alku ajoittuu 16 päivän lokakuuta ja 31 päivän lokakuuta välille nämä päivät mukaan lukien.

20 artikla

Tämä asetus tulee voimaan seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2000 alkaen toteutettuihin menoihin.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 1999.

Neuvoston puolesta

K.-H. FUNKE

Puheenjohtaja

LIITE

VASTAAVUUSTAULUKKO

Asetus (ETY) N:o 729/70	Tämä asetus
1 artiklan 1 kohta	1 artiklan 1 kohta
1 artiklan 2 kohdan a ja b alakohta	1 artiklan 2 kohdan a ja b alakohta
1 artiklan 4 kohta	1 artiklan 4 kohta
2 artiklan 1 kohta	2 artiklan 1 kohta
2 artiklan 2 kohta	2 artiklan 3 kohta
3 artiklan 1 kohta	2 artiklan 3 kohta
3 artiklan 2 kohta	2 artiklan 3 kohta
3 artiklan 3 kohta	—
4 artiklan 1 kohdan a alakohdan ensimmäinen alakohta	4 artiklan 1 kohdan a alakohta
4 artiklan 1 kohdan a alakohdan toinen alakohta	4 artiklan 2 kohta
4 artiklan 1 kohdan a alakohdan kolmas alakohta	4 artiklan 3 kohta
4 artiklan 1 kohdan b alakohdan ensimmäinen alakohta	4 artiklan 1 kohdan b alakohta
4 artiklan 1 kohdan b alakohdan toinen alakohta	4 artiklan 4 kohta
4 artiklan 2 kohta	4 artiklan 5 kohta
4 artiklan 3 kohta	4 artiklan 6 kohta
4 artiklan 4 kohta	4 artiklan 7 kohta
4 artiklan 5 kohdan ensimmäinen virke	5 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta
4 artiklan 5 kohdan toinen virke	5 artiklan 2 kohta
4 artiklan 6 kohta	4 artiklan 8 kohta ja 5 artiklan 3 kohta
5 artiklan 1 kohta	6 artiklan 1 kohta
5 artiklan 2 kohdan a alakohta	7 artiklan 2 kohta
5 artiklan 2 kohdan b alakohta	7 artiklan 3 kohta
5 artiklan 2 kohdan c alakohta	7 artiklan 4 kohta
5 a artikla	—
6 artikla	—
6 a artikla	—
6 b artikla	—
6 c artikla	—
7 artikla	—
8 artikla	8 artikla
9 artikla	9 artikla
10 artikla	10 artikla
11 artikla	11 artikla

Asetus (ETY) N:o 729/70	Tämä asetetus
12 artiklan 1 kohta	12 artikla
12 artiklan 2 kohta	—
13 artikla	13 artikla
14 artikla	14 artikla
15 artikla	15 artikla
16 artikla	—

NEUVOSTON ASETUS (EY) N:o 1259/1999,

annettu 17 päivänä toukokuuta 1999,

yhteisen maatalouspolitiikan mukaisia suoran tuen järjestelmiä koskevista yhteisistä säännöistä

EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, joka

ottaa huomioon Euroopan yhteisön perustamissopimuksen ja erityisesti sen 37 artiklan,

ottaa huomioon komission ehdotuksen⁽¹⁾,

ottaa huomioon Euroopan parlamentin lausunnon⁽²⁾,

ottaa huomioon talous- ja sosiaalikomitean lausunnon⁽³⁾,

ottaa huomioon alueiden komitean lausunnon⁽⁴⁾,

ottaa huomioon tilintarkastustuomioistuimen lausunnon⁽⁵⁾,

sekä katsoo, että

- (1) yhteisen maatalouspolitiikan eri tulotukijärjestelmien mukaisille suorille tuille olisi vahvistettava joitakin yhteisiä edellytyksiä,
- (2) kansallisten toimivaltaisten viranomaisten olisi maksettava yhteisön tukijärjestelmien mukaiset tuet täysimääräisesti edunsaajille, jollei tässä asetuksessa erityisesti säädetystä tuen vähennyksistä muuta johdu,
- (3) ympäristönäkökohtien sisällyttämiseksi paremmin yhteisiin markkinajärjestelyihin jäsenvaltioiden olisi sovellettava suoraa tukea saavan maatalousmaan ja -tuotannon kannalta tarkoituksenmukaisia ympäristötoimenpiteitä; jäsenvaltioiden

olisi päätettävä seuraamuksista, joita sovelletaan, jos ympäristövaatimuksia ei ole noudatettu; jäsenvaltioiden olisi voitava vähentää tukijärjestelmistä saatavia etuja tai jopa peruuttaa ne, jos kyseisiä ympäristövaatimuksia ei ole noudatettu; jäsenvaltioiden olisi toteutettava tällaiset toimenpiteet, tämän kuitenkin poistamatta mahdollisuutta myöntää tukea vapaaehtoisten maatalouden ympäristösitoumusten perusteella,

- (4) maatalouden työllisyystilanteen vakauttamiseksi sekä tilojen yleisen vaurauden ja kyseisille tiloille annettavan tuen huomioon ottamiseksi sekä siten koko maatalousväestön, mukaan lukien kaikkien maataloudessa työskentelevien henkilöiden kohdullisen elintason edistämiseksi jäsenvaltioiden olisi voitava vähentää viljelijöille maksettavaa suoraa tukea silloin, kun tämän tilalla käytetty työvoima alittaa erikseen määriteltävät rajat ja/ tai kun tilojen yleinen vauraus ja/ tai tuen kokonaisuus ylittävät jäsenvaltioiden erikseen määrittelemät rajat; erityisesti maatalouden tuotannon säilyttämisen vuoksi eivät kyseiset vähennykset kuitenkaan saisi ylittää 20:tä prosenttia tuen kokonaisuudesta,

- (5) jäsenvaltioiden olisi määriteltävä tuen vähentämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt puolueettomien perusteiden; jäsenvaltioiden olisi voitava käyttää tuen vähennyksistä saatuja määriä tiettyihin Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston (EMOTR) tuesta maaseudun kehittämiseen ja tiettyjen asetusten muuttamisesta ja kumoamisesta 17 päivänä toukokuuta 1999 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 1257/1999⁽⁶⁾ säädettyyn maaseudun kehittämistukeen liittyviin täydentäviin toimenpiteisiin,
- (6) yhteiset tukijärjestelmät on tarvittaessa lyhyessä ajassa mukautettava markkinoiden kehitykseen; edunsaajat eivät näin ollen voi olettaa tukiedellytysten pysyvän muuttumattomina, vaan heidän olisi oltava valmiita siihen, että järjestelmiä saatetaan tarkistaa markkinoiden kehityssuunnan mukaan,

⁽¹⁾ EYVL C 170, 4.6.1998, s. 93.

⁽²⁾ Lausunto annettu 6. toukokuuta 1999 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä).

⁽³⁾ EYVL C 407, 28.12.1998, s. 208.

⁽⁴⁾ EYVL C 93, 6.4.1999, s. 1.

⁽⁵⁾ EYVL C 401, 22.12.1998, s. 3.

⁽⁶⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 80.

- (7) yhteisen maatalouspolitiikan mukaisiin tukijärjestelmiin sisältyy suora tulotuki erityisesti koko maatalousväestön kohtuullisen elintason turvaamiseksi; tämä tavoite liittyy läheisesti maaseutu ympäristön säilyttämiseen; yhteisön varojen virheellisen kohdentamisen estämiseksi tukea ei pitäisi maksaa viljelijöille, joiden osalta on osoitettu, että he ovat keinotekoisesti luoneet tukien saamiseen vaaditut edellytykset saadakseen hyötyä kyseisen tukijärjestelmän tavoitteiden vastaisesti, ja
- (8) koska suorilla tuilla on merkittäviä vaikutuksia talousarvioon, yhteisön järjestelmiä olisi arvioitava tarkoituksenmukaisella tavalla, jotta nämä vaikutukset voitaisiin arvioida paremmin,

ON ANTANUT TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Soveltamisala

Tätä asetusta sovelletaan yhteiseen maatalouspolitiikkaan kuuluvien tukijärjestelmien mukaisesti viljelijöille myönnettäviin suoriin tukiin, jotka rahoitetaan kokonaan tai osittain EMOTR:n tukiosastosta, lukuun ottamatta asetuksessa (EY) N:o 1257/1999 säädettyjä tukia.

Liitteessä on luettelo tukijärjestelmistä.

2 artikla

Täysimääräinen tuki

Tukijärjestelmiin kuuluvat tuet on maksettava täysimääräisinä edunsaajille.

3 artikla

Ympäristönsuojelun vaatimukset

1. Kun on kyseessä tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluva maataloustoiminta, jäsenvaltioiden on toteutettava käytössä olevan maatalousmaan tai kyseisen tuotannon tilanteen kannalta tarkoituksenmukai-

siksi katsomansa ympäristötoimenpiteet, joilla voi olla ympäristövaikutusta. Toimenpiteisiin voi sisältyä:

- tuen myöntäminen maatalouden ympäristösitoumuksia vastaan,
- yleisiä pakollisia ympäristövaatimuksia,
- suoran tuen edellytyksenä olevia erityisiä ympäristövaatimuksia.

2. Jäsenvaltioiden on päätettävä seuraamuksista, joiden on oltava tarkoituksenmukaisia ja oikeasuhteisia 1 kohdassa tarkoitettujen ympäristövaatimusten noudattamatta jättämisestä aiheutuneiden ympäristövahinkojen vakavuuteen nähden. Jäsenvaltiot voivat säätää kyseisistä tukijärjestelmistä saatavien etujen vähentämisestä tai tarvittaessa peruuttamisesta, jos näitä ympäristövaatimuksia ei ole noudatettu.

4 artikla

Tuen mukauttaminen

1. Jäsenvaltiot voivat päättää vähentää tukien määrää, jotka, jollei tätä kohtaa sovellettaisi, myönnettäisiin tietyn kalenterivuoden osalta, jos

- tämän tilalla kyseisen kalenterivuoden aikana käytetty työvoima vuotuisina työpanosyksikköinä ilmaistuna jää alle jäsenvaltioiden erikseen määrittelemien rajojen, ja/tai
- tämän tilan yleinen vauraus kyseisen kalenterivuoden aikana joko tietyn alueen tai pienemmän maantieteellisen kokonaisuuden keskimääräistä tilannetta vastaavana vakiomääräisenä bruttomarginaalina ilmaistuna ylittää jäsenvaltioiden määrittelemät rajat, ja/tai
- tukijärjestelmistä tietyn kalenterivuoden osalta myönnetty tukien kokonaismäärät ylittävät jäsenvaltioiden erikseen määrittelemät rajat.

'Vuotuisella työpanosyksiköllä' tarkoitetaan maatilalla koko kalenterivuoden ajan kokopäivätoimisesti työkentelevän aikuisen henkilön vuotuista kansallista tai alueellista keskimääräistä työaika.

'Vakiomääräisellä bruttomarginaalilla' tarkoitetaan vakiomääräisen tuotannon arvon ja tiettyjen vakiomääräisten erityiskustannusten välistä eroa.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen toimenpiteiden soveltamisesta viljelijälle aiheutuva tuen vähennys saa tietyntyyppisen kalenterivuonna olla enintään 20 prosenttia siitä tuen kokonaismäärästä, joka myönnettäisiin viljelijälle kyseisen kalenterivuoden osalta, jollei 1 kohtaa sovellettaisi.

5 artikla

Yhteinen säännös

1. Jäsenvaltioiden on sovellettava 3 ja 4 artiklassa tarkoitettuja toimenpiteitä tavalla, jolla varmistetaan viljelijöiden tasapuolinen kohtelu sekä vältetään markkinoiden ja kilpailun vääristyminen.

2. Niiden määrien, jotka maksettaisiin jäsenvaltion viljelijöille tietyn kalenterivuoden osalta, jollei 3 ja 4 artiklaa sovellettaisi, ja mainittujen artiklojen soveltamisen jälkeen laskettujen määrien erotus on 11 artiklassa säädetyn menettelyn mukaisesti vahvistettavien määräaikaisten sisällä annettava kyseisten jäsenvaltioiden käyttöön yhteisön täydentävänä tukena toimenpiteille, joista säädetään asetuksen (EY) N:o 1257/1999 10–12 artiklassa (varhaiseläke), 13–21 artiklassa (epäsuotuisat alueet ja ympäristörajoitteiset alueet), 22–24 artiklassa (maatalouden ympäristötoimenpiteet) ja 31 artiklassa (metsittäminen).

6 artikla

Tarkistus

Tukijärjestelmiä sovelletaan rajoittamatta markkinoiden kehityssuunnan perusteella milloin tahansa tehtäviä mahdollisia tarkistuksia.

7 artikla

Maksujen rajoitukset

Tukea ei makseta edunsaajille, joiden osalta on osoitettu, että he ovat keinotekoisesti luoneet kyseisten tukien saamiseen vaaditut edellytykset saadakseen hyötyä kyseisen tukijärjestelmän tavoitteiden vastaisesti, tämän kuitenkaan estämättä yksittäisten tukijärjestelmien erityisten säännösten soveltamista.

8 artikla

Arviointi

Tukijärjestelmien mukaisten tukien tehokkuuden selvittämiseksi tukia on arvioitava, jotta voidaan selvittää

niiden vaikutukset järjestelmien tavoitteisiin ja asianomaisiin markkinoihin nähden.

9 artikla

Tietojen antaminen komissiolle

Jäsenvaltioiden on annettava komissiolle yksityiskohtaiset tiedot tämän asetuksen täytäntöön panemiseksi toteutetuista toimenpiteistä.

10 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa:

- 'viljelijällä' tarkoitetaan yksittäistä maataloustuottajaa, joka on luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö taikka luonnollisten henkilöiden tai oikeushenkilöiden ryhmä riippumatta siitä, mikä on ryhmän ja sen jäsenien oikeudellinen asema kansallisessa lainsäädännössä, ja jonka tila sijaitsee yhteisön alueella;
- 'tilalla' tarkoitetaan kaikkia viljelijän johtamia, saman jäsenvaltion alueella sijaitsevia tuotantoyksiköitä;
- 'tietyn kalenterivuoden osalta maksettavalla tuella' tarkoitetaan tietyn kalenterivuoden osalta maksettaviin tukiin sisältyvää muiden kyseisenä kalenterivuonna alkavien kausien osalta maksettavaa tukea.

11 artikla

Yksityiskohtaiset säännöt

Komissio vahvistaa neuvoston tukijärjestelmästä tiettyjen peltokasvien viljelijöille 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1251/1999⁽¹⁾ 9 artiklassa tarkoitettua tai 17 päivänä toukokuuta 1999 naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1254/1999⁽²⁾ 43 artiklassa tai tarvittaessa yhteisistä markkinajärjestelyistä annettujen muiden asetusten vastavissa artikloissa tarkoitettua menettelyä noudattaen:

⁽¹⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 1.

⁽²⁾ Katso tämän virallisen lehden s. 21.

- tarvittaessa tämän asetuksen soveltamista koskevat yksityiskohtaiset säännöt, joihin sisältyvät erityisesti ne toimenpiteet, joiden tarkoituksena on estää 3 ja 4 artiklan säännösten kiertäminen sekä ne, jotka koskevat 7 artiklaa, ja
- tarvittaessa liitteen muutokset, ottaen huomioon 1 artiklassa esitetyt perusteet.

12 artikla

Voimaantulo

Tämä asetus tulee voimaan päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2000.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Brysselissä 17 päivänä toukokuuta 1999.

Neuvoston puolesta

K.-H. FUNKE

Puheenjohtaja

LIITE

LUETTELO 1 ARTIKLAN MUKAISET PERUSTEET TÄYTTÄVISTÄ TUKIJÄRJESTELMISTÄ

Ala	Oikeusperusta	Huomautuksia
Peltokasvit	2 ja 5 artikla Asetus (EY) N:o 1251/1999	Pinta-alamuutokset mukaan lukien kesannointimaksut ja durumvehnää koskeva lisä ja erityistuki
Perunatärkkelys	8 artiklan 2 kohta Asetus (ETY) N:o 1766/92	Korvaus
Viljat	3 artikla Asetus (ETY) N:o 3653/90 (yhdessä asetuksen (ETY) N:o 738/93 kanssa)	Vilja-alan yhteisen markkinajärjestelyn mukaiset siirtymäkauden toimenpiteet Portugalissa
Oliiviöljy	5 artiklan 1 kohta Asetus N:o 136/66/ETY	Tuotantotuki
Palkokasvit	1 artikla Asetus (EY) N:o 1577/96	Pinta-alamuutokset
Pellava	4 artikla Asetus (ETY) N:o 1308/70	Pinta-alamuutokset (viljelijöille maksettava osuus)
Hamppu	4 artikla Asetus (ETY) N:o 1308/70	Pinta-alamuutokset
Silkkiaistoukat	2 artikla Asetus (ETY) N:o 845/72	Kasvatukseen kannustava tuki
Banaanit	12 artikla Asetus (ETY) N:o 404/93	Tuotantotuki
Rusinat	7 artiklan 1 kohta Asetus (EY) N:o 2201/96	Pinta-alamuutokset
Tupakka	3 artikla Asetus (ETY) N:o 2075/92	Tuotantotuki
Siemenet	3 artikla Asetus (ETY) N:o 2358/71	Tuotantotuki
Humala	12 artikla Asetus (ETY) N:o 1696/71 Asetus (EY) N:o 1098/98	Pinta-alamuutokset Ainoastaan väliaikaisesta kesannoimuksesta maksettava tuki
Riisi	6 artikla Asetus (EY) N:o 3072/95	Pinta-alamuutokset
Naudanliha	4, 5, 6, 10, 11 ja 13 artikla Asetus (EY) N:o 1254/1999	Erityispalkkio, kausiporrastuspalkkio, emolehmäpalkkio (mukaan lukien hiehoista maksettava emolehmäpalkkio sekä kansallinen täydentävä emolehmäpalkkio yhteisrahoitustapauksissa), teurastuspalkkio; laajaperäistämispalkkio, lisätuet
Maito ja maitotuotteet	16 ja 17 artikla Asetus (EY) N:o 1256/1999	Lypsylehmäpalkkio ja lisätuet
Lampaat ja vuohet	5 artikla Asetus (EY) N:o 2467/98	Uuhista ja naaraspuolisista vuohista maksettava palkkio ja epäsuotuisten alueiden lisät
Maatalouden valtuuttajajärjestelmä	4 ja 5 artikla Asetus (EY) N:o 2799/98 2 ja 3 artikla Asetus (EY) N:o 2800/98	Tuottajille maksettavat tuet (siirtymäkauden asetuksen mukaiset tuet mukaan lukien)

Ala	Oikeusperusta	Huomautuksia
Poseidom	5 artikla, 13 artiklan 1 kohta, 17 artikla Asetus (ETY) N:o 3763/91	Alat: naudanliha; hedelmien, vihannesten, kasvien ja kukkien kehittäminen; sokeri
Poseima	11 artikla, 14 ja 24 artikla, 16 ja 27 artikla, 17 artikla ja 25 artiklan 1 kohta, 22 ja 29 artikla, 30 artikla Asetus (ETY) N:o 1600/92	Alat: hedelmien, vihannesten, kasvien ja kukkien kehittäminen; naudanliha ja maito; peruna ja endiivi; sokeri; viini; ananas
Poseican	10, 13, 15, 19, 20, 24 artikla Asetus (ETY) N:o 1601/92	Alat: naudanliha; hedelmien, vihannesten, kasvien ja kukkien kehittäminen; lampaat ja vuohet; viini; peruna; hunaja
Egeansaaret	6, 7, 8, 9, 11, 12 artikla Asetus (ETY) N:o 2019/93	Alat: naudanliha; hedelmien, vihannesten, kasvien ja kukkien kehittäminen; peruna; viini; oliivi; hunaja